

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII БРОЈ 1676

ОПРОСТИ МИ ПАПЕ

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Рагуш

Број припремили
Јасна Олујић Радовановић
Отњен Михајловић

**Техничко уређење
и компјутерски прелом**
Саша Радовановић

Лектор
Весна Арсић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

**Заменик председника
Издавачког савета**
др Бранко Надовеза

Издавачки савет
др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево
Драгишић, Драгољуб
Стаменковић, Гордана
Поп-Лазич, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета”, 20 октобра 2,
11307 Болеч, 011/ 806-30-28

За штамарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане
су у Регистар средстава јавног инфо-
рмисања Министарства за инфор-
мације под бројем 1104, од 5. јуна
1991. године

**МАЗОХИЗАМ:
ГОРАН У ЗАГРЕБ
МАРТИН ИЗ ЗАГРЕБА 2**

**САДИЗАМ:
СКУПШТИНСКА
ПАПАЗЛАНИЈА 6**

**КОСОВО И МЕТОХИЈА:
ПОКЛОН
ШИПТАРИМА 10**

**НЕЗАПАМЋЕНА УВРЕДА:
АНРИ ЛЕВИ
У БЕОГРАДУ 21**

**СРПСКО НОВИНАРСТВО:
МАЊИНО
НОВО ОДЕЛО 35**

**НЕВЛАДИНЕ
ОРГАНИЗАЦИЈЕ:
ПРОПАГАНДА
ГЛОБАЛИЗМА..... 42**

**ДУВАНСКА МАФИЈА:
ИТАЛИЈАНСКИ
УДАРАЦ 46**

**КАРАЂОРЂЕВИЋИ:
ПОДСТАНАРИ
ЛЕВЕ МИЦЕ 55**

ЦЕНА ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
 - унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
 - унутрашња новинска страна 60.000 динара;
 - 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
 - 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;
- На наведене износе додати порез на промет.

ГОРАН У ЗАГРЕБ МАРТИН ИЗ ЗАГРЕБА

За Свилановића су и Срби и Хрвати потпуно исти, људи као сви остали. И јесу, док се не зарати. Тек се онда види ко је звер, а ко Србин

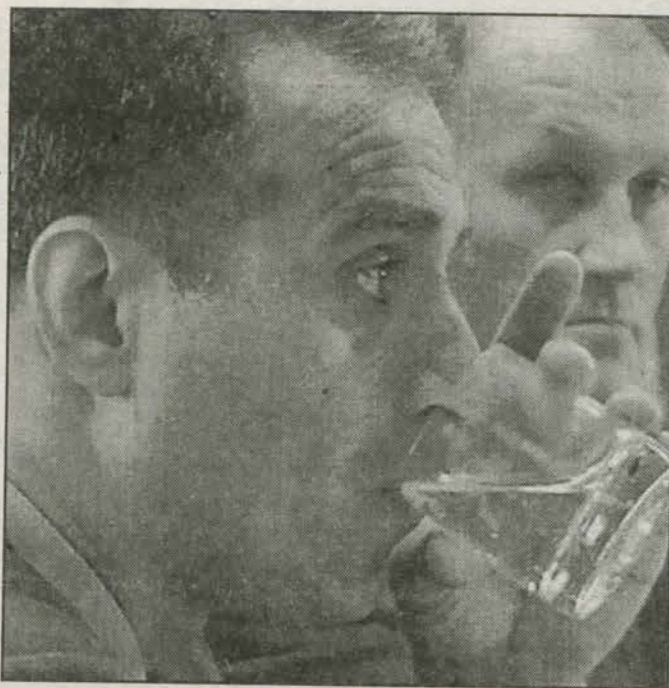

„Нисам се извинио, изразио сам жаљење”, тако се ових дана правда, за своју посету Загребу, Коштуничин министар иностраних послова Горан Свилановић. Питање уопште и не гласи да ли се извинио или жалио, питање је шта је уопште тражио у Загребу? Зашто је неко из Србије морао први да оде у Загреб? Па макар то био грађанин, национални Србин, Горан Свилановић? И за чим он то жали, све и да се није извинио? И у чије име је ишао?

Зашто његов колега Пицула први није дошао у Београд, па макар да изрази жаљење, да се не извињава? Доћи ће Пицула у Београд, али тешко да ће изјавити нешто слично. Он може да изјави жаљење само зато што нас ни све побили.

И после свега има још наивних Срба који мисле да је Војислав Коштуница националиста, да је барем због тога бољи од Ђинђића. О којем одавно нема никаквих заблуда. Па чији је сарадник Свилановић? Није више Пешићкин, о којој такође све знамо, Коштуничин, истог оног националисте који је у Сарајеву јавно рекао да је БиХ јединствена држава. И тако сахранио Републику Српску. Са којом интензивно гради специјалне, паралелне везе.

Коштуничин грађанин Горан, усред Загреба, дословце изговора: „Топоними, попут Вуковара или других места страдања, остаће заувек уписани у срцима Хрвата”. И тако је Србима ишчупао срце. Друже, господине, грађанине

Горане, знаш ли ти да не постоји Србин који може да убије дете? Знаш ли ти да су Хрвати убијали децу? Српску. У Вуковару. Како те није срамота. Ако ниси веровао Милошевићевој телевизији, што је она за тебе била те 1991. године, могао си да одеш у Вуковар да се увериш. Знамо да је за тебе тај рат био чисти српски вандализам, да ниси могао да обучеш мрску униформу, тако и ниси дошао до Вуковара. Могао си да питаш оне који су све то видели, и децу и Србе и усташе, али замарају те њихови уски погледи. Ти си грађанин света, за тебе су Хрвати и Срби исто, људи као и сви други. И јесу, док се не зарати. Онда видиш ко је звер, а ко Србин. То је рупа у твом образовању господине грађанине, која би те скупо коштала да си пао у руке Јастребу, команданту вуковарских драговољаца. Не би стигао да му објасниш твоје широке погледе и његове заблуде.

После свега, са своје интелектуалне висине која је одавно прерасла балканске нискости, Свилановић није зачуђен што је све то за Хрвате премало, а за Србе превише. Грешка, грађанине Свилановићу. Није Србима превише. Немаш ти представе колико Срби могу да трпе. А и ниси увредио Србе. Сви, и Хрвати и Срби, знају да ниси говорио у име Срба, јер у име народа може да говори само неко ко припада том истом народу. Ти припадаш националној мањини која живи у Србији. Мањини која је настала на негацији свега националног, свега српског. И то бесној, разјареној, али потпуно неоснованој негацији.

Ни на власт ниси дошао гласовима српског народа. Зато и не очекујемо да чујеш тај глас народа. Зато и нисмо увређени.

Зато, грађанине Свилановићу, ти и ниси био у Загребу. Као и онај њихов Мартин који је тамо ишао без везе.

У овом тренутку у Хрватској се продаје укупно 210 одмаралишта која су градила и платила српска предузећа и институције. То је само финале продаје отетог која у нашем суседству траје од 1993. године.

Досовска власт није ни покушала да се овоме супротстави, лакше је продати кинотеку или Музеј геноцида, све под фирмом скупљања пара за осиромашену државу. Ако је тако, зашто су овом Енглезу поклонили пола Дедиња?

ЗАШТО СВИЛАНОВИЋ НИЈЕ ТРАЖИО УКРАДЕНА СРПСКА ОДМАРАЛИШТА

И док досовска власт са једне стране попуњава буџет отимајући и продајући некретности од друштвеног, културног и историјског значаја, са друге стране препушта отимачини огромне вредности у иностранству које су неоспорно у нашем, државном и друштвеном власништву. У Хрватској, пре свега. Та имовина није мала и неколико пута прелази вредност хрватских потраживања на нашој територији. Путем медија, домаћа јавност је исто тако дезинформисана о враћању позамашне приватне имовине крајинских Срба. Све се свело на неколико вести о међународним притисцима на Хрватску да убрза овај процес, мада је све почело са прилично оптимизма. Сећате се оног Лабусовог озареног лица када је изјавио да је са Хрватима договорено враћање имовине правим власницима. И то у кратком року. Наравно, тресла се гора, родио се миш. Лабус се више није оглашавао на ту тему, а хрватске власти су наставиле да саботирају индивидуалне захтеве за враћање поседа.

Иста ствар је и са имовином српских предузећа. Још за живота поглавника Фрање, основан је Фонд за приватизацију који и данас ради несмањеним темпом. Фонд има само један задатак, да путем лицитације прода сву непокретну имовину српских предузећа. Да се ради о расистичкој и чисто пљачкашкој акцији, која нема везе са приватизацијом која је заплуснула све земље источне и југоисточне Европе, јасно се види из списка некретности којима располаже овај фонд. На листи нема ничега што је хрватско власништво. Хрвати немају намеру да врате оно што су већ приватизовали оваквом продајом или да пре-

стану са продајом српске имовине, што се јасно види из става председника овог фонда, Хрвоја Војковића: „О приватизационој имовини више се нема што разговарати, наставит ћемо с објављивањем најчешће за продају некретности. Сматрам да овај модел не може бити доведен у питање неовисно о неком будућем договору везаном за питање сукцесије, с обзиром на то да је овај процес на темељу утврђеног модела већ у завршној фази“. Толико, да нам свима буде јасно. То не значи да су Хрвати, логиком реципроцитета, одустали од својих потраживања у Србији и Црној Гори. Када је, у новембру прошле године, новопечена револуционарна власт пожурала да у Београду уприличи састанак хрватских и српских привредника, сви Хрвати су на састанак дошли са само једним циљем: како вратити имовину својих предузећа. Ценећи способности досовске власти, то ће се и десити. Хрватима ће бити враћена или исплаћена вредност њихових некретности, а српска привреда остаће кратких рукава. Хрвати већ имају и спреман аргумент којим машу пред нашим очима: у Хрватској је све приватизовано, а у Србији су, у великој већини случајева, формиране нове али још увек друштвене фирме. У таквим условима, повратак у окриље ранијих хрватских власника, са техничке стране, не представља никакав проблем. Зато „Вартекс“ из свег гласа потражује тридесетак продавница, а ИНА чак 187 пумпи и седам складишта распоређених широм Југославије.

Да се случајно не појаве Срби са истоветним захтевом, појину се Туђман још 1991. и 1992. године, када је донешен низ закона и уредби којима је регулисана ова материја.

Део имовине српских предузећа је овим актима директно стављен у власништво хрватске државе, а део уступљен већ поменутом фонду. Тако се, већ 1993. појавио први купац.

Велико одмаралиште „Зорке“ из Суботице на острву Крку продато је католичким братима из „Кармелијанске провинције светог Јосипа“. Цена? Права ситница. Одмаралиште је продато за 1.206.236 немачких марака. На кредит од 15 година.

Велики комплекс одмаралишта у Брелима који је власништво Скупштине града Београда, подељен је на шест делова и продат. Одмаралиште се састоји од шест вила окружених боровом шумом, непосредно уз плажу, а простире се на 12,7 квадратних километара. Свака од вила, са припадајућим парком и плажом продата је приватним власницима. Једна од тих вила, величине 173 квадратна метра, продата је усташком емигранту из Немачке, који се вратио у лијепо његову, за 440.000 марака. За нешто већу вилу из истог низа, хрватско приватно предузеће „Продукт“ платило је 863.000 марака.

Слично је прошла и имовина Скупштине града Сомбора. Њихово летовалиште на Брачу продато је у бесцење, за само 135.000 марака. Нови власник је новокомпоновани хрватски бизнисмен, извесни Андронико Лукшић.

Добро је пазарио и Маринко Бобан, отац познатог хрватског фудбалера Звонимира Бобана. Купио је укупно три српска одмаралишта, од којих је једно величине 2.047 квадратних метара, са плацем од близу 9,5 квадратних километара. Имање се налази у непосредној близини Задра, у месту Промајни, а за њега је платио 95.000 немачких марака. Још боље је прошао са одмаралиштем зрењанинске фирме „Серво Михаљ“, које је далеко веће од оног у Промајни. Ово одмаралиште, на изузетно атрактивној локацији уз само море, платио је само 2 милиона марака. Тачније, још га није платио јер га је добио на кредит од седам година.

На листи купаца отете српске имовине има још много познатих лица, углавном миљеника мртвог Фране, што се види по смешно малим ценама и веома повољним кредитима. Занимљивости ради, вредно је напоменути добар пазар Терезе Кесовије, која је за невероватних 4.900 марака купила у Ђилипима огроман плац који се надовезује на њено имање.

Хрвати немају намеру да стану са овом продајом, у овом тренутку је на лицитацији још једно одмаралиште Скупштине града Београда. Продаје се опљачкано и руинирано одмаралиште на Хвару, у непосредној близини Јелсе. Рачунајући ово, Хрватима је остало да продају још тачно 210 српских одмаралишта.

А што да не заврше распродају онога што су платили и градила српска предузећа и институције, када им се нико не супротставља? Досовској власти је много лакше продати у бесцење Музеј геноцида или зграду кинотеке, него покренути питање наше имовине у Хрватској.

Могли би барем, преко њима драгих међународних фактора, да издејствују забрану даљње продаје, све док се потпуно не разреши питање сукцесије.

Нажалост, видели смо сву способност актуелног режима у баратању са некретношћу и у државном власништву, па је сигурно да ово питање неће бити покренуто. Шта очекивати од оних који су олако препустили оном Енглезу сву народну имовину на Дедињу, и још лакше продали зграде у којима су деценијама егзистирале установе од националног, чак и светског значаја? Непристојно је питати Хрвате за српско имање. Могли би се, не дај Боже, увредити. Зато им се треба дубоко поклонити и дати им све што траже.

Тереза не воли Србе, али нема ништа против српске имовине

СКУПШТИНСКА ПАПАЗЈАНИЈА

Демократско државно уређење у историјском времену и простору имало је одређених разлика. Оно основно што га одређује да опстаје упркос променама које цивилизација носи, већ својим називом **НАРОДНА СКУПШТИНА** упућује на до сада најправеднији облик владавине- владавину народа. У савременим демократијама оличена је кроз представнике политичких партија изабраних на парламентарним изборима. Избори који су потврдили легитимитет револуционарне 2000-те увели су у посланичке клупе елементе готово свих прозних књижевних родова почев од приповетке, преко лакрдије и фарсе, све до трагичне драме. На сву жалост епилог ове приче наново ће ићи преко твојих леђа и кроз твоје џепове, народе мој.

Т зв. реформски Закон о раду није представљао иницијалну капислу у оквиру неприродне коалиције која се и даље лажно издаје за опозицију и то демократску. Фитиљ је запаљен већ спајањем неспојивог. Ако су, уосталом, они који се издају за оно што су, заиста то што тврде да јесу. Ђинђићева ДС не одступа од својих ранијих ставова и циљева: власт ради власти, власт зарад стицања огромне економске добити за себе и своје идолопоклонике, власт зарад стицања још веће економске добити за оне које смо не тако давно именовали непријатељима српског народа, власт која задовољава хедонистичке захтеве мушкараца у критичним годинама, власт као... Истовремено, схвативши да је народ ипак кол'ко потребан, демократе су започеле своју демагошку играницу, предвођени својим великим вођом који је већ сад у историју ушао као човек који је веронауку преко ноћи вратио у школе. Тако је једним ударцем придобио и вернике и конфесије (православну, римокатоличку, три протестантске, јеврејску и исламску) и атеистичке традиционалисте који су можда и најбројнији. Тим чином је улетео на недозвољени терен који је неким неписаним правилом за себе приграбила Коштуничина ДСС, странка која се издаје за некакву партију десног центра и јасног националног опредељења. Да ли је то баш тако? Да ли је у народном интересу коалиција ове две опције, које се од самог почетка међусобно-гложе, а којима је главна спона она странка која осим својим грађанским идентитетом, предњачи у оквиру преостале досовске екипе партија без гласача својим темељно развијаним везама са белосветским газдама?

Протеклих дана, ДСС је сама себи изрекла смртну пресуду на наредним парламентарним изборима, уколико их икада и буде. Штета не би била претерано велика када би собом носила само једну политичку опцију, али је у овом случају неопростива јер ће цео један народ препустити разјапљеним челоустима монструма унутар и изван државних граница. Скупштинска фарса је коначно допринела разбијању илузија код оних који су их још увек гајили. Фамозни

Закон о раду тешко да су заиста подржали синдикати, будући да нам радници још увек нису достигли највиши мажоритарни ниво. ДСС као странка која претендује на гласове широких народних слојева, свакако није могла себи да дозволи тај луксуз да подржи законски пројекат који ће милионе људи оставити празних стомака. Покушај да ескивирају доношење овог закона изазвао је оправдани гнев њихових политичких партнера. ДОСократе су с пуним правом инсистирале да се онај ко их је и довео на власт, не ограђује од њиховог заједничког циља кад год му се ћефне, већ да стоички учествује у свим уговореним марифетлуцима. Скупштинско гласање довело је интеркоалициони сукоб на један сасвим друкчији и опаснији ниво. Одраније позната пракса варања приликом гласања, различита је пред очима јавности и то је једина позитивна ствар у читавој причи. Посланик о коме је демонстрирао је са великим успехом како трансцендентално и транспарентно можемо боравити у истом тренутку у два различита града и две различите државе, не користећи притом ни једно једино превозно средство осим снаге сопственог ума. Жељно смо ишчекивали да нас г. градоначелник подучи како да и сами изучимо и применимо ову занимљиву технику, али су нам очекивања и овај пут остала изневерена. Г. Новаковић и његови демократски другови одлучили су се за примену једног од најстаријих начела „напад је најбоља одбрана“, што резултира захтевом да се њихов коалициони партнер по кратком поступку разреши дужности председавајућег наше најважније државне институције. Скупштинска седница одржана је 06. 12. 2001. и

произвела је, изузев државно-политичких и неколико морално-емоционалних дилема:

– осећај ликована (код ДОСманлија Ђинђићевог одређења који су коначно дочекали да се лише непотребног баласта и дефинитивно показали и доказали да са њима нема компромиса и да само они и једино они, владају Србијом).

– код ДСС-оваца којима су се смучила сва понижења и увреде које подносе како од својих коалиционих партнера, тако и од „слободних, независних, Ђинђићевих медија“.

– код парламентарних опозиционих странака које трајају дланове због очигледне неспособности владајућих структура, и при том на лицу места долазе до истинитих информација неопходних за политичку борбу.

– код непарламентарних опозиционих странака које једва чекају да овај народ прогледа и увиди какву је беду сам себи натоварио на врат,

– код народа који је имао прилику да чује много штошта што је раније само наслућивао, али не и објашњење г. градоначелника на који начин је дошао до генијалног научног открића којим оповргава до сада постојеће законе физике и математике „о тренутном преношењу тела кроз време и простор“.

– код народа који је остао доследан титоистичко-атеистичко-мондијалистичком схватању да само муфлузи који могу и желе да се окористе свим средствима, треба и даље да владају и спроводе тзв. реформе од којих само одабрани имају корист.

– код народа који је ДОСмановски пореско-платежни јарам и те како осетио по празном цепу и празној рупи која се некада звала замрзивач, и који се узалудно нада да ће избора ускоро бити те да ће лажна опозиција коначно постати права,

– код посланика опозиције и народа док су гледали лажнокрдијашки процес смењивања једног председника и још смешнији избор новог(е), јер је током гласања морала сама себи да додели глас у случају недостатка гласова њене коалиционе дружине.

— осећај страха код ДОСманлијских прирепака који као нешто владају (статирају у емисији забавног карактера познатој под именом БИНЂОВИЗИЈА), да ће у случају могућих реконструкција остати без тако слатког кајмака какав за сада редовно конзумирају, а у случају иреалних избора и без тако милих титула: потпредседника, министара, председника управних одбора и разних комисија, амбасадора...

— код дела ДСС-оваца којима се баш и не раздружује од ДОСманлијских колега, а и код оног другог дела који би се радо извукао из затвореног круга, а свестан је да је дебело намагарчен и неспособан да се из кошмара неозлеђено извуче.

— код народа коме је досадило да га беспопштено лажу, пљачкају,убеђују да је геноцидан и крив за бројне грехе, а увиђа да смо све ближи суноврату,

— код опозиције која је умела да схвати речи драгог нам премијера „овој влади потребно је много више од ове четири године”, што доводи до исправног закључка да избора не само што неће бити на пролеће, већ ни на куково лето.

НАРАВОУЧЕНИЈЕ: Скупштинске враголије разобличиле су праву природу оних који се називају представницима народа. ДСС се потврдила као крајње инертна политичка опција, неспособна да са сопственим „пријатељима” изађе на крај, без стварне жеље да изграде заиста правну државу, о којој певају још од пре 5. октобра. У правној држави ловови иду на суд, потом у затвор. Опанкавати своје коалиционе партнере јавно, усред скупштине за везе са подземљем и организованим криминалом, не само што није лепо и морално, већ и законом забрањено. Нека покажу да заиста желе државу у којој влада правда и закон, па оне за које имају доказе о недозвољеним ак-

тивностима, треба да туже суду, па нек тамо бране своју невиност. Овако како је ДСС до сада поступала тешко да ће и цензус прећи на неким будућим изборима. Не заборавља се ни необавештеност у вези са испоруком наших грађана за Хаг, ни афера Гавриловић, ни ова скупштинска седница која наново ништа променила није, јер су посланици ДСС, већ након четири дана уредно и сасвим послушно, гласали за исти онај Закон о раду, који су недељу дана раније у начелу, одбацили.

Истовремено се показало наличје и сва лицемерност владајуће опозиције. Сва бахатост оних, који су свесни да им ни евентуална реформисана влада, састављена од самих ДСС-оваца не би одузела ни мрвицу стварне власти коју већ поседују. Спрдња са странком чији је водећи човек својом прошлогодишњом кандидатуром и омогућио данашњи јаваштук новопечених фотељаша, не би нас се претерено дотицала да не наговештава нови облик владавине под старом фирмом — демократија. Није опасно кад неки анонимац лаже другог анонимца. То само говори о његовом моралу, читај неморалу. Какве су последице лажи: једног г. градоначелника, једног портпарола владајуће клике, СВИХ посланика СВИХ минорних странака ДОС-а предвођених странком свог великог мага, и коначно, готово свих медија? Амерички метод понављања ла-

жи све док се не усвоје као чињенице, izgleda да је једина лекција коју су заиста добро изучили. Зато им није пало ни на крај памети да се оgrade од појединца којем релација Београд-Солун изгледа као пут од скупштинске сале до скупштинског ресторана. А наш народ неће поверовати у ту лаж. Ни у многе друге. И засигурно неће дуго трпети владавину тесне већине, оне мањине која самостално никада не би прекорачила скупштински праг. Наша највећа мана, и истовремена врлина је да знамо да се решимо оних који раде на нашу штету, а своју корист. Питање је само колико смо спремни да отрпимо у датом тренутку. Дакле, овде нико није ни хорав, ни глуп, ни глуп. А ова скорашња седница све више подсећа на не тако давну прошлост (једина прошлост коју ови и признају за пажње вредну и не-ретроградну) и једну другу седницу из које је излетео на крилима славе данашњи робијаш ексклузивног белосветског бајбока. По полетарцима сличних жеља

и амбиција, по њиховим компартијским друговима, по реформистичком приступу, интернационализму и сличним аналогијама, можемо ову седницу назвати Д-ОСМА. Да ли ће се нови птићи разлепшати, размножити и угњездити као њихови претходници, или ће им почетак и крај бити различити, показаће време. Једно је сигурно: на место старих комуниста дођоше нови, преобучени у модерно рухо грађанског, социјалног, унионистичког и надасве – демократског. На место старог аутократе, некада званог диктатором, дошао је нови, лепши, добродржећи, још дарежљивији према иностраним квазипријатељима уз чију свесрдну помоћ намерава да још дуго, дуго влада земљом Србијом. За нови облик аутократије, идеално покриће представљаће оно на шта су Срби најбољевији и што нам данас служи на бруку и срамоту, креатура која ће се играти краљевања, док ће нова, прикривена династија, носити Ђинђићево име.

ДОС ОВЕРИО

ШИПТАРСКУ ДРЖАВУ

Извесно је, ударна вест на свим домаћим, али и иностраним медијима у новембру месецу, гласила је, отприлике, овако: „... ако досманлијска власт не натера косовско-метохијске Србе да изађу на изборе, који дају легитимност шиптарским странкама да управљају територијом на којој су већинско, бројно становништво, Међународна заједница ће бојкотовати и стопирати сваку врсту донаторске помоћи СРЈ, односно Србији. Дакле, на сцену је после тајног и доста прикривеног америчког притиска, ступило и отворено јавно условљавање досманлијској власти.

Након оваквих вести и отвореног признања српског премијера Ђинђића у неком од многобројних медијских појављивања, у том периоду, било је потпуно јасно шта очекује Србе са Косова и Метохије – излазак на изборе, а по „људско-политичкој“ препоруци савезне и републичке власти. Изласком, заправо пристајањем на косовско-метохијске изборе, досманлијска власт је дала легитимност још једном америчком прекрајању унутрашњих србијанских граница. Куда и како даље, питају се Срби с Косова и Метохије!?

Политички притисци на нашу земљу настављају се као да није дошло до промене власти (на свим нивоима), и као да досманлијска власт није дошла на трон (по)бедника захваљујући помоћи Запада. Агонија српског опстанка и останка се наставља, с том разликом, што америчка администрација за провођење својих намера и циљева, поред Шиптара, данас у Србији има највеће помагаче – србијанску полугу власти – досманлије, па прекрајање унутарбалканских граница и није тако тешко, као што је могло да буде!

Политичке притиске који се свакодневно проводе над нашом земљом, само с јединим циљем, потпуном окупацијом, или савременим језиком речено, глобализацијом, више нико ни не покушава да сакрије, што се донекле може посматрати као последица „демократских“ промена власти на овим просторима. По логици ствари, политички прити-

сци Запада под којима наша српска држава и народ, одавно стењу, требало би да буду основна тема досманлијске власти. Међутим, досманлије су својим понашањем и деловањем на јавној српској политичкој сцени показале да их ултимативна политика САД уопште не занима у смислу решавања српских проблема. Појединци из ДОС-а су отишли и корак даље, објашњавајући нам како је пристајање на испуњавање „одређених“ услова Запада, заправо једини могући начин наше интеграције у међународне светске токове!

„Коме требају међународни светски токови ако изгубимо државу, а тек о каквој се ту интеграцији ради“, је питање, које нико од досманлијских моћника није наглас и јавно изговорио. На ово питање српски народ, објективно посматрано, не може да добије, чак, ни декларативни одговор, јер је то, најпросто, тема којом се досманлије не баве.

Истини за вољу, до-совци не могу овим проблемом ни да се баве, јер једноставно, својим бившим менторима из моћних западних држава су дужни за свој данашњи државнички статус, односно, простије речено за долазак на власт на свим нивоима у СРЈ. Зато је досманлијска рачуница врло проста и једноставна: време за отплату дугова Западу је дошло. Зна то Запад, знају досманлије, само изгледа, још не зна српски народ! Шта ће се десити када српски народ спозна истину? Хоће ли бити исувише касно за нове промене у србијанској структури власти, остаје да видимо!

У контексту сабласне српске истине, а како би се, ипак пронашло некакво позитивно решење за ову нашу нападјену српску земљу, пре свега за повратак Косова и Метохије под окриље матичне државе Србије, важно је појаснити какву политику воде данашњи државни управљачи – ДОС.

Национална политика, шта то бепе

Да је досманлијска државна политика којим случајем национално осмишљена и одговорна, а самим тим и постојана, не би се у последњи час одлучивало о изласку на косовско-метохијске изборе 17. новембра 2001. године, него би та одлука била донета на време, још почетком године, па је сада нико не би доводио под знак питања. Наравно, била би то одлука о неизласку на изборе, јер је за такву одлуку било много више разлога.

Међутим, досманлијска политика заснована је на поданичком и послушничком односу према захтевима Запада, па сходно томе, прихватају све што се од њих захтева. Слично је било и са изборима на Косову и Метохији. Прво, ни све странке које чине ДОС нису имале јасан став о неизласку на косовско-метохијске изборе. Једни су били за, једни против, а трећи се нису мешали у евентуално доношење одлуке, баш као што се не мешају ни у своје државничке послове, осим када је у питању лична корист. Онда је стигао и захтев надмоћне америчке администрације, и све приче „необавештеног“ председника СРЈ и наравно његове политичке странке, која се још увек зове ДСС, пале су у воду. Мало натезања с Хакерупом је била само добра представа и то само с једним циљем: чисто медијско заваривање и уједно опипавање пулса грађана. Исход се знао већ унапред.

Резолуција 1244 Савета безбедности, донета још 1999. године, потврђује интегритет и суверенитет СРЈ, што је подразумевало тада, а морало би тако да буде и данас, да је Косово и Метохија саставни и неотуђиви део територије Савезне Републике Југославије, што са друге стране, по логици ствари значи да би и косовско-метохијски систем власти требало да буде у систему српске власти, савезне, односно републичке. То што је Резолуција 1244 предвидела и суштинску аутономију за Косово и Метохи-

ju, samo podrazumeva kako delokrug kosovsko-metohijske nadležnosti podrazumeva i mora biti uži od državne vlasti. Sve ovo ukazuje, a kako predviđa Rezolucija 1244, da se u delovima vlasti izvan аутономије морају примењивати закони савезне, односно републичке власти, а на њима утемељени и засновани акти и закони савезне и републичке извршне и судске власти.

Дакле, некаквих превеликих мудровања како је предвиђено Резолуцијом 1244 Савета безбедности, што се тиче Косова и Метохије не би требало да буде. Међутим, америчка политика двојних аршина, као и „демократски“ принципи, уз помоћ којих САД, с циљем „заштите“ људских права, окупира одређене државе, у чији се план за Балкан савршено уклопила српска држава, а нарочито проблеми с Косовом и Метохијом, након бомбардовања и усвајања резолуције 1244, омогућили су САД стварање сасвим нових правила. Наравно, та правила о Косову и Метохији доноси САД, преко својих продужених пишака, а што је у косовско-метохијском случају Ханс Хакеруп.

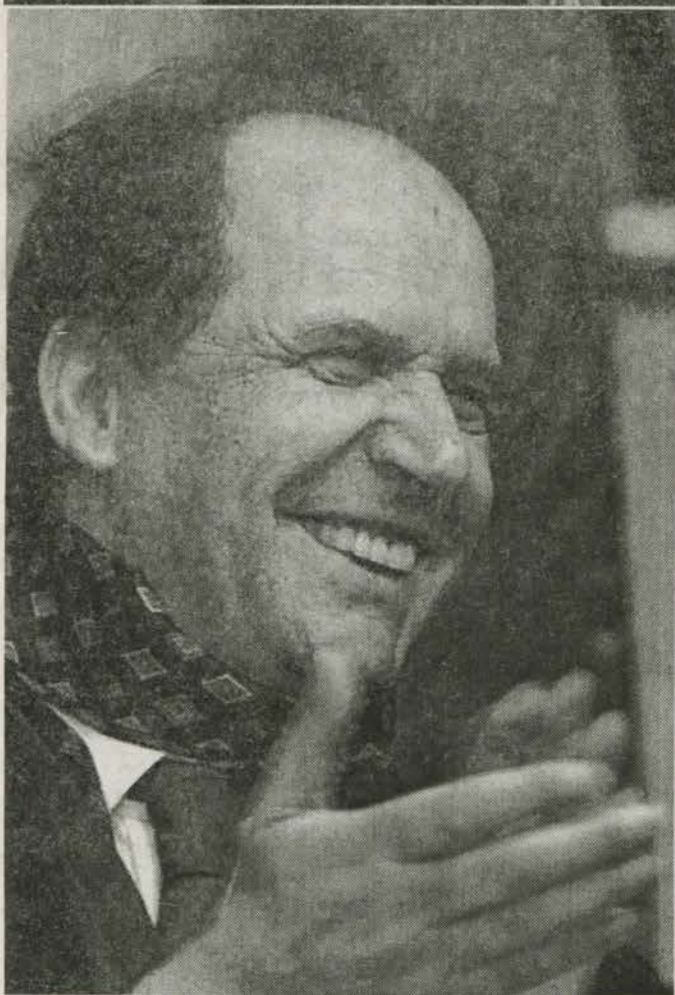
Наиме, Хакеруп је донео такозвани Привремени уставни оквир Косова и Метохије, којим је потпуно пресечена, чак, и симболична веза са Савезном Републиком Југославијом и Србијом. Занимљиво је да Хакеруп у том привременом уставном оквиру Косова и Метохије нигде није споменуо чак, ни име наше земље. Да ли америчка администрација, односно Хакеруп на такав начин доживљавају неповредивост суверенитета и територијални интегритет, или пак, и не хају због ноторне чињенице да крше Резолуцију 1244 Савета безбедности, јер САД се одавно наметнула као најмоћнија сила света, па јој је дозвољено да прекраја правне акте и законе окупираних земаља, онако како њој одговара?

Ако је то суштина „демократских принципа“ на којима САД, макар само и декларативно инсистира, онда се поставља још низ других питања, на која ни сама Америка, у догледно време неће имати одговор.

У крајњем случају, и веће империје су пропадале, па зашто је немогуће да се то једног дана догоди и најмоћнијој сили данашњице?! Међутим, то је проблем којим би требало да се позабави америчка администрација, а наш, српски проблем је како се ослободити НАТО-окупације на Косову и Метохији и њиховог свакодневног кршења Резолуције 1244!

Дакле, Ханс Хакеруп је предложио Привремени уставни оквир Косова и Метохије, „необавештени“ председник СРЈ, Војислав Коштуница, као одговор Хакерупу, ангажовао је неколико стручњака, који су у његово име прочитали тај документ привременог уставног оквира, а онда су предложили неке амандмане, којима је, на пример, требало да се утврди јемство против мајоризације неалбанског становништва, како би се избегла шиптарска тиранија и тероризам...

Међутим, (не)званични окупатор, америчка администрација Косова и Метохије, односно Ханс Хакеруп, одбадио је све амандмане и тиме бадио рукавицу изазова „необавештеном“ председнику СРЈ, Савезној и Републичкој влади, а да је и сам, унапред, баш као и „необавештени“ председник и остала досманлијска властодржачка братија, знао да ће српска власт, она која и даље бесрамно и бестидно себе назива опозицијом, морати да пристане на сва америчка условљавања.

Ушупкане привилегијама власти досманлије, које ваља и даље у сопственој машти себе доживљавају као „богомдане“ србијанске властодршце, који ће још неколико векова владати преосталим парчићима српске земље, која им, и ако им уопште нешто преостане, после америчке отимачине, а надајући се да њихов опстанак на власти и убудуће зависи од „добрих намера и још боље воље“ најмоћније силе света САД, а не од српских бирача, пристали су на све Хакерупове услове, па самим тим и на Привремени уставни оквир Косова и Метохије. Још једна погрешна политичка одлука српске власти, захваљујући досманлијама повећаће већ и овако превелике проблеме Срба. Овакава послушничка одлука досовске власти, онеспокојила је читав часни српски род, и свима је постало потпуно јасно да ће нам данак ове досманлијске грешке скупо плаћати и чукунунуци.

Свима је бесмисленост овог пристанака на Хакерупове услове јасна, само се лидери ДОС-а праве како ништа не разумеју и како српски народ нема разлога да драматизује. Ако је тако, и ако је истина да не разумеју или су оболели од колективне необавештености, онда нека распишу изборе на свим нивоима, и нека провере изборну вољу грађана! Можда би то било мање драматично, за српски народ савим сигурно, али за досманлије...

Дакле, лидери ДОС-а пристали су на Хакерупове услове и Привремени уставни оквир Косова и Метохије, а са друге стране, путем свих електронских медија, који су под контролом ДОС-а, пред српским народом су сасвим свесно глумили, или зашто не рећи отворено, лагали како се Привремени уставни оквир може мењати и допуњавати. Била је то још једна у низу свесних досманлијских лажи, која је требала да оправда циљ: једини начин да се Срби, како-тако приволе на уписивање у нове бирачке спискове, које су на целој српској држави, а не само на Косову и Метохији правили странци, представници неке од такозваних невладиних организација, они који се „брину“ о нашим људским правима и „демократским“ принципима, више од нас самих – Организација за европску безбедност и сарадњу.

Наставак америчке фарсе осмишљене за Балкан, а преко леђа српске државе и народа, захваљујући послушничкој досманлијској власти се наставља.

Шта у суштини ово прихватање још једног америчког уцењивања, а које се односи на косовско-метохијске изборе значи за српски народ и нашу државу?

Досманлијско прећутно признање да је Косово и Метохија, захваљујући „пријатељској“ политици САД, ван уставних оквира Савезне Републике Југославије и Србије!

У крајњем случају, ако неко уопште посумња у ову тврдњу, може се разуверити следећим чињеницама. Дакле, савезни избори одржани прошле године (септембра 2000. године), а и каснији републички (23. децембра 2000. године), одржани су по устаљеним и већ постојећим бирачким списковима читаве СРЈ, што подразумева и територију бирачке спискове Косова и Метохије. „Брижним“ окупаторима и разноврсним „невладиним“ организацијама света тада ти бирачки спискови нису сметали. Међутим, када су окупатори Косова и Метохије, како би што боље и успешниј припремили, у неко догледно време, остварење шиптарског сна независно Косово и Метохију, одлучили да распишу косовско-метохијске изборе, своју прљаву раду почели су тако што су започели прављење нових бирачких спискова.

Дакле, прављење нових бирачких спискова само за Косово и Метохију је доказ о државно-правном издвајању Косова и Метохије од савезне, односно републичке државе, на чему свесрдно раде окупатори и Шиптари, а ево, у новембру су им се у том прљавом послу прикључиле и досманлије.

Јавни позив досманлија преко свих медија који је свакодневно упућиван избеглим Србима с Косова и Метохије, а по смишљеној фарси: „покажи шта је твоје“ „да се види колико нас је“ и слично, у чему су подједнако морално, политички и историјски учествовали и председник СРЈ Војислав Коштуница, републички премијер Ђинђић, Човић и остали досовци, само говоре у прилог шта су све досманлије спремне да ураде како би задржале власт. Са друге стране досманлије су биле упознате са чињеницом да окупатор за Косово и Метохију спрема нове бирачке спискове, онакве какви одговарају америчким интересима, односно Шиптарима.

У раскринкавању, или „демократским“ језиком речено (закукуљен тако да нико не разуме), досманлија да су знали колико је излазак Срба на косовско-метохијске изборе само фарса и пружање легитимности провођењу окупаторске и шиптарске воље да се Косово и Метохија што пре припреме за независну државу од СРЈ, односно Србије, највише је допринео часопис „Репортер“. Наиме, стенограме с једне седнице ДОС-а, одржане 19. септембра, неко од досманлија је продао „Репортер“-у, а они објавили добављене информације.

Дакле, без жеље да се упуштамо у истраживање, шта, ко, како, зашто, морално и неморално, из тих објављених

стенограма, сасвим је јасно да се све присутне досманлије слажу како на Косову и Метохији није постигнут ни минимални степен сигурности за Србе, затим да УНМИК свакодневно промовише настајање једне нове шиптарске државе, а српска безбедност је сваким даном све угрожена...

Дакле, потпуно свесни шта чине пре свега српском народу Косова и Метохија, а затим и целој српској држави, савезној и републичкој, лидери ДОС-а пристају на косовско-метохијске изборе. Извесно је да је српска национална историја дефинитивно добила најсрамнију и најиздајничкију власт, чији издајнички поступци неће никада бити забрављени и избрисани.

Са друге стране, те исте досманлије које свакодневно лансирају и по неколико небулозних, смешних и јадних прича и обећања, а од чега ништа још нису остварили што су обећали српском народу, зато свакодневно чине уступке америчкој администрацији, а добар део тих уступака односи се на питање шиптарских терориста. Наиме, од доласка ДОС-а на власт до сада је, по некаквим подацима, из затвора пуштено око 1.648 осуђених шиптарских терориста, а заузврат УНМИК ништа није ура-

дио како би се из шиптарских затвора и логора пустило макар неколико Срба.

Такву заштиту људских права и „демократских“ принципа нам нуди САД, а наши представници власти, српски изроди и издајници, лидери ДОС-а, све то прихватају погнуте главе и са смешком на лицу. Српска несрећа, беда и чемер, као ни свакодневно растакање онога што је остало од српске државе, досманлије не дотиче. Зашто би, они су још увек власт, а када то не буду више на време ће побећи од народа, јер сви су одавно направили одступнице у иностранству.

Просто је немогуће писати о косовско-метохијским изборима и досманлијском залагању да Срби на ту изборну превару пристану, а не споменути највећег гласноговорника и заговорника српског изласка на косовско-метохијске изборе, Небојшу Човића.

Одавно је познато зашто је Зоран Ђинђић за Немачку, Коштунџица за Француску, Небојша Човић за САД, српски народ и држава од свега набројаног немају никакве користи, већ само штете. Наиме, америчка администрација, која у први мах никако није могла, између понуђених досманлијских послушника да се одлучи ни за једног од њих, јер се просто нису уклапали у шаблон светског колегијалног „политичког бизниса“, изненада је открила бившег социјалисту Небојшу Човића. Дакле, америчка администрација поучена досадашњим позитивним искуством, које је имала захваљујући успешној сарадњи с левичарски одређеним политичарима с примесима „демократских ставова“, источно-европског блока, између Коштунџице, Ђинђића и Човића, изабрала је свог „кеца из рукава“ – Небојшу Човића.

Човић, схвативши своју предност у односу на осталу двојицу досманлија, наставио је да води сопствену политику, а рекло би се и неки лични рат против српског народа на Косову и Метохији, а тиме је покупио још више поена код америчке администрације, и зато само весело и задовољно трља руке због свакодневног препуцавања између већ бивших „рачунаљки“ Коштунџице и Ђинђића. Јер, у сукобу супротстављених коалиционих партнера, једини Човић профитира, а јака леђа САД, обезбедио је на време.

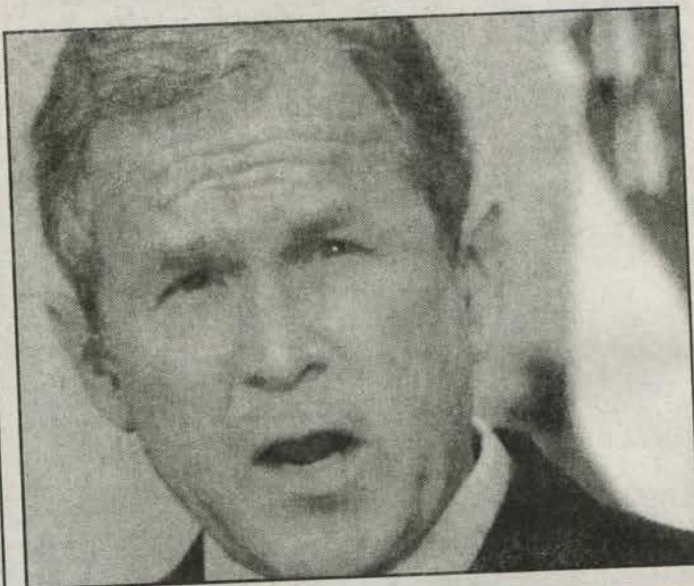
Шта од читаве те гунгуле има српски народ и држава сада је ваљда јасно свима: наставак распарчавања српске земље, беду, глад, сиромаштво, распродају фабрика, огромне порезе, европске цене, а афричке плате!

Да ли је то будућност, односно садашњост какву си хтео мој српски народе, процени сам!

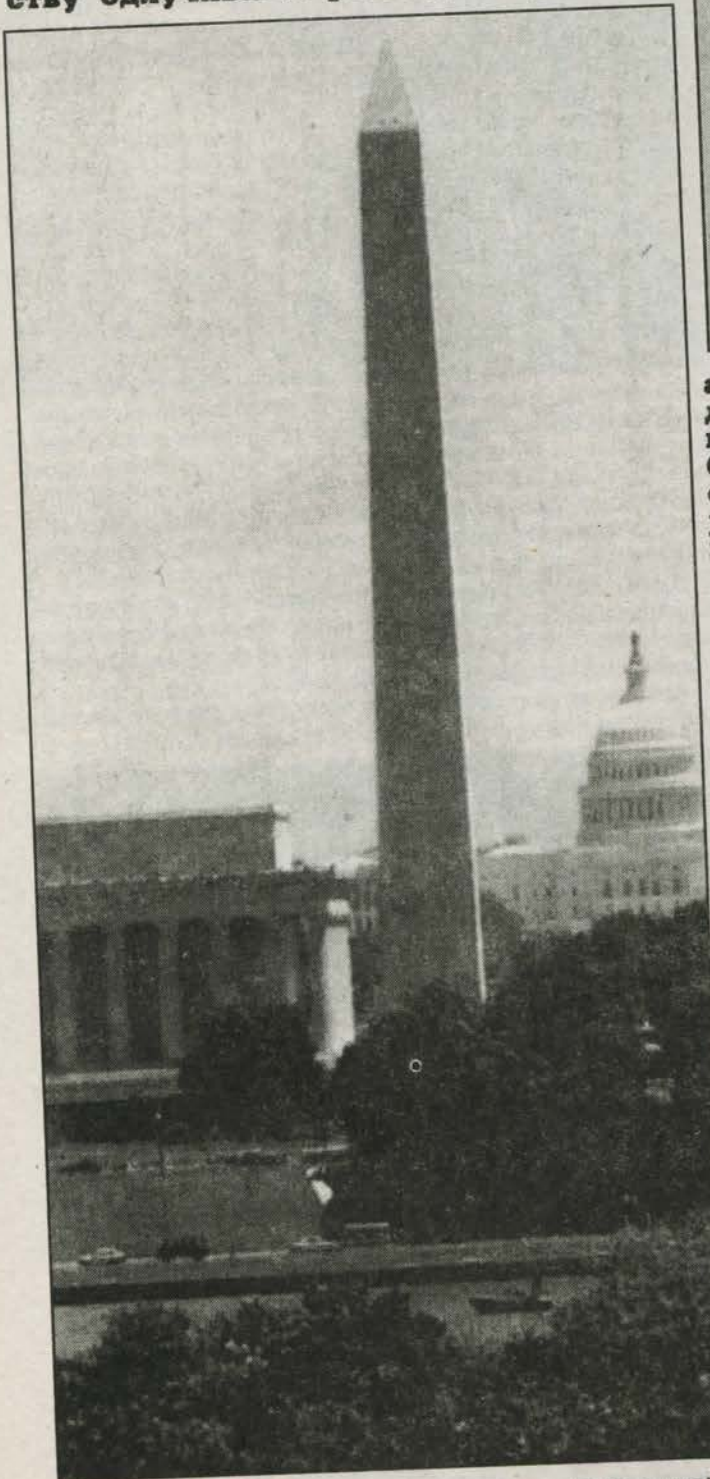

НА ЖИЦИ И УЗИЦИ

Политика САД према осталим земљама света, развијеним и неразвијеним, сасвим свеједно, своди се на условљавање, једноставније речено, уцељивање. У том пакету неравноправних, а моћних „демократских“ земаља света, у царству одлучивања расподеле „плена“,

али и унутрашњег уређивања сопствене државе, захваљујући петооктобарским пучистима, уловљена је и Савезна Република Југославија. Тип америчког пакта са досманлијском влашћу у СРЈ, сведен је углавном на ниво пакта, а шта то у суштини значи јасно је свима, а посебно национално освешћеним Србима који ће, захваљујући поданичкој досманлијској власти, ускоро остати и без сопствене коже.

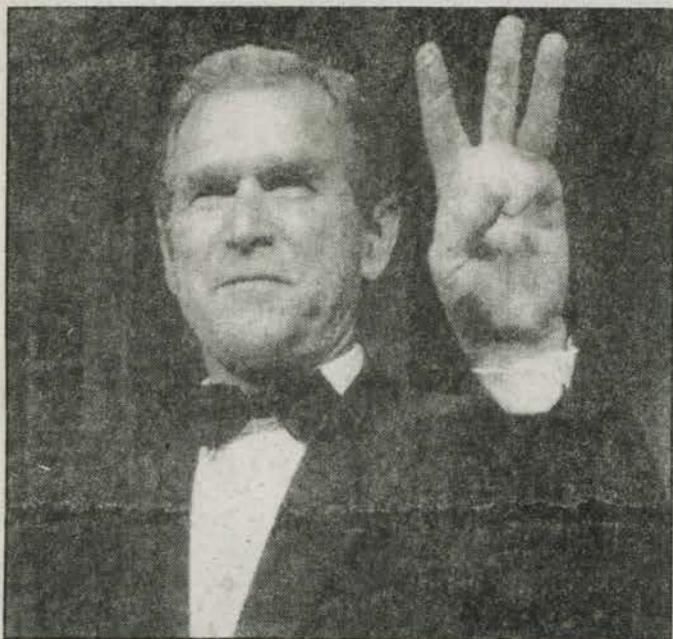
Од обећавних промена и велике материјалне донаторске (девизне) помоћи Сједињених Америчких Држава, о којој су нам нашироко и надугачко у својој предизборној кампањи, прошле године, говорили досманлијски злотвори, остала су само празна обећања.

Истина је да су се променила само лица, а основно средство – лаж, за манипулисања српским народом и даље је остало најмоћније оружје у рукама српске власти. По осиромашеним српским леђима данас јашу петооктобарци, нека чудна, на брзину покупљена, с коца и конопа клијентела, која незадрживо и бескрупулозно отима народу и оно мало преосталог поноса и националне снаге, јер су нам оно мало преосталог новца, одмах по преузимању власти отели! Захваљујући досманлијској власти, о нама на „специјални начин брину“ људи америчке администрације. Са једне стране Конгрес, а са друге Буш-Јуниор. Док нас Конгрес хлади, Буш нас загрева, и тако наизменично.

Српско истребљивање се наставља

Овакав начин америчке „бриге“ могао би се подвести под појам лаганог истребљивања српског народа, али и страшног, зашто не рећи отворено – нескривеног и отвореног уцељивања!

Подсећања ради ваља напоменути, прошле године, а после промене власти у Београду, амерички Конгрес је изгласао помоћ новој српској, досманлијској власти, али

да би досманлије добиле изгласану помоћ морале су да испуне одређене америчке услове. Дакле, још једном су досманлије морале да буду друштвено корисне, али на штету националног интереса сопствене државе и народа. Ништа ново, али забрињавајуће!

Извесно је да је америчка политика двојних аршина настављена и после 5. октобра 2000. године. Тада нова досманлијска власт, управо она коју је Запад деценијама здушно подржа-

вао (на све могуће, дозвољене и недозвољене начине), каква одговара глобалистичким интересима САД, сусрела се са новим америчким условима и ултиматумима. Наиме, уцењивање је дефинитивно остало трајно-трпно стање српске државе, а српском народу је постало јасно како је и даље језик ултиматума једина комуникација на релацији Америка-СРЈ. Такође, било је сасвим видљиво да је досманлијска клика, у потпуности спремна на дијалог – ултиматума. Било је још јасно и то, да ако су на власт дошли лупајући у бубањ, да ће нам захваљујући новој политици уступака – прихватања уцењивања и ултиматума, српска држава, врло брзо отићи на добош, а са њом и српски народ.

Рок за испуњавање првих, постављених услова досманлијској власти био је 31. март.

Знао је то „необавештени“ председник СРЈ Коштуница, знао је цео ДОС, а сазнао је, убрзо и цео српски народ. Тајне више нису постојале; српска досманлијска власт мора да игра како засвира САД.

Ултима(р)товска игра се наставља

Уочи самог истицања постављеног рока, досманлије су ухапсиле Слободана Милошевића, а уочи донаторске конференције у Бриселу, испоручиле га Хашком трибу-

налу. Незадовољство српског народа било је очигледно, свако досманлијско прање, типа: „...ми се одговорно носимо са проблемима с којима се сусрећемо“, или, „ми смо народу обећали реформистичку и одговорну власт“, у најмању руку су смешна и јадна.

Међутим, овим хапшењем и испоруком бившег председника СРЈ Слободана Милошевића, досманлијска власт показала је Вашингтону како је спремна да испуни апсолутно сваки захтев Вашингтона. Схватила је то и америчка администрација, а руку на срце, Вашингтон је то и очекивао, јер да се досманлијска клика Београда понела другачије, Вашингтон би их отписао, баш онако како је то урадио, када се америчким интересима први пут супротставио бивши председник СРЈ. Није велика новост да САД не трпи супротстављање „контролисаних земаља“.

Зато је Вашингтон одлучио да буде „благоданаклон“ према досманлијској власти, па је одмах послат абер како ће САД одобрити помоћ СРЈ. Шта је се десило са америчким обећањем знамо сви: још увек га чекамо. Да ли је цинизам или само добро запажање, ако приметимо да је америчка демократија и помоћ већ низ деценија на штапу и канапу, макар кад је у питању српска држава и народ, процените сами!

За нас који живимо у већ добро расточеној држави, а чије се цепање сваким даном све више наставља, и то у неколико правца, све је јасно: досманлије морају да сиђу са пучистички отетог трона власти, и да спашавање српског народа и државе препусте онима који воле своју српску земљу.

Са друге стране досманлијску сервилност Западу, нарочито, српски народ више не може ни физички, а ни материјално да издржи!

Све сумње у промишљеност и исправност досманлијске власти, а при доношењу важних државних одлука, уколико су уопште после Видовдана постојале у српском народном бићу, избрисане су!

Амерички поштар

У току ових година и по дана, досманлијске харачлије показале су како уместо њих о судбини српске државе и народа одлучује САД.

Политички поштар између досманлија и америчке администрације, са много већим ингеренцијама него што је у дипломатији иначе уобичајено и дозвољено, је амерички амбасадор у СРЈ Вилијам Монтгомери. Ову чињеницу више нико из ДОС-а ни не покушава да порекне. Извесно је да је на снази још једно испирање мозга српском народу. „Процес је започет и повлачења нема“, свакодневно поручују досманлије српском народу! У контексту ове поруке треба посматрати и све досманлијске законе и уредбе, којима владају нашом земљом. Да ли су их Срби зато бирали, да би они данас понизно испуњавали арогантне америчке захтеве!?

Српска национална историја је запамтила како је некада за „испирање српских мозгова“ био задужен Броз и комунистичка клика окупљена уз његов седни део тела, а данас то исто, али на још опаснији и перфиднији начин раде „необавештени“ председник СРЈ Војислав Коштуница, а наравно, одмах за њим, или раме уз раме с њим још увек, мада су на позицији власти на свим нивоима, Демократска опозиција Србије!

Парадокси и контрадикторности су изгледа судбина овог јадног народа!

Од како су ступили на трон власти легалисти и реформисти ДОС-а говоре нам о коначном успостављању правне државе. Међутим, појам правне државе умногоме се разликује, по мишљењу српског народа, од онога како

нам досманлије путем бивших „независних“ медија саопштавају, шта је по њиховом мишљењу правна држава. Извесно је да српски народ сматра како правна држава подразумева, пре свега, сређивање правне проблематике унутар саме државе, па тек онда уређивање правних односа са осталим земљама света. Што, истини за вољу, и јесте неки прави правни редослед. Међутим, досманлије мисле другачије. Њима је правни приоритет оно што траже Американци, па чак и када наочиглед читавог света крше

и руше правне законе и норме (што чине од када су дошли на власт), који се поштују и уважавају чак и у „банана“ државама.

Досманлијско сагледавање правне државе линијом мањег отпора, или, по сили јачег (САД и њихових уцењивања), је формулација ове поражавајуће истине, у сваком случају, поклапа се с наметнутим западним ултиматумима. Колико је у целој причи случајности а колико намере, процените сами!

Дакле, после прошлогодишњег пучистичког октобра амерички Конгрес је изгласао помоћ новој „демократској“ србијанској власти, али под одређеним условима: успостављање правних услова и поштовање људских права, поштовање одредби Дејтонског споразума и сарадњу са Међународним судом за ратне злочине (Хашким трибуналом). Рок за испуњавање ових услова био је 31. март 2001. године.

Шта у суштини за српски народ и државу значе постављени услови америчког Конгреса?

Правни услови на амерички начин

Успостављање правних услова у српској држави, речено народским језиком, а по америчком захтеву, подразумева потпуно аминовање сваком „добронамерном“ предлогу Сједињених Америчких Држава, који је упућен досманлијској власти СРЈ. Другим речима САД има неограничена права на све (не)дозвољене притиске на србијанску власт коју је помоћу различитих донација, по међународном праву сумњивих, довела на власт у СРЈ. У склопу успостављања правне државе амерички Конгрес, пре свега подразумева да је досманлијска власт у обавези враћања морално-материјалних дугова према САД (ма шта то значило), па сходно томе, као тако доведена власт, ДОС мора да прихвати свакојако писање републичких и савезних закона, а за које је надлежан Вилијам Монтгомери (амерички амбасадор у Београду). Дакле, сви закони и уредбе, које је досманлијска већина донела или усвојила у Скупштини, било савезној или републичкој, рађене су по „рецепту“, савету или директном налогу САД, односно њихове продужене руке у Београду, Монтгомерија. Колико такви закони иду у прилог правној држави српског народа, имали смо прилике да се уверимо у току годину и по дана, од кад је ДОС на власти. Затим, ултимативан и арогантан начин САД, у односу на српску државу, досманлијску власт, па у крајњем а ипак, основном, у односу на народ је истребљивачко-погубног карактера и наставља с даљим, врло убрзаним, али „демократски“ перфидним растакањем српске државе. Скупштинска већина, коју чине досманлијске странке, под условом да остваре скупштински кворум, по већ раније установљеној диктатури, коју они презентују народу, као јединствени став ДОС-а, представља суви аутоматизам гласања, и тако сваки предлози Монтгомеријев, односно амерички закон, пролази и то у корист српске штете!

Дејтонски споразум на чијем поштовању инсистира Конгрес САД, по свој прилици треба и мора, чак до искључивости, да важи, пре свега само за Србе. У таквим неравноправним и ултимативним условима, свако евентуално српско супротстављање, па макар оно било и само у декларативној форми, САД тумачи као српску некооперативност, која ће морати да буде санкционисана ускраћивањем одавно обећане донаторске помоћи. И тако дан и пролазе, језик уцењивања се наставља, али и прилагођава новим условима „демократије“, а страда српска држава и недужни народ.

Ко коме „гледа кроз прсте“

Са друге стране Конгрес САД захтева од досманлија потпуну сарадњу са Међународним судом за ратне злочине,

што у суштини значи испоруку оптужених Срба Хашком трибуналу, али и многобројне закулисне радње којим се наша држава, захваљујући поданичкој и послушничкој досовској власти, а која пристаје на испуњавање свих америчких услова и захтева, све више урушава у сваком погледу. „Гледања кроз прсте“ за досманлијску власт нема, баш као што није било ни раније, и у таквој „демократској“ депонији лажи српски народ се врти у круг, а српски премијер, као и клика окупљених политичара око њега, објашњава како су нам неопходни политичко-правни темељи, како би се што брже интегрисали у Европи. У складу с овим, па ма шта то било и значило, а не значи ама баш ништа, осим што је јадно и лоше филозофско објашњење, човека коме и данас многи оспоравају докторску титулу, објашњавају нам се испоруке српских глава Хашком трибуналу. Да ли је то штуро и танко, па још и не-

аргументовано објашњење довољно да национална историја прогледа „кроз прсте“ најиздајничкијој српској влади? Тешко, а и немогуће, јер лидери досманлијске коалиције, једног дана, за своја данашња чињења, а која су на граници злодела (у сваком, нарочито правном смислу) мораће пред суд!

Сваки дан смо сведоци како је досманлијско зло веће него што је било очекивано, а притисак новог светског поретка на Србе, које проводи САД преко својих „дужника“ је основица наше садашњости, а по свој прилици и авет неке наше ближе будућности!

Ових дана, опет смо у прилици да видимо како се Конгрес САД наново, према српској држави понаша уцењивачки. Наиме, Конгрес је одобрио из фонда нешто око 15 милијарди долара на име америчке помоћи иностранству у фискалној 2002. години, од укупне своте, 115 милиона долара намењено је Србији, али уз три основна услова! Рок је, као прошли пут 31. март, али 2002. године.

Успостављање потпуне и апсолутне сарадње с Међународним трибуналом за ратне злочине почињене у бившој СФРЈ, приоритетно подразумева испоруку Радована Караџића, Ратка Младића и такозвану „вуковарску тројку“. Извесно је да тај уцењивачки пакет намењеној досманлијској власти, која овакав став америчке администрације и да-

ље оправдава идиотским и неаргументованим објашњењима, захтева обезбеђивање расположивих докумената у којима нема поштовања државних а камоли војних тајни, омогућавање и стварање услова истражиоцима Хашког трибунала како би што успешније могли да раде на прикупљању података за појединце означене као сумњиве и евентуалне ратне злочинце са хашке потерне, што подразумева нова америчка вршљања, намештања и фалсификовања, која би ваљда српски народ још једном морао да прогута ако хоће обећану доларску донацију. Можда досманлијска власт СРЈ и јесте спремна да позитивно одговори новим америчким ултиматумима, али како ће реаговати српски народ, за сада и САД и српски домаћи издајници означени као српска власт, још увек предвиђају и нагађају и надају се да ће гладни и намучени, много пута заведени српски народ прогутати и ову „демократску“ коску као саставни део „демократског“ живљења!

Црна Гора без казних мера

Занимљив је још један податак из тог америчког Закона о помоћи иностранству, о коме се ових дана ретко јавно говори. Наиме, у том Закону је наведено како се на Црну Гору неће примењивати казнене мере постављене Србији, мислећи при томе на заустављање материјалне помоћи у међународним и финансијским институцијама, јер је по мишљењу америчког Конгреса Црна Гора у пракси потврдила своју спремност на пуну сарадњу. Дакле, још једна америчка „демократска“ пацка онима који у исти кош стављају Србију и Црну Гору, а посебно онима који желе спашавање заједничке државе. Америчке добре и „демократске“ намере у спашавању заједничке државе СРЈ потпуно су јасне и видљиве и слепцу, али досманлије морају да ћуте и извршавају америчка наређења. Можда није згорег напоменути како у америчком Конгресу, једну од снажнијих и моћнијих струја представља

Албанско-америчка грађанска лига, коју предводи Џозеф Диогарди конгресмен албанског порекла, која инсистира на хапшењу Караџића и Младића, апсолутној сардњи са хашким Трибуналом, али изричитим захтевом намењеним досманлијској власти – ослобађање свих ухапшених Шиптара. Међутим, у Диогардијевим захтевима изненађује још један, који доводи америчку „добронамерност“ под знак питања, а то је захтев да се настави с материјалном помоћи Црној Гори, како би се што ефикасније помогла њена борба за независност. Да ли после овога треба још нешто рећи о добронамерности „демократске“ помоћи САД српској држави?! Сваки коментар био би сувишан, јер ми се налазимо на „демократском“ одстрелу америчког Конгреса, као најјаче оружје, које је до сада дало видљиве резултате, и даље се примењује политика ултиматума и свако, ко из досманлијске клике оспорава ову истиниту чињеницу то ради из некаквих других побуда, а не добрих намера према сопственом народу и држави!

Да ли се онда пуштање најпознатијег шиптарског политичког затвореника Албина Куртија из српског затвора, а непосредно пред долазак Ширака у Београд, може сматрати још једним аминовањем досманлијске власти пред ултиматумима америчке администрације, с тим што је овога пута добру вољу за испуњавање америчких услова на себе преузео „необавештени“ председник Савезне Републике Југославије, коју узгред буди речено амерички Конгрес, ипак не признаје? Да ли су у неизвесној будућности српског народа могућа још нека непредвиђена изненађења, којом ће нас „демократски“, а „необавештени“ легалисти повећи путем аминовања и бескичменог клањања америчким условљавањима? Да ли се у такву ултимативну политику САД уклапају већ припремљене поделе и регионализација овога Што српски народ, још увек сматра својом државом?

НЕЗАПАМЋЕНА УВРЕДА СРБИМА И БЕОГРАДУ

После приказивања квазидокументарног филма "Босна", у режији Бернара Анрија Левија, на телевизији "Б 92", иста телевизија је организовала његово гостовање у дорђолском биоскопу "Рекс".

Ипак, прошао је без очекиваних аплауза, барем пред камерама. Очевици тврде да је добио аплаузе на улици. **Иза ушију**

Хвала Богу да је 2001. година на издисају. Колико је била гадна, тешка и срамотна, по ономе што су урадили досовци, ова наредна сигурно мора бити боља. Ту и такву годину зашећерио нам је, у складу са октобарским револуционарним променама, дежурни србо-

мрзац Бернар Анри Леви. Тај француски Јеврејин, који се широм света представља као филозоф и режисер, добио је неколико сати програма на пиратској телевизији „Б 92“, одакле нас је прво бомбардовао његов квазидокументарни филм „Босна“, а затим је демонизација Срба настављена у дорђолском биоскопу „Рекс“, где је организована јавна расправа о овом филмском недељу.

Уз камере и безобразно упадљиву наклоност водитељке, наравно. Ништа чудно, у земљи по којој домаћи мини-стар полиције копа рупе како би доказао геноцидност сопственог народа, појава једног плаћеника, калибра Левија, никог не може да изненади.

Али ни да остави равнодушним. Његов долазак на Дорђол је потез плаћеног убице који прво са дистанце, из снајпера, погађа своју жртву, а затим је „оверава“ из непосредне близине. Да је дичној телевизији „Б 92“ иоле стало до објективног, истинитог и независног новинарства у које се куне, њен уређивачки колегиј би емитовао Левијев филм, али би се потрудио да унесе дозу објективности. Или кроз сведочења са српске стране или чистим поређењима са простим историјским и доказаним чињеницама. Пошто им то није ни на крај памети, са пуним правом се може рећи да је ова телевизија тренутно највећа негација новинарског заната у Србији. „Б 92“ је бастион субјективног, лажног и зависног информисања јавности. Документарни филм Бернара Анри Левија који је урађен по наруџбини, за паре Алије Изетбеговића, заиста је и емитован на правом месту, такво зло могао је да пусти у програм само Веран Матић.

Београд увреде не прашта

Расправа у биоскопу „Рекс“ коју је организатор замислио као својеврсно сучељавање са истином о сопственим, српским ратним злочинима, требала је да буде завршно

гланцање претходно добро опраног мозга. Креативци из „Б 92“ вероватно су рачунали да је за протеклих годину и више дана од октобарског пуча, досовска власт већ много учинила на промени опште свести, те да ће Леви побрати аждазе за свој цртани филм. Уз претходна улизивања и оријенталну снисходљивост локалних надринтелектуалаца, чему смо сведоци када се појаве и много мање познати србомрски. Ипак, образ Београда је спасен, и то у врло неповољном тренутку, када су присутни гледаоци својим супротстављањем ризиковали да се замере садашњим властодршцима, да ставе под упитник своје каријере и то само зато што мисле својом главом. То у овим временима политичке и националне подобности заиста представља храброст коју морамо ценити.

Први је реаговао наш познати суграђанин Сава Аћин. Не устежују се пред камерама антисрпске телевизије, гледајући у очи плаћеног убицу, затражио је извињење. Његова реченица: „Извините нам се за увреду коју сте нам нанели овим филмом“, покренула је лавину одобравања. Код Левија је изазвала само убрзање његових тикова, тако да је до краја емисије лично на један велики, успалено-црвени жмигавац, Сава Аћин му није дао мира, тражио је и даље задовољење за увреду нанесену усред Београда. Пошто се Леви није извинио, Аћин је рачуне намирио господски: „На крају филма пише да сте га посветили оцу. Отац је требало да вам скрене пажњу да се не бавите режијом и политиком“.

После немугних, жмиркајуће-муцајућих трабуњања Анрија Левија, микрофон је дошао у руке новинарке и водитељице Марине Рајевић-Савић која је дотичног упитала зашто српски интелектуалци никада нису имали места на француској телевизији. После овог и још неколико сличних питања, пре свега оних о злочинима над Србима, следио је Левијев одговор, који се укратко може дефини-

сати као цинизам године: „Када признате своју кривицу, имаћете подршку и француских и европских интелектуалаца у откривању злочина над Србима“. Да би поткрепио своју тезу, непрестано се позивао на слично „отрежњење“ француске јавности после Другог светског рата, спроведено кроз суђење маршалу Петену, колаборационисти који је формирао владу у Вишију. Мислећи да је нашао право поређење, безброј пута је поновио: „И ми смо

имали свој Виши“, као да смо, ако ништа друго, и ми у овом грађанском рату имали неког патрона. Да не говоримо за време бомбардовања. Овим несувеслим призивањем Вишија, хтео је да нам баца праšину у очи. Као, својим филмом (и многим другим активностима) није радио против читавог српског народа, него против ненародног режима Слободана Милошевића. Ситна лаж које се сећу, ваљда плашећи се батина, није упалила. Тај његов тиранин, Слободан Милошевић, спомиње се у филму само два-три пута, све што се руши, руше Срби, све што гори, запалили су Срби. У његовој режији не убијају ни паравојне формације или српска војска, убијају искључиво Срби. И сад се сетимо Милошевића како би нам објаснио да њему, као Јеврејину, није циљ да Запад почини холокауст над једним источним, славенским и православним народом. Па он је интелектуалац, филозоф, човек који без комплекса прелази преко свих граница, за којег су сви људи једнаки.

У овој флоскули откривају се и емоционални (осим очигледних материјалних) мотиви Бернара Анрија Левија. Вређајући Србе у срцу Дорћола, некадашњег дела Београда настањеног солидним процентом Јевреја, овај човек нам се свети што тамо више не живе његови сународници. Ми, Срби, не носимо ни трунку одговорности за оно што је његовом народу учинио последњи окупатор Београда. Страдали смо у истим логорима, и то у много

БОСНА КОЈЕ НЕМА

Бранећи своје „документарно остварење“, Леви је у једном тренутку потегао аргумент како нико није оспорио аутентичност филмског материјала. То је тачно, снимци који су коришћени, и његови и муслиманске телевизије, су оригинални, али ствар је у томе како их је он тумачио. Најупечатљивији пример је део филма који говори о масакру на Маркалама, централној сарајевској пијаци. Иако је специјални истраживачки тим Уједињених нација доказао да нема говора о српској минобацачкој гранати, те да су у светлу ове чињенице муслимани означени као једини могући извршиоци, Леви упорно тупи о српском злочину. Само овај доказ је довољан да се под упитник ставе сви остали наводи из филма, поготово када се ради о тако озбиљним оптужбама за ратне злочине. У „Рексу“ је Леви, уз помоћ водитељке, преко овог прешао без освртања, али да му ово неко стави под нос у Француској, сигурно га више не би убрајали у интелектуалце. Без обзира што ни остали умници Париза не мисле боље о Србима.

Филм обилује нелогичностима које указују, између редова, на Левијево скромно пропагандистичко умеће и на праву природу јахача цихада, за чију страну се определио. Тако, на пример, један муслимански божовник, говори у Левијеву камеру: „Мислили смо да ћемо с њима завршити за час. Па има нас сто на једнога“. После овог сведочанства, остаје питање за Левија, ко су прави хероји уличних борби у Сарајеву. Ови, што их је било стотину, или онај један Србин? Можемо то и овако да му представимо, ако пожели да се позове на технику којом су располагали српски борци. Малобројни Израелци су поразили многољудне армије удружених арапских држава. И то неколико пута, у барем три већа рата. И сви ти Израелци су хероји.

А Срби? Левију је добар Србин само мртав Србин.

већем броју него његови рођаци. Зна то Леви, зна он језик чињеница, али емоције му говоре да Срби треба да плате. Ваљда они који су немо и немоћно, чекајући да и на њих дође ред, посматрали како Немци одводе њихове комшије. Пошто је Хитлер у једном тренутку одустао од плана да нас све побије, неки од наших предака су и преживели. И зато смо ми, њихови потомци, данас криви. Требало је да нас све побију, па да Леви има материјала за још који документарца. У којем би се вероватно солидарисао са избрисаним народом. Мада ни то није сигурно.

Агресивна грађанска младеж

Поменути Хитлер је освежавао своје редове из „Хитлерјунгенда“, по угледу на њега Павелић је организовао „Усташку младеж“, а данашњи властодрици у Београду могу се ослонити на „Грађанску младеж“. То су они младићи који неће да чују да су Срби, нервира их све у вези ове речи, а знају и да ударе када се неко од њихових суграђана (никако сународника) побуни због неправде над С..... (не сме се рећи). Тако смо својим очима видели једног грађански настројеног јуношу како, кабајаги случајно, обара са ногу постаријег Жарка Шундулића, који се усудио да Левију постави незгодно питање. Замислите безобразлука, Шундулић се дрзнуо да постави следеће питање: „Да ли сте игде, у целом филму, видели српску мајку?“ Пошто је цела ствар смрдела по огавном србовану, трезвени младић (грађанин) из техничке екипе телевизије „Б 92“, морао је да реагује. Устао је, кренуо право ка безобразном гледаоцу, у последњем тренутку променио смер и само раменом ударио постаријег, али потпуно застарелог господина. Са свих својих два метра и сигурно преко сто кила тежине.

Демократски и надасве толеранто, нема шта. Тако нам је транспарентно показао шта нам следује ако се супротставимо главном току бујице која нас је захватила. Наравно, водитељка која је на екран дошла захваљујући политичкој подобности, а никако знању и способности (па чак ни на основу изгледа) све је то амортизовала, брзо је потражила следећег саговорника у публици. Био је то прави јавни час демократије у извођењу уиграног ансамбла „Б 92“, који бије када се песмица не научи. Час је завршен претњом непослушним ученицима, коју је изрецитовала неугледна водитељка: „Пре или касније морамо да се суочимо са истином. Што пре, то боље. Наставићемо са оваквим емисијама“. Слажемо се. Али само са једним делом њихове претње. Што пре схватимо шта је то „Б 92“, то боље. Одавно смо схватили ко је Леви, па зато права завршина реч припада једној гледаатељки која и није тражила никакав одговор: „Господине Леви, ми нисмо фашисти. Ми смо Срби православци“.

ПРЕ ДОЛАСКА У БЕОГРАД, АНРИ ЛЕВИ ЈЕ ГОСТОВАО У САРАЈЕВУ, САДА ОСЛОБОЂЕНОМ. ОД СРБА, НАРАВНО. НЕ ОД ОНИХ НАОРУЖАНИХ, НЕГО ОД ЊЕГОВИХ ПРАВОСЛАВНИХ СТАНОВНИКА

ВАРВАРСТВО ЈЕДНОГ СРЕДЊЕВЕКОВНОГ ИНТЕЛЕКТУАЛЦА

У емисији француске телевизије која је снимана у муслиманском Сарајеву, Анри Леви је био ослобођен свих стега, зато је и могао да изјави: „Срби мрзе културу, али и себе”

Ако сте помислили да је наступ Бернара Анрија Левија пред камерама телевизије „Б 92” врхунац безобразлука и зла које овај наводни интелектуалац гаји према Србима, у грдној сте заблуди. Ипак је у биоскопу „Рекс” био окружен публиком пред којом је морао да бира речи. Да му није свеједно, па чак и да се уплашио, говорили су његови тикови, његово стално жмиркање, које је одавало две ствари: да нас не воли, али и да нас се плаши. Тако је његова мржња према Србима, којом зрачи његов филм, ипак била до некле спутана и ограничена камерама и публиком.

Требало га је видети како пушта мржњу на слободу у француској телевизијској емисији „Билтен културе”, па би тек онда схватили о каквом се зликовцу ради. Замислите само ову реченицу коју је изговорио Леви у тој емисији: „Срби мрзе културу, али и сами себе”. Покушајте да је изговорите, па ћете видети да вам не излази из уста, толико је накарадна.

Емисија уредника Бернара Пивота снимана је у Сарајеву, у обновљеном здању градске већнице, а емитована је на француској државној телевизији у јуну ове године. Унутрашњост већнице, која је још увек под скелама, изабрана је за сценографију као двоструки симбол: отпора српском агресору и као симбол неуништивног духа града (сада муслиманског, ослобођеног оног српског духа). У емисији је учествовало, осим Левија, још неколико познатијих имена, као шпански писац Хорхе Семпрон, познат по својим активностима на очувању Алијине државе или Енки Билал, сликар који је рођен у Београду али од своје девете године живи у Паризу. У емисији се изјаснио, иако га то нико није питао, као Француз и Босанац. Своју столицу у сарајевској већници добио је и Предраг Матвејевић, који није пропустио прилику да похвали Сарајево као град снажног отпора. Како је рекао: „Овај град поседује својеврсну поезију отпора”. Вероватно је мислио на Муша-

Већу штету библиотеци у сарајевској већници направили су муслимани: Књиге су упропашћене зато што је мали пожар гашен огромном количином воде

Пивот је водио хајку на Србе,
а не емисију из културе

на Топаловића Цацу, једног од најпознатијих лидера муслиманског отпора, који се истакао у клану Срба које је рат затекао у сарајевским небодерима. У интермедима између покоља, вадио је крв заробљеним Србима, као „инфузију за рањене борце Армије БиХ“. Таквих отпораша је било много на муслиманској страни, али њих Матвејевић не познаје, он зна да је „познати и покојни злочинац Никола Кољевић био шекспиролог, али да га то није спутавало у злочинима“.

На то се надовезао, ко други, него наш неизбежни Леви: „Ратни злочинац и интелектуалац Војислав Максимовић је у Фочи играо фудбал са људским главама, а за то време је Радован Караџић писао песмице“. Леви је то изјавио пошто је то, сигурно, видео рођеним очима. Како главе, тако и песмице. На његово истинито сведочење могла би утицати само једна нелогичност. Поменути Максимовић није нос помолио на фронтима у околини, па ни у самом Србињу (што би муслимани волели да је Фоча), као ни на једном ратништу, уосталом.

Варварство и средњевековна опсада

У емисији су столице попуњавали и локални муслимани, чија имена не значе много ни тамо, у Сарајеву, а камоли француским гледаоцима којима је намењено ово откривање емисије. Да су део декора, видело се и по незнатној минути која им је додељена, а коју су искористили да кукају над срушеним џамијама. То је био одличан шлагворт за Левија, који је рушење џамија видео као део укупног мозаика српског варварства: „Ова библиотека није спаљена случајно. У већници су се налазиле и књиге српских писаца. Срби су тако уништили и своју властиту културу. Ради се о мржњи према култури, али и мржњи према самом себи“. Нагласио је како је у већници био и пре него је српска артиљерија запалила ову прелепу и богату библиотеку, те да га је то нарочито потакло да протестује против „варварства и средњевековне опсаде једног града“. Наставио је у истом тону: „Насупрот варварству, универзалне вредности и култура су одређени спас. Наиме, у периодима таме, култура може бити спас“.

За овог произвођача мрака и режисера најгорих антисрпских хорора, муслиманско Сарајево је жишка светлости. Са свим Цацама, Ђелама, Викићима и осталим кољачима као лучоношама те културе, вероватно. Све је то рекао без гримасе на лицу, театрално машући наочарима. Као прави европски интелектуалац.

Америчка породица Монтгомери, прво је свој дипломатски „рад” приказала у земљи „демократије”, Хрватској. Захваљујући природи дипломатског посла, али и амбасадоровој дружељубивој супрузи Лин, стекли су познанства која су временом на основу србомрзачких емоција прерасла у велика пријатељства. Пре извесног времена, од када су успостављени нови дипломатско-пријатељски односи са САД, Монтгомеријеви су се из Загреба преселили у Београд. Њихова мисија од почетка није била заснована само на оквирима дипломатије, већ и на грубом, али промишљеном задирању у сваки сегмент друштвено-политичког живота Србије, као таква убрзо је почела да даје резултате, због чега америчка администрација, данас, задовољно трља руке. Оно што је до пре само неколико година било незамисливо, да ће америчка колонизаторска рука управљати српском државом и народом, урушавајући државни суверенитет и крешећи Устав, настављајући политику уситњавања српске државе, захваљујући досматлијској власти и „дипломатској вештини” Монтгомеријевић, постала је наша сурова стварност.

Како се у читаву игру уклапа „Бал снова”, који је организовала 15. децембра Лин Монтгомери, процените сами!

ОД ОХОЛОСТИ ДО „СУЊУТИ”

Јавна је тајна да се сви антисрпски закони, које доносе досматлије на свим нивоима власти, пишу у америчкој амбасади, у кабинету Вилијема Монтгомерија, међутим, већина српских наивчина била би искрено изненађена позадином „добročинитељства” Лин Монтгомери, амбасадорове супруге.

Уместо награде – Србија

Последњих дана новембра готово у свим српским медијима говорило се с дивљењем о хуманости и добročинитељству прве америчке даме у Србији. Од многобројних медијских хвалоспева Лин Монтгомери, која је иначе, а што се може прочитати између редова у њеном дневнику, који уредно објављује хрватски „Глобус”, долазак у Србију доживела као дипломатску казну, а не похвалу. Међутим, ова проишљива Американка због тога, ипак, није „изгубила” главу, америчку пословичност и основни циљ, већ се само француски шармантно осмењивала успешно разапинући „паукову мрежу” по Београду. Највеће по-

класичном светском завером која је на власт довела до-сманлије, који су као највећи модни хит на светској ле-стивици „ин“ дешавања помодно сместили „хаскање“ са Лин Монтгмери на свим виђенијим и популарнијим са-стајалиштима Београда!?

Ко је лепотица, а ко звер

За своје вршљање и своје тихо мешање из сенке у по-слове дипломатије, Американка Лин, пре свега, користи свој добротинитељски рад, а у суштини, обавља посао ко-ји се зове сасвим другачије и налази се на самој граници дипломатске шпијунаже.

Или, да се вратимо на „хуманитарну“ манифестацију „Бал снова“, који је у суштини а и по називу сличан фил-му „Слатко од снова“: тема без садржаја, а у стварности је много опаснији од филма који је фолк певачицу Драгану Мирковић промовисао и као глумицу. Да ли „Бал снова“ треба да нам промовише америчку хуманост запаковану у гламур и „пожртвовање“ и да нас на тренутак примире и опусте, или је циљ нешто друго?!

Колико је госпођа Монтгмери искрена у својим добро-чинитељским намерама, није на нама да процењујемо, али зато нам нико не може ускратити право сумњичавости. Уосталом и Декарт је рекао: „Сумњам, дакле, постојим“. Да ли је „Бал снова“ заиста само хумани гест једне доконе Аме-риканке која жели да помогне болесној деци, или наставак америчког мешетарења, на вама је Срби да процените.

„Бал снова“, по замисли ове Енглескиње француског порекла удате за америчког амбасадора у Београду, кон-ципиран је тако да само привидно ствара илузију хумано-сти и брижности, а суштина је нешто сасвим друго: гламу-розно упознавање са успешним људима Београда, њихо-вим начином размишљања, у смислу америчког процени-вања, а касније и утицања на идеолошко-политичка опре-дељења богате и помодарству склоне српске елите. Јер, за успешност провођења америчког плана предвиђеног за Балкан, од велике је важности процена националне само-свести успешних, такозваних елитних Срба, како би се они политички мање савитљиви, а богати и успешни срп-ски привредници, лакше, „дипломатским“ путем скрену-ли на колосек глобализма, односно американизације.

криће за своје чињење. Лин Монтгмери даје објашњавајући како је њена жеља да се помогне српском народу, а пре све-га деци – нешто природно.

Природно или не, тек читав моден-ски Београд, па делимично и Србија, ко-ји себе доживљавају искључиво као гра-ђане света и Европејце, дакле они који се стиде српског гуња и опанака, свог по-рекла и српске традиције, био је у знаку надоласећег „Бала снова“. Многим но-вокомпонованим Европејцима напросто је било незамисливо да би се таква све-чаност, коју организује Американка ко-ја из дна душе презире све што има срп-ско обележје, могла дешавати без њихо-вог присуства. Реч је о оним „Београђан-чићима“, који би дали све што имају, а посебно српски народ и државу, не би ли се докопали англосаксонског друштва, па макар то „одабрано“ друштво Англо-саксонаца показивало према њима, „Бе-ограђанчићима“ и понижавајућу дозу презира и охولة надмоћи.

Са овим српским народом нешто се дешава. Напросто, нешто се дешава у овом јадном и осакаћеном Београду, па делимично и целој Србији, погођеном

Илузија добротинства на амерички начин

Већ и врапци знају како је у САД читав живот сведен на „бизнис“ (посао), односно зараду, па чак и хуманост и демократија, у шта смо се више пута уверили на сопственој кожи, па ни добровољни рад Лин Монтгомери не може бити другачији, а ни награђен само хвалоспевима досманлијских медија. Све има своју цену, па и добротворни рад Лин Монтгомери. Како ће га наплатити, остаје да видимо.

Дакле, „Бал снова“ одржан је 15. децембра, управо онако како је америчка леди навикла: у репрезентативном „Хајату“. Овој добротворној манифестацији прикључио се и супруг, како га пријатељи зову, Били, а наравно, била је присутна и целокупна досманлијска политичка елита, која нагиње реформистичком крилу ДОС-а, коју је предводио Лабус.

На овој забави примећен је и Жељко Митровић, који је „Бал снова“ зачинио једним темпераментним бацакањем: лево-десно, горе-доле, што је требало да личи на твист. Твист-партнерка му је била Лин Монтгомери, која је вероватно, сасвим случајно имала црвену хаљину, али све се

уклопило: Митровић је променио јуловску крадологију, пардон, идеологију и себе надградио новим-старим манирима и тако постао, преко ноћи, успешна доспришипетља, а све то, не би ли сачувао своју „Пинк“ телевизију. То се зове добар почетак, за иметак! Са друге стране, циљна група Лин Монтгомери и јесу такви ликови попут Жељка Митровића. Све се уклопило: од „Пинкових“ звезда, преко „пасаре траваре“ познатијег као Александар Карађорђевић, певача партизанских песама Лабуса, глумца-министра Лечића, до твиста и стола препуног ђаконија и, наравно, „веселе“ домаћице Лин.

Лабус и Монтгомери „продати“ за 2000. ДМ

Нико се тог 15. децембра на „Балу снова“ на коме се одабрана клијентела одлично забављала, није сетио ни да спомене како је број оболеле деце од различитих типова карцинома, знатно повећан (статистика указује на чак 60%) управо због НАТО-бомбардовања!

Лин Монтгомери сасвим сигурно зна колико је недужне деце погинуло од НАТО-бомби, ако и не зна, могла

би да се информише. Међутим, њу заиста не занимају страдања српске деце и зато игнорише стварност. За то време, уз помоћ „чаробног“ штапића свог супруга Вилијема Монтгомерија и досманлијске елите, Лин себи изграђује имиџ хуманисте и добротворке, стварајући слику светице. Само у читаву светачку причу Лин Монтгомери се не уклапају опијања по београдским ноћним клубовима, псовке и остале „ниске страсти“ које прате ову жену, којој је „секира упала у мед“, речено језиком народа, удајом за Монтгомерија, човека на кога је америчка администрација увек много рачунала. Могло би се рећи, како је управо она пример да жена не мора да буде ни лепа, ни паметна, а ни образована (ово посебно, јер то дође касније) да би била сврсисходна, пре свега личним интересима, а онда и ко плати више.

Спонзоруша је све више, а прави спонзор је само један. Ко зна да одабере, усрећио се!

Било би заиста нехумано и неспрски не запитати се следеће:

Да ли је Лин Монтгомери чула да је у Батајници, у свом купатилу, на ноћи, од америчке бомбе погониле трогодишња девојчица? У Варварину шеснаестогодишња девојчица, ђак генерације, и да не набрајамо велику црну листу побијене српске деце. Заједничко им је једно: сви су страдали због америчке политике, а убијени су НАТО-бомбама. Српска деца, која су рађана у том периоду 1999. године, или су још била у стомацима својих мајки, углавном су данас оболела од тежих малигних обољења. Да ли је „добročини-тељка“ Лин то иједном од када је дошла у Београд споменула. Да ли се због америчких злочина над српским становништвом икада извинила?! Није, а и зашто би?

Лин је такође љута на америчку администрацију: зашто су је померали из красног Загреба?!

Ипак, да се вратимо „Балу снова“ на коме је дружење у време ручка, а што се нашло као посебна понуда Лин Монтгомери на овој вечери „добротворне“ аукције, са Ла-

Александар Карађорђевић је „срећна што се вратила кући“, а што смо више пута чули и од срца се насмејали, како се не би заплакали, колико је Александар Карађорђевић „била срећна“ на овом „Балу снова“, још увек је на нивоу нагађања. За сада је само једно сигурно, плесни део вечери Александар је „отворила“ играјући са амбасадоровом супругом Лин. Ако се Александар Карађорђевић и у плесу сналази колико са српским језиком, онда је сасвим јасно како се забављала „сирота, мала“ Лин.

По речима супруге америчког амбасадора, „Бал снова“ првобитно је замишљен као вечера са плесом, а између певања и играња скупљаће се новац. Госте ће забављати неколико оркестара (дез, забавни, гудачки квартет), а као посебну посласицу „слатка“ Лин је смислила аукцију у којој ће гостима бити продавано време за „разговор уз кафицу“ с америчким амбасадором. По речима госпође амбасадорке, то „продавање времена“ допало се и потпредседнику савезне владе Мирољубу Лабусу; па је госпођи Лин и он понудио своје „слободно време“ за кафу и разговор. Уколико устреба Лабус може и да запева, ако

бусом и Монтгомеријем излицитирано чак на 2.000. дојч марки. Срећница која је „купила“ Лабуса и Монтгомерија, макар само за ручак, који наравно, она плаћа, је ћерка власника ресторана „Перпер“.

Можда би било корисније да се млада дама, иначе пријатељица Лин Монтгомери, понудила да оболелој деци појача један оброк специјалитетима из татиног ресторана, који би наравно били прилагођени оболелима. Можда је могла за те паре да улепша предстојеће новогодишње и божићне празнике куповином играчака за Одељење дечје онкологије Института за радиологију и онкологију у Београду. Ипак, реч је о укусу, доброј намери и жељама појединих припадника друштва „одабраних“, а зрнце домаћег васпитања је тема за неку другу прилику.

„Опет срећна“ Александар Карађорђевић

Извесно је да је раскошна забава дипломатске елите, коју нуди Американка Лин, а којој су се прикључили „одабрани“ Београђани, успела. Сви су се одлично забављали.

треба и партизанске песме, уосталом у ноћном животу, разговору и испијању кафа а и певању, Лабус се извештио у Паризу, макар је тако признао свим медијима.

Једно је сигурно, „продаје“ нам ко шта стигне, досманлије државу, Американци „демократију“, Хавијер Соланамиротворство и помирење Србије и Црне Горе, а српски народ остаде у том купопродајном пакету; „сви за све и све за ништа“, и без голе коже!

„Поштене“ спонзорше и спонзори

Дакле, „длеменита“ Американка Лин сматрала је како има шта да понуди српској елити, коју углавном чине они које је госпођа Монтгомери већ имала прилике да упозна, а који се крећу углавном у друштву српског премијера, јер само „одабрани“ имају право да раде послове који доносе велику зараду, а те „послове“ одобрава српска влада.

Извесно је да се ових дана само „одабрани појединци“ разумеју у „бизнис“ и његове законе, њих је мало, а све остало је сиротиња раја, која није циљна група Лин Монтгомери. Шта ће јој такви, лепше је да се богати гламурозно забављају, тргују сиротињском српском кожом и расточеном државом, склапају успешне „бизнисе“, опијају и „демократски“ удварају, а новац од своје забаве „поклоне“ сиротињи и заметну сопствене трагове мешетарења и растакања...

Целокупни приход добротворне акције „Бал снова“ намењен је Дечијем одељењу Института за онкологију и радиологију у Београду. Лепо, приметио би неки наивни посматрач са стране, после бриге о хрватским псима, Лин се „забринула“ и за српску децу. „Поштено“, одбрусио би републички премијер, а у себи додао, чувену опаску: „Поштени нека иду у цркву...“

Све у свему, колико је поштења у главама моћних америчких пипака и њихових домаћих подрепака, који су се захваљујући досманлијама размилели нашом земљом, показаће време. Још увек није време за пресвлачење политичких „кошуљица“, али ваљда ће и то брзо доћи...

Пинокио у земљи Србији

Дакле после збринуте псеће заједнице у Хрватској, о чему је нашироко писала у свом дневнику, госпођа Монтгомери је одлучила да се позабави и проблемом болесне српске деце. Наравно, уз све описане хирове, надане и ненадане вратоломије у овој српској земљи Недођији, а после свега ружног и непријатног изреченог и написаног о Србима, није ни чудо што се Лин Монтгомери данас осећа као Пинокио. У лажи су увек кратке ноге, а ко лаже расте му нос. Ко ме расте нос, он је Пинокио.

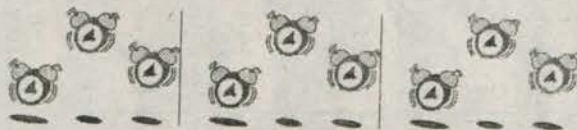
Размажена Американка, која је захваљујући позицији свог моћног супруга у прилици да нам говори о „исправном“ коришћењу свог слободног времена, квалитету и начину на који троши услуге Бг-таксија или „сналажљивом“ коришћењу привилегија дипломатије, захваљујући којима су јој сва хрватска, а ево и досманлијско-српска врата отворена, засипа нас још причама о својим приватним и пословним сусретима, богатим ручковима и вечерама по елитним ресторанима, успесима и интересовањима, као и својим изненада пробуђеним „доброчинићством“. И свему што ова Американка изговори или уради, у најмању руку, а по неписаном правилу, требало би да се дивимо. Е, до ... мало сутра. Уместо дивљења, извесније је још једно српско „луцање“ филма, па макар се манифестовало и као дивљење.

(не)Наградно питање: Ко је пинокио

БЛЕСИМЕТАР

ОН СЕ У СВОЈ ПОСАО НИЈЕ НИКАДА МЕШАО

„Скупштина се може распустити само на образложени предлог Владе. Нисам желео, нити ми је падало на памет да се уплићем у нешто што није мој посао. Нисам ја лидер странке.”
Милаан Милутиновић, (и)легални председник Србије, „Блиц”

У ДОС-У И ДАЉЕ „ВЕСЕЛО”

„ДСС може и хоће да подржи Владу у чијем раду би учествовале странке сразмерно заступљености у Скупштини, која би радила законито и одговорно, спроводила заједнички утврђени програм, програм Демократске опозиције Србије, поштовала различите ставове странака коалиције у фази припреме законских предлога, поштовала коалиционе споразуме.”
Драган Маршићан, потпредседник ДСС, „Блиц”

ИЗВИНИТЕ, ГДЕ ВИ ЖИВИТЕ

„Нема терора и насиља на улицама, не постоји могућност да неко ангажује државне институције да вас убије само зато што сматра да сте непријатељ ове земље. Донели смо читав низ системских закона на које људи не обраћају пажњу...”
Борис Тадић, потпредседник ДС, „Блиц”

НО, НО, „ДРВЕНКАПИЦЕ”

„Два случаја су фази истраге. Објективно, још нисмо успели да разбијемо зид ћутања и завере... Други задатак је поставила Влада – да 2002. буде година борбе против корупције и криминала. Тај посао није само на МУП-у, већ и на министарствима правде, финансија, царина.”
Душан Михајловић, републички министар МУП-а

ИЛИ ЈЕ ЦРНО, ИЛИ ЈЕ БЕЛО

„ЕПС ће ове године имати рекордну производњу електричне енергије. Када се то прерачуна у новац, он је сваког месеца 2001. производио педесет милиона ДЕМ више него прошле године. Такође, ове године за разлику од прошле повећану тражњу за електричном енергијом не подмирујемо повећањем увоза, већ сопственом производњом.”
Горан Новаковић, републички министар рударства и енергетике, „Блиц”

ПРОБЛЕМА ЋЕ ТЕК БИТИ

„Сарадња са Хашким трибуналом је озбиљан политички проблем јер немамо подршку СНП за сарадњу, а знамо да Демократска странка Србије има одговарајуће резерве за сарадњу и ми ту немамо политички консензус, а немамо ни много времена да га направимо.”
Мирољуб Лабус, потпредседник Савезне владе „Блиц”

31. МАРТ „СУДБОНОСАН” ЗА ДОС

„Ми радимо максимално да би постигли стандарде демократске земље и тако ће бити и до 31. марта идуће године.”
Зоран Ђинђић, републички премијер, „Вечерње новости”

ЧАРОВНИ ТЕПИХ ДСС-А

„Нису се сви досадашњи неспоразуми завршили гурањем под тепих. Неке теме су отворене, није добијен никакав одговор, али то не значи да нећемо и убудуће на њима инсистирати. Дешавања у Скупштини Србије мењају ситуацију из корена.”
Душан Пророковић, ДСС, „Репортер”

БЛЕСИМЕТАР

ДОС ДЕЛИ, НАРОД И ЈОШ НЕШТО

„Било би наивно очекивати да годину дана после промена све буде у реду. Свакако да има неких разлика унутар коалиције, али сви они деле ствар која је заједничка – сви су демократе. Они сви иду у истом правцу.” **Цефрин Барет**, шеф делегације Европске комисије, „Репортер

ВУК НА УЛИЦИ, КО ЈЕ У ШУМИ

„По други пут у животу остао сам на „улици”, без здравственог и социјалног осигурања јер ми је у Влади Србије закључена радна књижица.” **Вук Обрадовић**, бивши потпредседник владе Србије и председник Социјалдемократије, „Вечерње новости”

ВЕЉА НЕМА ВРЕМЕНА

„Нико кога сам ударио у животу није остао на ногама. Нека причају шта хоће. Немам времена за Бебу Поповића. Ваљда ће он ускоро бити у затвору и Србија ће се смирити од тог подивљајалог манијака који прави јаде по земљи.” **Велимир Илић**, председник Нове Србије, „Репортер”

ДСС ДОПИСНИ ЧЛАН ДОС-а

„ДСС није у посланичком клубу ДОС-а, није у Влади, а са ДОС-ом комуницира писмима. Такво дописно чланство у политици није виђено.” **Чедомијар Јовановић**, шеф посланичког клуба ДОС у Скупштини Републике Србије

ОПРОСТИ МУ БОЖЕ

„Данас је и однос између СРЈ и Републике Српске значајно ојачан чињеницом да Савезна Република Југославија наставља успешну сарадњу са државом БиХ.” Председник СРЈ **Војислав Коштуница**, „Вечерње новости”

ШТА БРИНЕ МИХАЈЛОВИЋА

„Лично мислим да ћемо ми испунити све критеријуме за пријем у данашњу Европу. Не брину ме ни односи у Федерацији, ни Косово и Метохија, ни југ Србије, Још мање Војводина, Санџак или Рашка. Такође ме не брине превише ни економска ни социјална ситуација...” **Душан Михајловић**, републички министар полиције, („Репортер”)

ПОСКУПЉУЈЕ СТРУЈА, ГРЕЈАЊЕ, ТЕЛЕФОНСКИХ ИМПУЛС И СВЕ ОСТАЛО

„У 2002. години имамо четири кључна циља, а то су очување тешко стечене стабилности, побољшање животног стандарда, реструктурирања предузећа и банака и даље укључивање у међународне токове. Планирана је инфлација од 20%. Половина ће се односити на повећање цена које сада нису на економском нивоу. Доћи ће до поскупљења струје, грејања и телефонских импулса. Штапања пара, неће бити нити девалвације динара.” **Божићар Ђелић**, републички министар финансија, „Вечерње новости”

МИНИМУМ МИНИМУМА ЗА ЖИВКОВИЋА

„Путеви трговине женама иду према Космету и Македонији, али ни друге државе у окружењу нису имуне у том погледу. Тачних података о трговини људима у СРЈ нема, али у свету је реч о бројци од око 700.000 случајева, од чега 120.000 отпада на Европу. Како је стање на Космету и Црној Гори за сада нема тачних података. Савезна влада нема контролу над Косовом и Метохијом и имамо отежану комуникацију са УНМИК-полицијом. Контакти са властима и полицијом у Црној Гори сведени су у том погледу на минимум минимума.” **Зоран Живковић**, савезни министар МУП-а, „Вечерње новости”

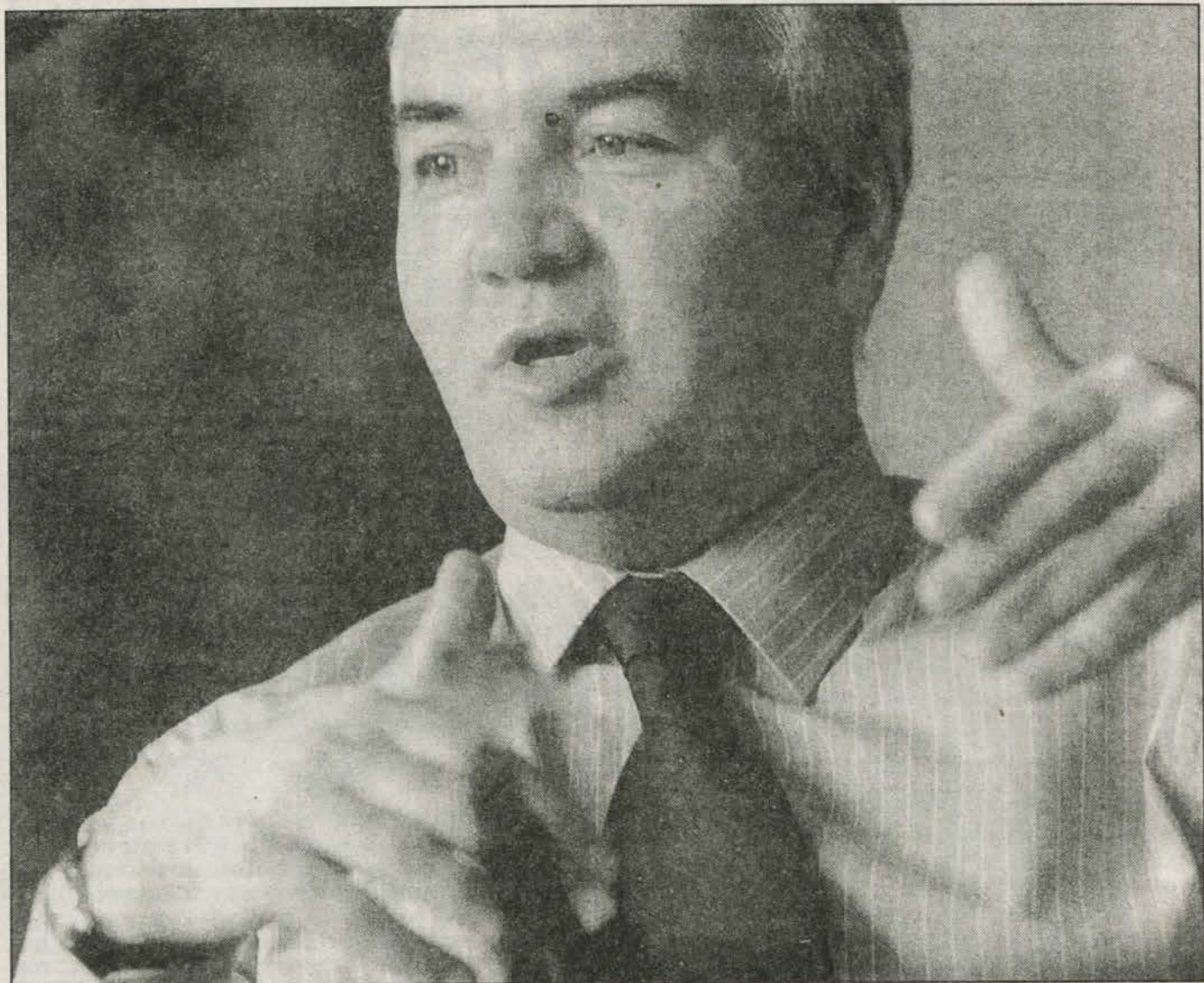
ЦАРЕВО НОВО ОДЕЛО

**ТИРАЖ „ВЕЧЕРЊИХ
НОВОСТИ“ ЈЕ САМО 50.000,
ОД КАДА ЈЕ МАЊО ПРЕУЗЕО
ОВЕ НОВИНЕ ЗАБЕЛЕЖЕН ЈЕ
ПАД ОД 200.000 ПРИМЕРАКА**

Као у бајци о цару који је шетао у невидљивом оделу, тако се и о Мањи говори као о великом новинару, иако се нико не сећа када је последњи пут нешто написао. Можда је добар шеф маркетинга, а какав је новинар, сведочи чињеница да му је уредник неколико пута враћао на дораду некролог којег је писао свом вољеном другу Титу. Данашњем великом борцу за слободу писане речи није сметало да прими 30.000 немачких марака као награду од „остатака пораженог режима“, браће Карић.

„Неки лидери из ДОС-а не би смели да се толико бусају у груди као да су стално ратовали и извели револуцију. Други су заслужни за то и више него они. А не траже ни признања, ни одликовања, ни престижне положаје. У последњих десетак година, срећом, нисам добио ни једну новинарску награду. А, ето, направио сам три новине чији је укупни тираж, с мојим потписом, прешао 280 милиона примерака. Зато су их добили неки новинарски гуланфери, новинарски мафионичари, превртачи...“ Тако гласи једна од многобројних изјава за штампу великог новинског магната Манојла Мање Вукотића. И још већег магнета за паре. И није баш тако као што се хвали. Количина демократије коју емитују његове новине увек је сразмерно пропорционална количини новца коју добије за производњу наручених издања.

Изјаву о наградама које су га, срећом, заобишле дао је одмах пошто је инкасирао 30.000 марака од награде коју су му доделили Карићи, а то је изјавио управо у њиховом часопису „Јефимија“. Са исто толико награђени су и Бојана Лекић и Миливоје Глишић, али је неким

чудом само Лекићка изазвала гнев петооктобарских револуционара. Вукотић и Глишић су заобиђени, спомнути су, искључиво, на на дан доделе награда, а опширнији извештај могао се видети само на „БК” телевизији. И док су Мањо и Глишић у миру пребројавали паре, Лекићка се клатила на стубу срама, што је, тек се сада види, био званични почетак хајке на Кариће. Данас, када се Миливоје Глишић спрема за амбасадора, иако не зна да бекне ниједну реч на енглеском или било ком другом језику, а Мањо башкари у директорској фотељи најбогатије новинске компаније, нико се не усуђује да их упита зашто нису одбили ову награду? Награду коју су им доделили сарадници мрског, деспотског режима, против којег су се борили читаву деценију?

Ко да не узме паре? Мањо? Награда коју су доделивали Карићи (тешко да ће је додељивати у будућности) је скоро десет пута „тежа” од најзначајније награде у области новинарства, Пулицерове награде, уз коју се добије бедних 3000 долара. Ето толико кошта демократско и револуционарно убеђење Манојла Мање Вукотића, 30000 марака. На руке.

Рођени демократа

Објективно, Мањо је ипак заслужио неку награду за новинарство, па макар и од остатака назадног режима. Знају то сви бивши и актуелни политичари којима је служио: Буца Павловић, Милан Ракас, Анте Марковић,

Милан Панић и Зоран Ђинђић. Овај последњи му је омогућио увид у све могуће државне архиве, па отуда много занимљивих фељтона у Мањиним „Вечерњим новостима”. Исто важи и за све могуће вести, „Новости” имају приоритет, вероватно зато што је Ђинђић проценио да су му ове новине, због великог тиража, најважније на тржишту штампе.

Ипак, Ђинђић се преварио. Тираж који је Вукотић наследио од свог протераног претходника Чукића, а који се пео на две, па и три стотине хиљада примерака, данас је сведен на неких 50000 (словима: педесетхиљада). Истина је да Мањо зна да прави новине за тржиште, али је исто тако истина да доласком у „Новости” није ништа променио, осим што су хвале социјалистима замениле оде ДОС-у, оном његовом „реформаторском” крилу, да не буде забуне. А народ је сит таквих новина и таквог објективног новинарства, што се одмах види по ремитенди, непроданим бројевима. Зато је паника међу запосленима у Мањиној компанији разумљива и сваким даном све већа. Тачно је да још увек имају велике плате, највеће у домаћем новинарству (такође наследство из времена социјалиста), али добро чувана вест о драстичном паду тиража ипак је процурела. Запослени у „Вечерњим новостима” негодовали су још када је, одмах после упада у зграду на Тргу Николе Пашића, узурпирао два спрата која припадају „Борби” и почео са великим радовима на адаптацији. Свима је то изгледало

као скупа и непотребна инвестиција која иде на штету зараде и која се у кратком року може осветити кроз тање месечне коверте. Стрепње заиста имају смисла, пошто је Мањо у поодмаклим годинама и пред собом нема више много циљева. Осим једног, којег је често помињао. Да све напусти и оде у Рим, одакле се јављао као дописник „Борбе”. У оно Титово и његово срећно доба. Када се итекако борио за развој демократских процеса у нашој напаћеној земљи. Наравно, за то је потребан и предуслов. Да све прода. Компанију „Новости”, наравно. Па да опет буде срећан.

Уствари, не баш да прода. То се данас зове приватизација.

Друже Тито Мањо ти се куне

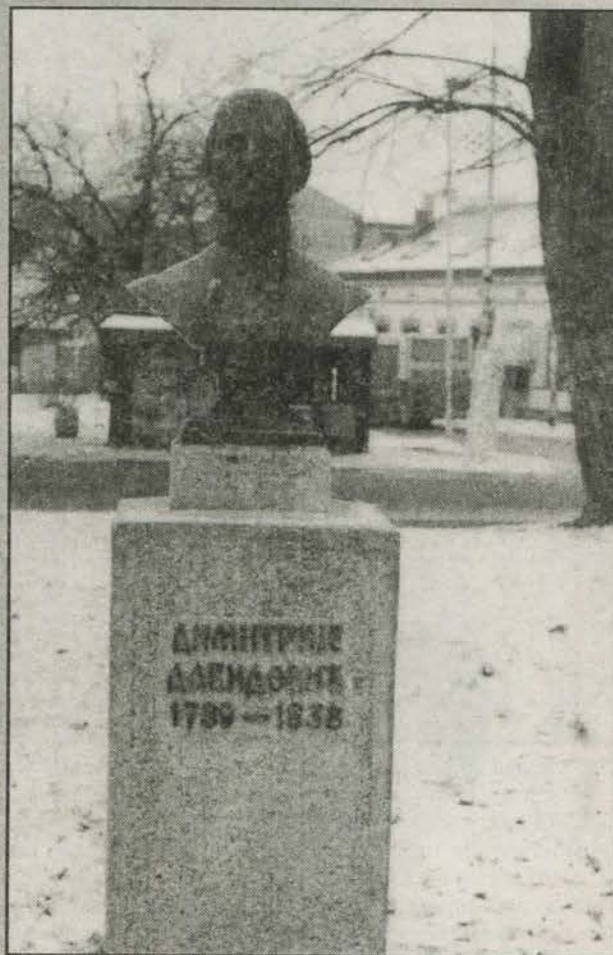
Колико је мањо волео друга Тита, сведочи занимљив податак, датиран 4. маја 1980. године, када нас је напустио вољени син свих наших народа и народности. Коначно. Али само телом, дух му још лепрша свуда око нас. Тог тужног дана је још тужнији Мањо потрчао да први преда некролог за прву новинску страну. Тужни Мањо је барем седам пута враћан да доради текст, који, на крају, није ни објављен. Тужно. Тужно је то што се представља као велики новинар, још тужније што они који о њему пишу то прихватају здраво за готово, а да дотични није написао апсолутно ништа, барем у последњих десет година. Ваљда је те 1980. године, враћајући се да доради некролог, схватио да га Бог није дао за новинара, па се преусмерио на ону другу, техничку страну, страну кројења читаве новине. Имао је ту резултата, то је неоспорно, али би га требало награђивати за маркетинг, никако за писану реч. То што је једно време био новинар, треба да захвали „националном кључу” и црвеној партијској књижици. Црногорац и Југословен, на време се дистанцирао од четничке прошлости свог оца, па и њега самог, што му је на дуже стазе обезбедило каријеру у Београду. Он, који данас прозива „прелетаче и превртаче”, још тада је показао фан-

тастичну способност прилагођавања и предвиђања догађаја на којој би му позавидео сваки просечан јуловац или демократа, онај са једним или два „С”, свеједно.

И данас је такав човек перјаница слободног, критичког, независног, објективног новинарства. Тако нам и треба. То нам је Божја казна за 5. октобар 2000. године.

ДИМИТРИЈЕ ДАВИДОВИЋ У РУКАМА ВУКОТИЋА

Никад награђивани Манојло Мањо Вукотић добио је средином децембра још једну награду. Ову другу по реду, после оне коју су му доделили Карићи, добио је од Савеза новинара Југославије. Награда која носи име зачетника српског новинарства Димитрија Давидовића додељена му је за уређивачки посао, што је квалификатив који пуно боље одражава његово место у журнализму. Неоспорно, Вукотић је показао извесне квалитете руководећи многобројним редакцијама, али остаје утисак да је изабран из потуно других разлога. Награђивањем истакнутог досовца, Савез новинара Југославије је повукао дипломатски потез у рату са Независним удружењем новинара Србије. Био је то очајнички покушај да се оперу од епитета које су им поделили Гордана Суша и њени следбеници. Тако да се баш не може рећи да је награда у правим рукама.

ЖЕНСКЕ ИНТЕЛЕКТУАЛНЕ САБЛАЗНИ

У вештачки наметнутом „демократском“ колориту, на јарбол петооктобарских пучиста и (по)БЕДНИКА, закачило се много исфрустрираних жена, које своје унутрашње фрустрације, а захваљујући „ослобођеним“ медијима, свакодневно популаризују кроз такозвану личну филозофију живота. Можда би ово било и забавно да није смарајуће и тенденциозно, а руку на срце, све више постаје и провоцирајуће и то баш у односу на оне часне и поштене жене, мајке које ових дана покушавају, на једвите јаде, да сачувају „парче хлеба“ и како тако потпомогну осиромашени кућни буџет. Скупили различитих Биљана, Наташи, Борки, Оливера, Весна, а у чијем „лику и делу“ „чуче“ сликарке, новинарке, правнице и ко зна шта све још, промовишу нам различитим спонзори – политичари, преко „својих“ телевизијских емисија...

П лејада женских ликова који нам свакодневно улазе у домове захваљујући телевизијским екранима, на нашу жалост, а које себе данас сматрају врло важним и битним ликовима у развоју „демократских промена“, што им по њиховом мишљењу даје право да нас на сва звона „уче памети“, интелектуалности, хуманости и ко зна чему још све, води нас ка још једној декадентији српског друштва. У том новопромовишућем друштву фрустрираних жена урушава се права и истинита слика српске жене, што би у неко догледно време могло као „демократски“ очекивану реакцију да нам донесе и урушавање породице.

„Дама“ и дамице

Извесно је да би неки врхунски тим неуропсихијатара, као заједнички именоватељ за овакву ТВ-шетајућу параду „квазинтелектуалки“ могао да потражи у њиховим недорвршеним личностима, животним промашајима, мањку или вишку сигурности у важност сопственог постојања, или можда кроз њихову осведочену сумњу у сопствену креативност, женственост, а у склопу свега наведеног ишчепркао би болест која би се могла једноставно назвати: исправност поимања успешности.

Све у свему и како год да је, са такозваним демократским променама дошло је и време фрустрираних жена Балкана. Због таквих сподоба, које врло често могу и пристојно да изгледају (физички) човек више не сме ни ТВ екрану да се приближи, јер су интелектуалне Бабароге на свим програмима...

Пре неки дан на једној београдској телевизији, гост емисије је била изузетно прсата новинарка, иначе уредница једног женског часописа, за који тврди да је захваљујући њеној креативности избегао стандардне теме: кување, штрикање, плетење и слично. Заправо, та врла „дама“, онако јавно и без блама, истурајући свој прсни део електронском оку камере, нагласила је како часопис који она уређује врви од интелектуалности. То није све, сазнали смо још да га зато више читају мушкарци. Порука нам није била у потпуности јасна. Наиме, да ли је то женски часопис намењен женама интелектуалкама, или феменизираним мушкарцима, или можда чак и некој трећој категорији, за коју ми, необавештене Српкиње, мајке и домаћице, још нисмо чуле!?

Била је ово „вишенаменска“, готово „едукативна“ емисија у којој смо још имали прилике од ове „даме“ да чујемо и сазнамо шта је по њеном схватању новинарство, књижевност, па како изгледа и шта ради једна обична жена да би постала успешна новинарка, шта је љубав, шта сигурност, шта гламур и још много „едукативних“ и чоколадних детаља из живота успешне уреднице. Таман кад нам се учинило како је америчка поп певачица Мадона оличење невиности и случајно-намерне успешности, од врле „даме“ сазнасмо још и то, како је њен најомиљенији филозоф др Зоран Ђинђић!?

Онда нам је објаснила како се у потпуности слаже с његовом филозофијом моралности: „... морални нека иду у цркву...“ Извесно је да Ђинђићева реакција на овај коментар још није позната, али је сасвим сигурно да се многи савремени српски филозофи нашли у чуду, јер никада још није ниједно филозофско дело Зорана Ђинђића држао у својим рукама, не рачунајући новодонешене уредбе и законе, који заиста јесу филозофија, и то филозофија српског преживљавања!

Женске „Гуе“ у српској држави

Да ли је ово крај женске и људске глупости, крај света, остварење Нострадамусовог пророчанства, или су можда Гуе из америчке серије „Други талас“ дошле у земљу Србију и преобразиле се у „жену котрљајућег пр“. Шта год да је, „избија из цицела“.

Дакле, подсећања ради, није згорег напоменути како је дотична „дама“, у неколико наврата и прилика, у време претходне власти, по свом пресељењу у велерад Београд, самохвалисаво представљајући још тада своју успешност и пословичност, а да се још увек није тачно знало ни чиме се бави, осим да се Београду качи успешним мушкарцима и да за себе тражи „мало среће под овом капом небеском“, говорила о томе како зна шта хоће. У истинитост ове тврдње брзо нас је уверила, а касније и допунила у некој својој књизи, како је на брзака у авиону, који је ваљда летео из Немачке, обрлатила једног успешног српског „бизнисмена“ за стан и посао.

У то време по београдским „ин“ кулоарима, причало се како је сав њен труд око поменутог „господин-бизнисмена“ у некаквом озбиљнијем, удавачком смислу, безуспешан, јер је човек патријархалног кова и никада не би напустио свој породични кутак. Тек мало после тога, на некаквом пријему за неудате и нежењене, „дама“ се појавила с једним, већ познатим београдским новинарем, за кога се до тог тренутка знало да је у љубавној шеми с једном врсном и заиста изузетно шармантном београдском новинарком.

Наравно, после оваквог јавног појављивања с прсатом и добро разголићеном „дамом“, која зна шта хоће, градом су почеле да круже свакојаке приче. Од многобројних траче-

ва, свакако је запамћен онај који тврди како је „уловљени“ новинар, заправо само примерак изражених хомосексуалних склоности и нагона, а да му прсата и разголићена „дама“ служи као покриће. Трач или истина, није на нама да процењујемо, а он јадничак и није тема наше приче, већ је само залутао као илустрација у причи о „успешним“ женама, које су нам дошле заједно са „демократијом“.

Гламур, шта је то

Дакле, дотична „дама“ мушкобањасто седећи прекрштених ногу, пипкајући се по чланку ноге, истурајући своје разголићено попрсје у први план објектива камере, наставила је своју беседу и „паметовање“. Захваљујући њеној „вистрености“ и „мудрости“, сазнасмо шта је гламур. Наиме, „дама“ сва устрептала, а је ли, осетила се најпрозванијом, мада је поред ње седео власник једне београдске модне агенције, да прозбори коју „паметну“ о гламуру. И тако сазнасмо да је по њеном мишљењу гламур само „став према животу“. Затим развијени осећај код обичних смртника, шта у којој прилици обући, како се у којој ситуацији понашати и слично.

Пре извесног времена, у једној вечерњој емисији најмлађе државне телевизије, није баш умела да се понаша дамски и гламурозно према једном певачу, а дефиницију новинарске етике дала је само површно, таман онако како би поменути појам објаснио неки средњошколац. Да ли у суштини ова „дама“ уопште зна о чему прича када гостује у разним ТВ-емисијама, требало би да процене они који сматрају да се коефицијент интелигенције изражава мерама попрсја или „демократским“ славопојкама о новоустановљеном једнопартијском систему у Савезној Републици Југославији.

Још се Његош темељно позабавио женским ђудима и понашањима, све нам објаснио и разјаснио, али даба, ове миротворке, хуманитарке и „даме“, које је избацио „демократски“ талас промена на јавну сцену Србије, својим паметовањем и мудровањем као да хоће да надмаше саму Клару Цеткин и добију још један „Дан жена“. Просто се такмиче у давању изјава сумњивог карактера, и у сопственој заслепљености својим учесталим ТВ-појављивањем, само унижавају и омаловажавају читав српски женски род, обесмишљавајући на тај начин читав стварни рад српских жена научника, историчара, лекара, па и политичара, сводећи га на глупост и бахатост размажених и доконих жена-субјеката, којима је лакше причати него валјано радити.

Моје даме, са које сте ви планете

Деконтаминација надобудних, „демократијом“ разбуђених и напрасно процветалих женских умова, чији коефицијент интелигенције, углавном, распознаје само помодне светске трендове, је најнеопходнија, како оно мало нормалних и здравих србијанских жена не би дефинитивно полудело и застранило од количине страхаоте!

Разне Борке, Наташе, Оливере, Биљане, Весне и ко зна како се све још зову оне које сматрају да су коначно добиле „демократско“ право исказивања сопственог става, па макар он задирао у најчистију глупост, изгледају баш као да су, таман, заузеле ниски старт. Дакле, оне су спремне да изговоре на стотине бесмислица, потпомогнутих разиграним и сламајућим, а тако помодним интелек-

туалним изразима, чијим стварним значењем се не баве ни на тренутак, а којима нам свакодневно троше време. Напросто се утркују која ће од њих пре да нам објасни како је хумано пустити ухапшене шиптарске терористе из затвора, па затим, како је сарадња србијанске власти са међународним институцијама неопходна, па сваку испоруку српске главе Хашком трибуналу оправдати постојањем права и хуманости. Поједине од њих, које вероватно више ни уморни кућни љубимци не могу да слушају, причају нам о томе како се Срби морају сусрести са почињеним злоделима, за која не постоје објашњења, јер Срби су ратни злочинци и убице.

Напросто слушајући хорско кретање ових жене, које су се напокон, вероватно уз помоћ „демократског“ штапа и канапа, докопале медијске пажње, човек не може а да се не запита: где ли су и у каквим србијанским кућама одрастале и васпитаване, када у својим срцима и умовима носе и према Србима испољавају само гнев и мржњу? Да ли је могуће да људскост и човечност има само један смер, углавном онај који је супротстављен српској страни, а у већини случајева и истини? Да ли је природно имати више разумевања за патње неког комшијског, него за страдања сопственог народа? Ко греша, и да ли су такве грешке заиста на нивоу случајности и забуна, или им је у позадини, нешто сасвим друго?

Србомрзачки језик не пристаје дамама

Изгледа како је доласком „демократије“ у наше српске домове дошло и много тога непозваног. Све што је природно и нормално, одвајкада било на овим просторима, што је у крајњем случају донекле и раздвајало мушко од женског понашања, по мишљењу данашњих, рекло би се квазиинтелектуалки и квазихуманиста, постало је ненормално и застарело. У таквим наметнутим условима и с таквим србомрзачким ставовима, од којих се здравим и нормалним Српкињама диже коса на глави, поставља се као неминовност питање: шта и куда даље? Жена је на овим српским балканским просторима одвајкада била стуб куће, камен темељац, а сада с оволико јавно испољене женске мржње и горчине, којим путем нас терају да пођемо у „демократски“ свет!?

Да ли петооктобарски пучисти, односно њихове женске перјанице, које нас србомрзачким језиком свакодневно трују, сматрају гомилу изговорених глупости, бесмислица и лажи, оправданим оружјем у борби са сопственом самоћом и годинама скриваним комплексима. Уопште, како било ком женском чељадету, које по својој конституцији и нарави, ваљда треба да подржава и испољава нежност и љубав, којима сигурно неће умањити своје интелектуалне квалитете и способности, може да падне на памет испољавање саблажњавајуће мржње!?

На ово питање постоји одговор, који није научни и стручни, али је људски, здраво-женски: свако чудо прође за три дана, па ће и ово „демократско“ чудо од српских жена пуних мржње, проћи. Само треба то издржати и остати здрав!

ПРОПАГАНДИСТИ ГЛОБАЛИЗМА

Кроз лажну слику и још лажнију призму очувања и спасавања целокупног човечанства, а са посебним акцентима на мале и већ припремљене за „одстрел“ државе, формирају се разноразне такозване невладине организације, које својим ставрним деловањем врше припрему терена за лакше остваривање западних циљева. Постојање такозваних невладиних организација представља само средство којим владе Запада брже и успешније остварују своје циљеве, углавном окупацију других држава, а стварна заштита људских права остаје само слово на папиру!

Теоретски и идеолошки посматрано демократија Запада почива на чврстим темељима поштовања људских права, те сходно томе основна средства државе као што су војска и милиција, представљају само неопходност, за случај не дај Боже. Тенденциозно стварање слике, готово, идеалног друштва Запада у коме је заштита људских права приоритет, и где група одабраних људи-државника нема права да спроводи интерес једне државе угрожавајући демократска права осталих држава и грађана света, већ да путем својих инструменталних моћи и коришћењем разноразних међународних овлашћења заступа интересе целокупног човечанства, представља само политику двојног морала, уз помоћ које су земље Запада изградиле своју надмоћ и у своје руке приграбиле светску превласт. У стварању овакве политике предњаче Сједињене Америчке Државе, а све остале државе Запада, представљају само америчке сателите, који својим деловањем, у суштини, само помажу САД.

Колико се Запад брине за људска права

Стварна геополитичка слика света као и дешавања која су обележила крај двадесетог века, само говоре у прилог истини да се моћне земље Запада, уопште не обазире на људска права и да искључиво бране само своје себичне државничке циљеве, који у стварности воде окупацији мањих и слабијих држава. У таквој геополитичкој стварности дефинитивно нема демократске контроле и заштите људских интереса! Оваква истина одговарала би опису апсолутистичких друштва, а никако демократским друштвима, на чему инсистира Запад. Управо из тих разлога, права истина похлепног друштва држава Запада мора да буде добро сакривена од очију шире јавности, а у том прикривању прљаве истине, свесрдно им помажу медији, који лажима, сплеткарењима и извртањем чињеничног стања сакривају суштину империјализма, која се данас назива глобализмом.

Дакле сасвим је извесно да имућно друштво Запада у борби сопственог опстанка, а гоњено сопственим потрошачким прохтевима мора константно да шири своје изворе хране и сировина, али уз све то мора да ствара нова тржишта где ће пласирати отпатке сопствене производње, и вештачки стварати ситуације, захваљујући којима ће успешно вршити разне експерименте, из различитих области. Управо из тих разлога такозвана „демократија“ Запада, у потрази за сталним алибијима, сценира и режира сукобе у малим, за то погодним државама. Такав случај, а у овој ситуацији очигити пример за спровођење „демократске“ политике Запада, била је и бивша СФРЈ.

Борка Павићевић

У тесној реципрочној повезаности са такозваним независним медијима су и такозване невладине организације. Оно што је занимљиво, а од чега се мора кренути када се ради озбиљна анализа „демократије“ Запада, а у склопу је узајамне повезаности са радом невладиних организација, јесте и то ко финансира рад невладиних организација?

За кога раде „невладине“ организације

Извесно је да многе хуманитарне организације са „невладиним“ ознакама као и такозвани независни медији зависе искључиво од финансија. Савременим „демократским“ језиком речено, њихов рад зависи од финансијске помоћи и донација, а о тим „донацијама“ по неписаном правилу, брину државе Запада! Међу најугледнијим организацијама тог типа, свакако се убраја Међународни Црвени крст, који ствара само илузију хуманости и добротине, а са друге стране одабраним појединцима омогућаје стварање успешних светских каријера, повезаност с администрацијом и дипломатијом на светском нивоу, што са друге стране, донекле подразумева и високе материјалне награде намењене појединцима.

Неке „невладине“ организације воде заједничке акције с великим и моћним светским фирмама, владама и банкама, тесно сарађујући са другим владиним и „невладиним“ организацијама и тако остварују значајна средства, уз помоћ којих манипулишу одређеним делом јавног мњења. У прљавој и само привидно миротворачкој работи „невладиних“ организација није редак случај да нека од такозваних невладиних организација повремено и јавно осуди одређене делове политике Запада. Међутим, то јавно и само привидно компромитовање, нема значајних последица по делове политике Запада, напротив, ствара привид забринутости стварајући за свој даљи рад успешан алиби.

Изопачена у својој освајачкој намери, тамо где створи погодну ситуацију и услове за сопствено ширење, „демократија“ Запада постаје свирена и сулуда. Дакле, читава демократија Запада се састоји у недемократском деловању, које се у самом почетку брижљиво скрива од очију јавности. У складу с таквим недемократским и нехуманим деловањем Запад се користи разним морално-пропагандним оквирима манипулисања светског и сопственог јавног мњења. У таквој суровој и охолој стратегији пласирања искривљене истине и стварања погодне ситуације у којој ће „хумани и демократски“ Запад преузети кормило власти и надмоћи, до потпуног контролisaња и савременог начина поробљавања, једну од најзначајнијих улога имају масовни медији и такозване невладине организације!

Манипулативна средства Запада

У условима када је „демократија“ Запада, а пре свега САД, у потпуности разобличена и када се зна којим манипулативним средствима се све Запад служи, како би остварио своје освајачке циљеве, неопходно је осврнути се и на рад признатих „непристрасних“ светских медија. Наиме, ако смернице светске политике диктирају Сједињене Америчке Државе, а ту политику прате и подржавају остале земље Запада, онда постаје сасвим јасно и то како је могућа апсолутна усклађеност великих западних медија и светске политике.

Да ли је на нивоу случајности да сви светски медији у истом дану пласирају потпуно исте информације и то у готово идентичном распореду и редоследу дешавања, с вешто обрађеним новинарским тумачењем, које обичног посматрача, широко светско јавно мњење воде на странпутицу стварних прилика и догађања у свету, а чији је основни мотив: сакривање стварне истине од широког аудиторијума, макар у почетној освајачкој фази Запада!?

Лив Монтгомери

**Гордана Суша и
Биљана Вучо**

Улога такозваних невладиних организација, на одређеним и од Запада одабраним локацијама је од великог значаја. Наиме, стварајући привидни сукоб локалног нивоа, Запад преко својих „невладиних“ организација, заправо диктира и директно подстрекава сукобе, а онда као посредник између завађених страна мири непомирљиве, да би се на крају појавио у улози администратора, што је у суштини само савремени назив за термин ОКУПАТОР.

Примера који говоре у прилог овој тврдњи је много, од Чеченије до Балкана, а принцип и методе су увек исти: одреди се угњетач и угњетавани. По устаљеном маниру заснованом

на „демократским“ правилима Запада: „угњетач“ је држава коју треба разбити и окупирати, а „угњетавани“ је незадовољна мањина с екстремном идеологијом и насилничким деловањем. У таквим условима, „игра“ Запада типа: вруће-хладно може да почне. За то време такозвани независни медији су се већ припремили, а „невладине“ организације, које су директно учествовале у припремама стварања сукоба између „угњетаваних“ и „угњетача“, сада само настављају с другом фазом свог „миротворачког“ посла, односно деловања!

Фарса „угњетача“ и „угњетаваних“

Важно је напоменути како у тој првој фази реагују земље Запада. Наиме, у стварању конфликтне ситуације, „угњетач“ се успављује само привидном подршком Запада, у чему значајно место заузима прича о легитимности државе-угњетача, и потпуном западном разумевању за ситуацију у којој су се нашли народ власти те државе. За то време „угњетавани“ добија на времену: потпомогнут стручњаци-

ма Запада, смишља будућу стратегију и наоружава се. Функција стручњака Запада није само заснована на идејама, већ и на подстрекивању мржње код „угњетаваног“, па и на концептима довапитавања, а онда се дозвољава његова реакција. Услови привидних договора још увек трају, „угњетавани“ припремљен за дејство почиње са остваривањем свог плана, а земље Запада се коначно приближавају остварењу учтанога циља – окупације.

Зар вас све ово описано умногоме не подсећа на сценарио који се догодио са бившом СФРЈ, а посебно на ситуацију око Косова и Метохије. Принцип је у потпуности исти, у питању

**Прво правило успешног
независног новинарства:
бити на правом месту,
у правом друштву**

су само нијансе деловања такозваних независних медија и „невладиних“ организација.

Међутим, игра мора да потраје још мало, како би се широко јавно мњење у потпуности припремило за „миротворачку“ улогу Запада засновану на одавно утемељеној илузији принципа „демократије“ и „поштовања“ људских права.

Дакле, ситуација је припремљена, а „угњетавани“ почиње са својим зверствима, на шта „угњетач“ узвраћа бранећи суверенитет и легитимитет сопствене државе. Репресија и насиље постају стварност, а већ припремљени „неопређени“ светски медији, као и домаћи „независни“ почињу са одавно осмишљеним жалопојкама над судбином „угњетаваних“. Уз помоћ медија Запада и домаћих такозваних независних медија, ствара се слика расизма и фашизма. Слика у којој држава-угњетач „врши“ етничко чишћење, због чега „угњетавани“ са својим породицама беже. За то исто време државни званичници Запада играју своју улогу немих посматрача, који се сврставају ни на једну страну сукобљених, али „тенденциозно“ показујући „разумевање“ за нимало једноставну ситуацију државе-угњетача!

„Објективни“ сведоци из „невладиних“ организација

Узбурканост ситуације захтева „полагање карата“ на сто, а у том чину улога медија Запада, као и права рола такозваних невладиних организација, показује своју „оправданост“ на терену. Наиме, медији Запада, у интересу „истине“, вешто одигравајући улогу „неопређених“, проналазе „сведоке“ немилх догађаја. „Сведоци“ су по правилу западни лекари и болничарке из „хуманитарних-невладиних“ организација, који су само у функцији „објективних“ посматрача и сведока. Заниљивост је да се њихова прича у потпуности и готово иритирајућих детаља подудару са причом „угњетаваних“, и као таква тврдња „објективних и неопређених“ посматрача-све-

дока, постаје једина права истина. У односу на такво илустрирану и успостављену „истину“ државни званичници Запада су „приморани“ да своје ставове одреде у односу на неприкосновену „заштиту људских права“ и сврставају се сада отворено на страну „угњетаваних“, тржећи и даље „демократска“ средства и решења којима би се „постигао“ компромисни договор између „угњетача“ и „угњетаваних“.

Стварна прича из нашег живота

Најважније је да западни начин тумачења људских права не изгуби привид објективности, што се и постиже захваљујући такозваним невладиним организацијама и „непристрасним“ медијима! Са друге стране медији Запада, већ уиграно иду на закамoufliranу карту хушкана и стварања потребе војне интервенције моћних држава Запада, а све са циљем одбране „демократских“ принципа и људских права. Држава-угњетач, односно представници власти притиснути светском медијском сликом, пред „аргументима“ стварности притерани су у horsocак и бивају приморани да попусте пред драматичном стварношћу, спасавајући од сопствене државе оно што је преостало.

Ово дефинитивно подсећа на српску стварност. Наиме, слика наше српске стварности и свакодневнице, ни данас после извршених „демократских“ промена власти, а по принципима светске завере, при чему се не сме занемарити улога такозваних невладиних и независних медија, како домаћих тако и западних, није много измењена ни у једном сегменту, а посебно не у сегменту проблема Косова и Метохије.

Дакле, не преостаје нам ништа друго него да констатујемо како је улога такозваних невладиних организација, без обзира шта садржала у свом основном наслову, а најчешће је то хуманост, у тесној повезаности са „демократским“ принципима Запада, који се у суштини заснивају на теорији: завади на владај“!

ИТАЛИЈАНСКИ УДАРАЦ ДУВАНСКОЈ МАФИЈИ

Загребачки часопис „Национал”, у свом 314. броју од 20. новембра, доноси текст под горњим насловом и са поднасловом „Ухапшен Суботићев партнер Срећко Кестнер”, који говори о нелегалним активностима Мила Ђукановића и његовог шефа тајне полиције Душка Марковића.

Због актуелности, текст преносимо у целости, уз само једну интервенцију: због неразумљивости хрватског новоговора којим је писан, присиљени смо да га преведемо на српски језик

Италијанска полиција ухапсила је у петак увече (16. новембар) Срећка Кестнера, бившег главног партнера мафијашког боса Балкана Станка Суботића Цанета. Кестнер је ухапшен у месту Киасо, на граничном прелазу између Швајцарске и Италије, а затим је спроведен у затвор у месту Комо.

Договор са Ђукановићем

Кестнер је ухапшен само један дан након што је италијанском државном тужиоцу требао дати исказ о пословним везама између Суботића и црногорског председника Мила Ђукановића. У поседу „Национала” налази се позив за сведочење који је Кестнер добио од италијанских власти, у којем се од њега тражи да информише италијанске власти не само о умешаности Ђукановића и Суботића у шверц цигарета, него и у кријумчарење људи и оружја.

Кестнер је преко свог адвоката, због наводне болести, покушао да одгоди то саслушање за 5. децембар. То је хтео да учини зато што се са Душком Марковићем, шефом црногорске ДБ, на крају ипак договорио да не сведочи против Мила Ђукановића, ни италијанским властима, ни црногорској скупштинској комисији. Тај коначни договор реализован је средином друге седмнице новембра у Цириху. Као лични изасланик Мила Ђукановића, Душко Марковић стигао је у Цирих Ђукановићевим службеним авионом. Затим се са Кестнером састао у луксузном хотелу „Баур ау Лац”, на адреси Талштра-

се број 1, где му је предао првих 500 хиљада марака у коришћеним новчаницама од по сто марака.

У замену за своје ћутање и јавно демантовање свега што је до сада испричао за „Национал”, Ђукановић је Кестнеру обећао пет милиона марака, враћање пословне хале у околини Подгорице и поновни улазак у дувански посао. Марковић је у луксузном швајцарском хотелу чак телефонски спојио Кестнера и Суботића, како би почели са помирењем.

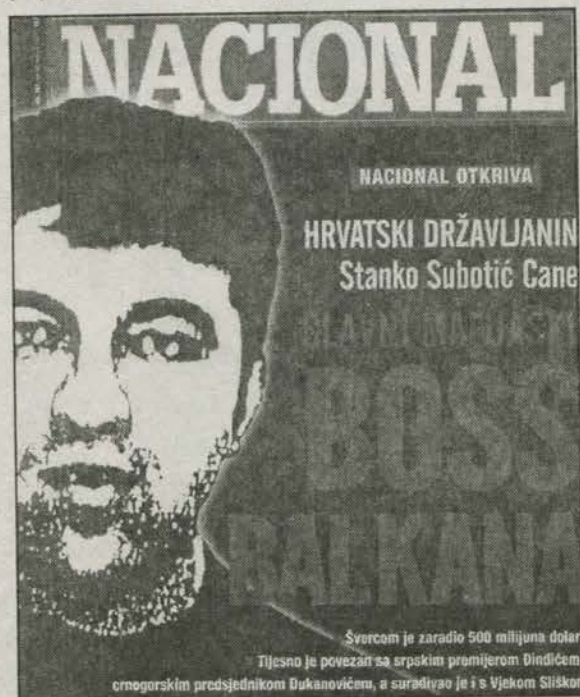
Вече када је ухапшен, Кестнер је кренуо према Хрватској, али је на граничном прелазу ухапшен, само три дана након што је ФБИ у Америци детаљно претражио Суботићев авион и одузео му сву пословну документацију.

Обруч око Суботића

О Суботићевим проблемима са ФБИ-ем, у Сједињеним Америчким Државама, хрватску јавност је информисао главни Дневник Хрватске телевизије, а ноторни Мирко Галић (уредник-об.), очигледно забринут за душевни мир криминалца Суботића, затражио је да му Ивана Шикић (новинар-об.) поднесе извештај зашто је та вест емитована.

Очајнички покушаји Ђукановића да спречи сведочење Срећка Кестнера, чак би, и без његовог хапшења, тек делимично одгодили крах Ђукановићеве и Суботићеве мафијашке сарадње.

Кестнер је, наиме, пре месец дана, о повезаности Ђукановића и Суботића, у тродневном сведочењу, исцрпно информисао америчке истражитеље.

ПОКУШАН АТЕНТАТ НА НИЈАЗА ДУРАКОВИЋА

Најновији догађај у муслиманском делу Сарајева показује да дуванска мафија не мари за националне или државне оквире у подземној борби за стицање профита.

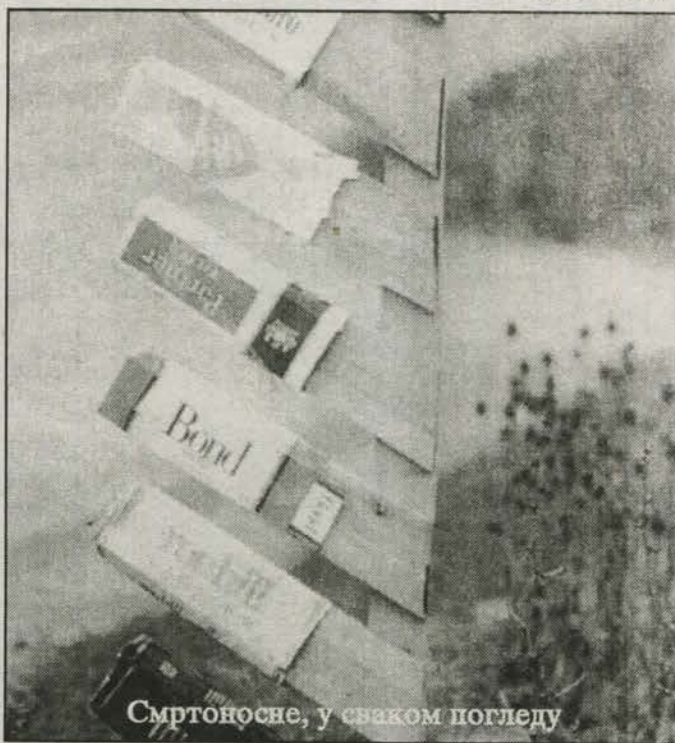
Покушај атентата открива да и Творница духана Ровињ, која се већ дубоко увукла на српско тржиште, има своје место у мафијашкој хијерархији

С ећате ли се Нијаза Дураковића? То је онај предратни, подбули босанско-херцеговачки политичар, наводно левичарске политичке оријентације, чија је подршка Изетбеговићу увек помагала да у тадашњој скупштини БиХ прегласа српске посланике. Е па, жив је и данас. И то не само после рата, него и после недавног атентата који је, на врло перфидан начин, покушан у Сарајеву. Цела ствар одиграла се пре неколико седмица, на паркиралишту испред сарајевског факултета Политичких наука, где је Дураковић редовни професор. Спасио га је полицајац који је приметио двојицу, сасвим сигурно наручених, атентатора како одврћу шрафове на предњим точковима његовог аутомобила. Пошто полицајац није био наоружан, нити у униформи (враћао се са дужности) није успео да их ухапси, па су атентатори побегли „Голфом“ без регистарских таблица. Све се одиграло усред бела дана, уочи Дураковићевог пута у Херцеговину, наравно онај њен део који припада хрватско-муслиманској федерацији.

После свега, стигао је само један кратак коментар и то од самог Нијаза: „Не би ме Брадина живог угледала“. Брадина је планински превој на самој граници између Босне и Херцеговине, географски гледано. За време грађанског рата, у тунелу овог превоја налазио се логор за Србе, па је многим читаоцима Брадина познатија по овој чињеници. Помало је изненађујуће да се осим ове изјаве у муслиманској јавности није појавила ниједна оштрија реакција којом се осуђује овај злочиначки чин. Додуше, Срби не би за њим заплакали, али како се ради о муслиманском политичару, требало би барем његови да се огласе.

Помало изненађујуће, али ипак лако објашњиво, поготово када се зна у шта се Дураковић упетљао. Наиме, Нијаз Дураковић је недавно именован за председника Управ-

ног одбора Фабрике духана Сарајево (није грешка, тамо је после рата „дуван“ постао „духан“). Његов грех, због којег је зарадио атентат, састоји се у захтеву који је упутио надлежним институцијама да испитају исправност досад учињеног претварања државног капитала фабрике у деоничар-

Смртоносне, у сваком погледу

ски, приватни капитал. У тој тачки нам Нијаз постаје поновно занимљив, јер је очигледно дошао на мету исте балканске дуванске мафије, у чијим се канцама налази и наша земља.

Поздрав из Ровиња

Испоставило се да је власник доброг дела деоница, чак 40 одсто, нико други до Творница (исто тако „духана“) Ровињ. До оволико великог дела власништва Хрвати су дошли годинама стрљивог рада на подмићивању, угошћавању и подилажењу сарајевским директорима и политичарима, пре свих извесном Шефику Лоји, који је уједно био и директна веза са Алијом Изетбеговићем.

Међутим, Хрватима који су били на добром путу да откупе још само 11 процената како би постали већински власници, није покварио рачуне само Дураковић, који се улетљао наизглед наивно. Ровињцима је много више помрсила рачуне тзв. „међународна заједница“, која је недавно променила власт на муслиманској територији и, у складу са својим „обавезама“, почела да управља локалном економијом. Између осталог, Тако је Запад одлучио да Фабрици „духана“ Сарајево изабере стратешког партнера, што у датој терминологији означава мултинационалну компанију. Наравно, расписан је тендер за приватизацију који прецизним одредбама елиминише Ровињ, који ни приближно не може да испуни постављене услове. Пре свега ону директну, да могу учествовати само мултинационалне компаније. То не значи да су Хрвати из Ровиња одустали. Видевши да остају без помоћи званичне власти, те да је муслиманска фабрика намењена далеко надмоћнијем противнику, окренули су се радницима. Преко гранског синдиката запослених у дуванској индустрији настоје да откупе деонице од радника, како би коначно дошли до жељених 51 одсто акција. Али, то није крај њихових амбиција.

Упоредо са овим преговорима, наставља се маркетиншка акција у Србији која је по свом обиму равна предизборним кампањама. Како за словеначке, тако и за хрватске прои-

вођаче магле, у овом случају дима, Србија остаје мета број један, с тим да је сарајевска фабрика, због близине, за Ровињце имала улогу базе или одскочне даске у освајању тржишта мрског агресора. Сада, када ће највероватније остати без овакве стратешке позадине, треба очекивати или изградњу ровињске фабрике у Србији или, што је вероватније, преузимање српске индустрије дувана.

И овде хрватске дуваније већ имају противнике у мултинационалним компанијама, али и више простора да загризу барем парче великог српског колача. Овдашњи Нијаз, који спроводи приватизацију зарад поштења, зове се Зоран и одавно је познат по увођењу реда на тржишту цигарета. Знамо ми његово „Поштено“. Па ко кога удеси.

Језик бројки

По неким проценама дуванско тржиште Југославије годишње вреди преко милијарду немачких марака. Тренутно, у нашој земљи постоје две фабрике дувана, у Нишу и Врању, а њихова производња успева да подмири око 50 одсто тржишне потражње. За остатак богатог српског колача, намећу се Творница „духана“ Ровињ и неколико мултинационалних компанија, пре свих Филип Морис и Бритиш-Америкен тобако. Све ове стране компаније имају разгранате мреже дилера, који су одлично организовани и повезани, чак и са највишим државним врхом. Зато се сматра да је дуванска мафија у Југославији много јача од нарко-мафије.

Тржиште Републике Српске и муслиманско-хрватске федерације је више него душло мање, процењује се на близу 450 милиона немачких марака, наравно гледано у једној години, од чега Ровињ може да рачуна на око 25 процената, сарајевска фабрика на исто толико, а произвођачи из Бањалуке и Мостара на укупно 10 одсто. Остатак од 40 одсто је у рукама западних компанија, које очигледно нису задовољне са оваквом поделом. Уосталом, тако је и код нас. Само што се код нас одврћу главе, а не точкови. Све у сразмери са величином тржишта и обимом зараде, рекло би се.

Сарајевска фабрика дувана

ВЕЛИКИ Б(Р)АТ И МЛАДИ ХРВАТ

Ко су теренски радници страних дуванских компанија у нашој земљи већ је познато, али мање је познато да међу овим компанијама влада прави рат у којем, наравно, англосаксонци бомбардују без милости. То не значи да ситна риба, у овој причи хрватске дуванџије, не зна да угрize

У дувански рат у нашој земљи одавно се, али прилично неупадљиво, умешала хрватска дуванска индустрија, оличена у Творници дувана Ровињ (ТДР). Са правом се може рећи да је све што има везе са хрватским дуваном стало испод ова три слова, јер је амбициозно руководство ове истарске фабрике одавно откупило већи део деоница највећег конкурента на тамошњем тржишту. За неких 50 милиона немачких марака дошли су се већинског дела Творнице дувана Загреб, која је пре рата доминирала на трећини тржишта СФРЈ.

Мало чудно, јер испада да је мања риба прогутала већу, али то се у Ровињу назива „уједињење хрватске духанске индустрије“. Са „х“ уместо „в“, наравно. Успут су купљене деонице још две мање фабрике дувана, у Питомачи и Вировитици. Међутим, проблеми за ТДР су се појавили када су загризли у деонице још једне мале, готово анонимне дуванске фабрике.

Задарски миш појео мачку

Ровињцима је недостајало да купе и ту, четврту фабрику, па да заиста имају комплетно хрватско тржиште (и производњу) под контролом. Ликвидација задарске фабрике дувана широм им је отворила врата да за мале паре (у односу на оне за загребачку фабрику) заврше конструкцију своје империје. И баш када им се учинило да се ближи срећан крај, појавила се елементарна непогода у виду мултинационалне компаније Бритиш-Америкен тобако (БАТ).

Наиме, ова компанија је имала извесна улагања у задарску фабрику, па је пред хрватским властима оптужила ТДР да опструише њена улагања у посрнулу фабрику. Наравно, пресуђено је да су англосаксонци у праву (нема шансе да се Хрвати успротиве било којем

Конференција на којој је ТДР објавио прелазак у туристичке воде

западњаку), што је омогућило да ови мултинационални монополисти наставе своја улагања у Задар. Пошто се ТДР више није усуђивао да приђе задарским деоницама, БАТ је откупио чак 80,5 одсто деоница, што га је коштало 14,5 милиона немачких марака. Био је то јасан сигнал Ровињцима да мењају тржиште. Или посао.

Да не би ризиковали, у ТДР-у су се упустили у оба пројекта, основали су фирму која сада по Јадрану купује разна одмаралишта и почели да се пробијају на тржиште бивше Југославије, са већим или мањим успехом. Ни тамо их БАТ не оставља на миру, не само због битке за нова тржишта, него због жеље да их утамањени.

Тако је то када се независност дугује странцима, када после разних СФОР-ова, КФОР-ова и осталих творова, стигну мултинационалне компаније. Слично је и код нас, морале се вратити услуге за 5. октобар.

У својој наивности, хрватски дувански босови покушавају да се договоре са властима и мафијашима у Србији и Алијиној БиХ. Ти ће им договори вредети све док БАТ не нареди другачије. Пошто је посреди Србија, повелик залогај за дуванску индустрију, може се очекивати да ће нас ускоро престати поздрављати из Ровиња. Осетићемо мирис америчке слободе.

За мултинационалну компанију БАТ, све је то ситница, и утамањити ТДР и загосподарити српским тржиштем. Компанија која има 15,4 одсто удела на светском тржишту, у 180 земаља света, чак 90.000 запослених и уплив на одлуке свих међународних здравствених (и политичких) институција и организација, сигурно неће дуго дангубити.

Централа ровињских дуванџија

ПАКОВАЊЕ ЗА УКИДАЊЕ

Акције СФОР-а у којима се откривају непостојећа или заборављена складишта оружја на српској територији, те муслиманске медијске лажи о наводном наоружавању Срба у местима где се очекује повратак муслимана, морају се посматрати у склопу суђења Слободану Милошевићу. На тај начин, Република Српска биће проглашена не само за нацистичку, него и терористичку творевину. И под тим објашњењем, укинута

Окупаторским снагама на територији Републике Српске је нарочито занимљиво да њушкају у околини Хан Пјеска, где се за време рата налазио командни центар српске војске. По неким њиховим прорачунима, тамо се налазе или Карадић или Младић. Или обојица, што би их највише обрадовало. Међутим, чачкајући по Романији, странци заглаве у блату или минским пољима. У најбољем случају открију понеку ситницу коју брже-боље прославе као свој велики успех.

Тако је Дерил Морел, портпарол СФОР-а (скраћеница за окупаторску војску), на конференцији за штампу одржаној крајем новембра у муслиманском Сарајеву, објавио проналажење некаквог складишта оружја у околини Хан Пјеска. Како каже Дерил, даља истрага је онемогућена зато што су његови војници упали у минско поље које окружује дво складиште. Пронађено оружје, по својој врсти више говори да се ради о напуштеном и заборављеном, него брижљиво сакривеном магацину. Више хиљада комада ситне муниције, те неколико граната за минобацач, сигурно не могу бити арсенал са којим се може почети рат. Међутим, и овако мршава ловина има своју намену и то не само да се оправдају високе плате.

Амерички СФОР и муслимански хор

Проналажење овог и сличних заборављених складишта треба посматрати у контексту медијске акције коју муслимани воде током читаве године. Осокољени исходом „неутралне међународне арбитраже“ која је Републици Српској отела и последње делове сарајевског насеља Добриња, почели

су да доказују како се Срби наоружавају. Тако, у тесној сарадњи са окупаторском војном силом, производе повод под којим би изговором тзв. „међународна заједница“ коначно докурира и последње атрибуте државности Републике Српске.

Зато је добро дошло и суђење Слободану Милошевићу, који је, између осталог, оптужен и за агресију на Алијину БиХ. Сабирајући све, од складишта до суђења, светски полицијаци би лако Републику Српску прогласили за нацистичку творевину која не само да није вредна постојања, него је и опасна за своју околину.

Наравно, муслимани и не крију своје амбиције, сваки њихов текст или репортажа на ову тему завршава вапајем за спас од опасног комшије. Као да су Срби удомили гомиле мудахедина или дали пасош Осаму бин Ладену. Елегантно, уз помоћ СФОР-а, пребације се лоптица у суседно двориште из којег нема ко да је врати. Актуелна власт Републике Српске није заинтересована за оно што се дешава на границама, у потпуности је посвећена сарадњи са окупатором. Ипак, видећемо хоће ли се Иванићева полиција усудити да хапси прогоњене Србе са Хашких оптужница, па и на тај начин убрзати процес сопственог укидања. До сада су имали храбрости само да

избацују удовице, избеглице и ратне војне инвалиде из станова које потражују муслимански повратници.

Видећемо, једно је бацати фрижидере из станова у центру Бања Луке, а друго проћи наоружан Романијом. Истина може да им се посрећи, али само до првог минског поља.

ХУМАНИТАРНИ РАД ЕНГЛЕСКИХ СПЕЦИЈАЛАЦА

Под именом „Праведна акција“ у Лондону је основана приватна организација која има за циљ киднаповање Срба са хашке потернице. Званично, то је невладино удружење које се финансира добровољним прилозима

Са пензионисаним пуковником британске војске Бобом Стјуартом јавност се упознала за време једне емисије телевизије Скај када је покојном Жељку Ражнатовићу Аркану поручио да се преда. Наравно, све је схваћено као јуначење тада активног пуковника, којем је било лакше да прави каријеру на телевизији него у рововима.

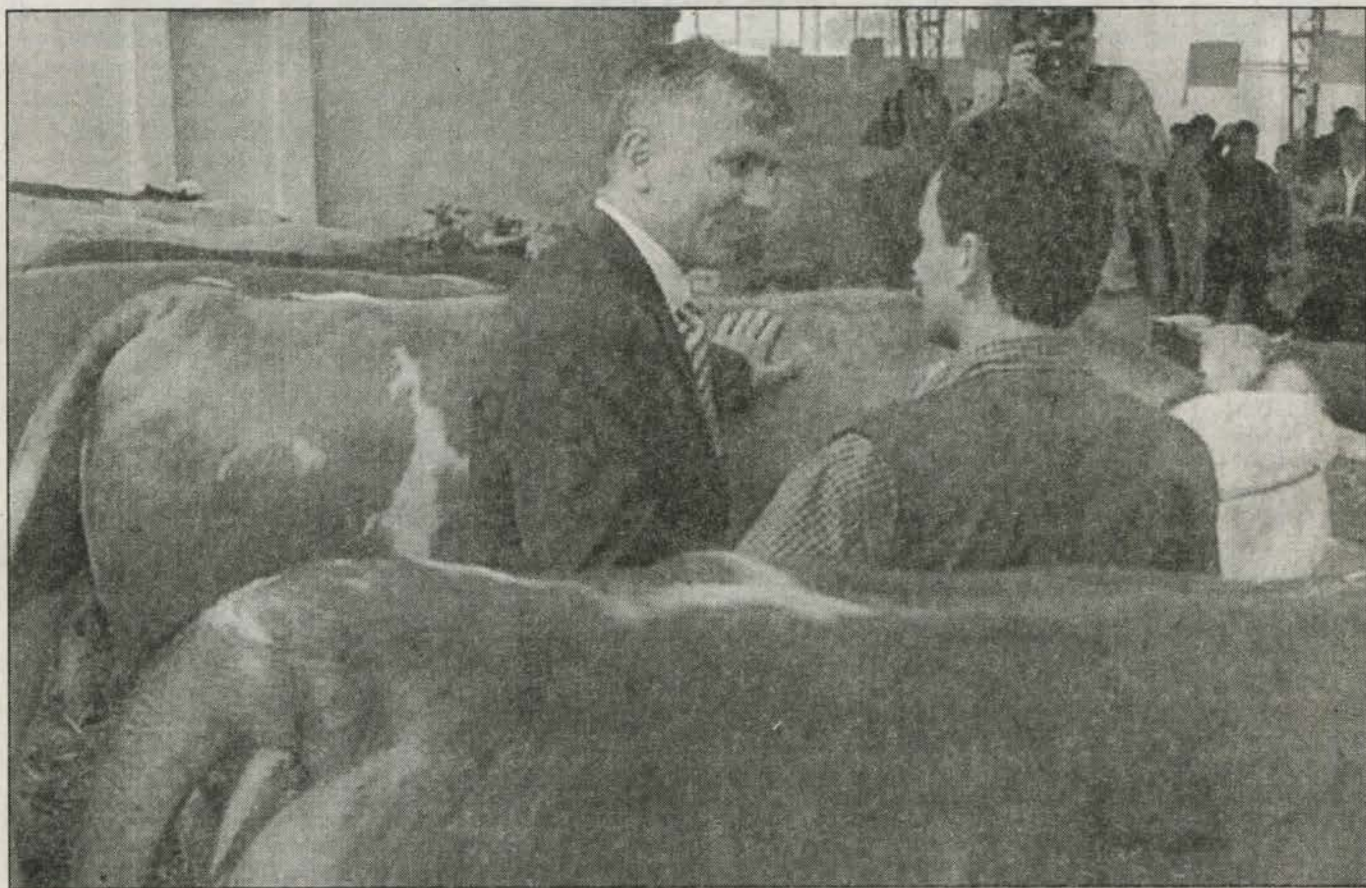
Своју склоност ка медијском појављивању демонстрирао је још неколико пута, између осталог у селу Ахмићима, где је довео камере да сниме жртве хрватских злочина над муслиманима. У јавности (пре свега острвској) појавио се паралелно са оштрим захтевима за што скорије хапшење Радована Караџића и Ратка Младића. Појавио се у својству шефа приватне агенције која је сама себи поставила за циљ да похапси све оптужене са хашке потернице. Не треба посебно напомињати да на тој листи приоритет имају Срби, па у складу с тим лепим жељама и бивши пуковник има своју топ-листу хитова. Како је изјавио, своје акције на шпијунирању и евентуалном киднаповању тражених, Стјуарт финансира из приватних фондова и донација. Тако је његова „Праведна акција“, како му се зове организација, стала у ред са осталим хуманитарним и невладиним организацијама. Ипак, потврдио је да сарађује са својом владом и Међународном полицијом (ИПТФ) која је стационирана у Републици Српској и остатку бивше БиХ. Овако потврђена сарадња је недвосмислен доказ о немоћи и потпуном неморалу који влада у потеру за српским главама. Јер, када се једна полиција или влада своје намере спроводе преко једног ловца на уцене, то доста говори о каубојској, дивљој природи те саме државе. Тако су Енглези прихватили концепт спровођења правде којег су се сами гнушали, концепт линча и неправде који њихови сународници у Америци спроводе од првог дана независности.

Наравно, да би лов био успешан, Стјуарт је за теренски рад ангажовао бивше припаднике САС-а, елитних војника бри-

танске војске, који имају логистичку подршку у двадесетак богатих и познатих спонзора. Ту су и правници који имају задатак да свему дају задовољавајућу форму. Како би ловци на уцене задржали имиџ хуманитараца, ваљда. Очекивано, Стјуарт не спомиње материјалну страну читавог подухвата. А требало би, награде за ухваћене Србе су примамљиве, вероватно и за његове спонзоре и донаторе који су у њега уложили да би тако увећали свој капитал.

СВЕ У КОРИСТ НАШЕ ШТЕТЕ

Док нам Словенци и Хрвати пуне радње прескупом и лошом робом, заобилазе нас доказано квалитетни инострани произвођачи. Као да су Дудек и Кекец добили гаранцију да се у Србији неће сукобити са самурајима

Србија је једина држава на планети у коју Хрватска извози три пута више него што увезе из супротног правца. Процес хрватског извоза поклопио се са променом власти у Србији, што се од стране досоваца тумачи као либерализација тржишта или отварање према свету. То што нас игноришу велики и признати светски произвођачи, па чак и квалитетнија кинеска роба, не узбуђује никог на тржишту навиклом на бофл. Чуђењу нема места, јапански телевизори и немачке машине очигледно не испуњавају услове актуелне власти. Без обзира о каквим се условима ради. Заузврат, поново смо хрватска и словеначка сировинска колонија, која има третман приглуших купаца сопствене, прерађене робе. Најновији и уједно најдрастичнији пример увоза по сваку цену је појава хрватског произвођача меса и месних прерађевина, фабрике „Лијановић”. Властници ове месне индустрије свој успон треба да захвале мртвом Фрањи, који их је у време грађанског рата произвео за ексклузивне снабдеваче усташке војске.

Лијановићи, Хрвати из западне Херцеговине, значи окореле, скоро генетске усташе, показали су се као прави избор трулећег поглавника. Њихов прагматичан ум идеално је спојио две ствари: зараду и хрватски патриотизам. Истовремено, показали су виспреност у обављању повереног задатка, тако да усташе на фронту ниједног тренутка нису осетиле глад, иначе саставни део свакодневице српског војника. Огромне количине живе стоке набављали су директно од непријатеља, из Србије. Небројена стада говеда и ситне стоке прешла су на најлегалнији могући начин у Хрватску. Извоз стоке у НДХ обустављен је у само једном краћем временском периоду, када је Српска радикална странка учествовала у власти, када је министар из њених редова Зоран Красић обуставио овај извоз. Данас, судећи по понуди кобасица и салама са етикетом „Лијановић”, више нема никаквих проблема у слободној циркулацији робе. И сировина.

ЗЛОЧИНАЦ СЕ УВЕК ВРАЋА НА МЕСТО ЗЛОЧИНА

У Србији је, захваљујући разним хуманитарцима и пацифистима, распрострањено мишљење да је Сорос амерички богаташ који из најбољих намера финансира борбу за људска права.

Уствари, ради се о мађарском Јеврејину који је емигрирао у Америку и тамо се обогатио шпекулишући на берзи. Слично је поступио на тајландској берзи, одакле је својим малверзацијама упропастио неколико далекоисточних економија

У Банкоку, главном граду Тајланда очигледно има више памети него у нашем главном граду, Београду. И док су код нас одомаћени изрази за шпијунско-разбојничке дружине „невладине и непрофитабилне организације“, у Тајланду се такви протерују. Такву судбину доживео је фонд познатог мађарског Јеврејина, који је сада држављанин Америке, Џорџ Сорос. Тајланђани су га протерали зато што су доказали да је 1998. године проузроковао кризу која је опустошила не само њихову, него још неколико далекоисточних економија.

Пошто је у Тајланд унео велики капитал, заиграо је својим акцијама на локалној берзи, што му је и главни посао, оно што најбоље зна и од чега се обогатио. Следила је његова изјава да неће трговати тајландском националном валутом која се зове „бахт“, што је аутоматски изазвало пад, прави суноврат вредности ове монете. Системом домина, уништена је

индонежанска рупија, малезијски рингит, а последице ове Соросове малверзације осетио је и сам јапански јен.

Уследио је одговор тајландских власти, провоциран бурном реакцијом јавности, па су Соросове акције избачене из берзанског оптицаја. Међутим, Џорџ Сорос лако не попушта, покушао је да се врати у Тајланд, овај пут на мала врата. Преко својих плаћеника, у овом случају преко Клуба страних дописника из Банкока, позван је у овај град да одржи предавање о светским финансијама. Предавање, пред изабраним кругом тајландских и западних богаташа, било је замишљено као правдање његове берзанске шпекулације, што би га „опрало“ за будуће упливе на азијско тржиште.

Међутим, испречиле су се хиљаде демонстраната које су га засуле кишом мућкова, трулог воћа и осталог ђубрета, тако да му је остало да спас потражи у бегу кроз стражњи излаз хотела у којем је одсео. Један од демонстраната овако је окарактерисао Соросев долазак: „Соросева посета је као долазак разбојника у кућу коју је већ једном опљачкао, па поново долази да види да ли је заборавио још нешто вредно да понесе.“

Један од главних захтева који се чуо на демонстрацијама, гласио је да се забрани улазак Џорџу Соросу у Тајланд, тако да је за овог бизнисмена и великог хуманитарца ова далекоисточна дестинација вероватно прецртана за дуже време. Да ће дуже избегавати Тајланд, говори и најновија вест о покретању тужбе због повреде суверенитета, за шта је предвиђен доживотни затвор или смртна казна.

Талентовани шпекулант

О Соросу смо чули почетком грађанског рата на просторима бивше Југославије, али мало онога што би се могло назвати истином. Све информације стизале су од корисника његовог фонда, типа Весна Пешић или Соња Бисерко, тако да је домаћој јавности пласирана слика о филантропу који има за циљ само борбу за демократију и људска права. Као, довољно је богат, па је решио да свој капитал искористи у хуманитарне сврхе. Тек овај драматичан и за њега крајње понижавајући бег из Тајланда, баца право светло на његове скривене мотиве и циљеве. Без обзира што ова информација није нашла своје место у досовским медијима.

Џорџ Сорос је своју каријеру почео као сиромашни емигрант, који је све што има стекао без рада, искључиво бавећи се берзанским шпекулацијама. Тако стечено имање у свом темељу има узидане туђу несрећу, губитак и сузе. Толико је хуман Џорџ Сорос, који је дао грдне паре за развој демократије у нашој земљи. Дао? Пре ће бити да их је уложио, са дебелим каматом. Те камате смо до сада крваво отплаћивали, видећемо колико су нам још дуга натоварили његови стипендисти.

стварна мета:

НЕЗАВИСНОСТ ЕВРОПЕ И ЈАПАНА

Под овим насловом је почетком ове године у Америци објављена књига Вилијама Енддејла, која из угла супротног оном званичном, посматра војну кампању западних сила у Ираку. Књига је добила на својој актуелности после догађаја у Афганистану и нарочито после најаве америчког председника да ће напасти читав низ арапских земаља. Као главна мета означен је Садам Хусеин, све под фирмом борбе против тероризма.

Доносимо само неколико најважнијих акцената из књиге која недвосмислено доказује да је нови светски поредак, чије постојање је обнародовао управо Џорџ Буш, контролишући токове нафте заговорарио целим светом. Европом, пре свега

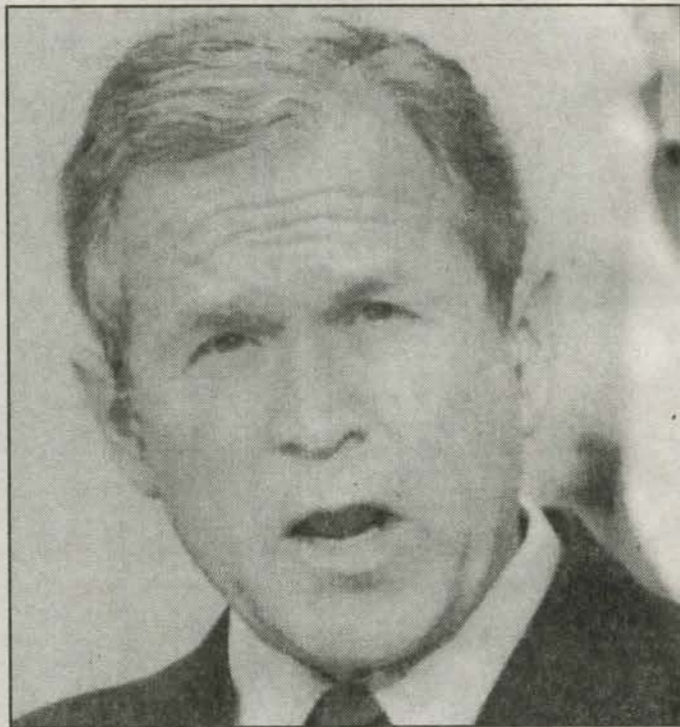
Вашингтон и Лондон подигли су невиђену пропагандну хајку и притисак против пријатеља Ирака на Западу. Током шестомесечних припрема за Заливски рат, као и у време самог рата, овом притиску су били изложени многи, али не и Руси и Французи, тачније земље које су Ираку испоручиле највеће количине оружја. Мета је, прецизније, била Немачка, њена индустрија високе технологије која је била од виталног интереса за изградњу тек отворене Источне Европе и земаља насталих из Совјетског Савеза. Та чињеница је кроз кратко време постала јасна европским и другим интелектуалцима, исто као што је постало јасно да Џорџ Буш, уствари, има потпуно други циљ од једноставне одбране западних и америчких интереса.

Невероватно вулгарни јавни истуши Џорџа Буша, у којима је Садама Хусеина називао „Хитлером новог доба“, били су потпуно произвољни.

Французи и Руси, који са Кинезима, Американцима и Британцима имају стална места у Савету безбедности Уједињених нација, пристали су да гласају за улазак у Заливски рат, али разни извештаји, повезани са Вашингтоном, дискретно су испуштали улогу ове две земље.

У једном од многих трагичних извештаја из овога рата, лондонски „Тајмс“, од 6. јануара 1991. године, је објавио да је „железничка пруга Берлин-Багдад, некад одлична железничка мрежа, уништена у Заливском рату. Несмањено савезничко бомбардовање ирачких мостова, железничких чворова и ранжирних станица, претворило је у рушевине једну од ретких железничких мрежа на Средњем Истоку“. У чланку се, са посебним призвучком, додаје: „Стара железница Берлин-Багдад је била у центру надметања између Британије и Немачке“.

Запањена немачка влада, која је и сама била усред сложене ситуације услед поновног уједињења две Немачке, била је присиљена прихватити налоге извршилаца новог светског поретка, Џорџа Буша и Маргарет Тачер.

Како је долар зауставио марку

Крајем јануара 1991. године амерички министар иностраних послова Џејмс Бејкер отишао је у мисију прикупљања финансијских средстава за рат. Мисија је била обележена једним од највећих притисака у историји, како би извукао обећања Немачке, Јапана, Кувајта и Саудијске Арабије, која ће гарантовати укупан износ од 54,5 милијарди долара за плаћање трошкова Пустинске олује.

С тим у вези, после завршетка напада, бивши амерички помоћник министра одбране у Регановој влади, Лоренс Корб, открио је на једној конференцији за новинаре, почетком априла 1991. године у Вашингтону, да је америчка влада намерно сакрила стварне трошкове Пустинске олује како би избегла смањење прихода у домаћем буџету. То је урађено тако што је прилоге савезника користила као „изванбуџетска средства“. После тога, упућени економисти су проценили да су Сједињене Америчке Државе изашле из целе афере са нето профитом од 19 милијарди долара. Наравно, када се урачунају сви прилози савезника.

Огроман прилив страног новца током првих месеци 1991. године, заједно са 6,6 милијарди које је Немачка платила у кешу, увелико је допринео расту америчког долара, који је само неколико седмица пре, пао на најнижи ниво од Другог светског рата.

Вреде је само 1,44 немачке марке.

ОНИ ВОЛУ ОВАЈ НАРОД (ЕНГЛЕСКИ И НЕМАЧКИ)

Дајући Аци Карађорђевићу право да секористи дедињским дворским комплексом, досовска власт учинила директну услугу фолксдојчерима.

Коштуница се сликао са погрешном особом којој је вратио кључ од "његова кућа". Тестаментални наследник је извесна Милица Анђелковић, познатија као Мици Лева или принцеза Ева Марија

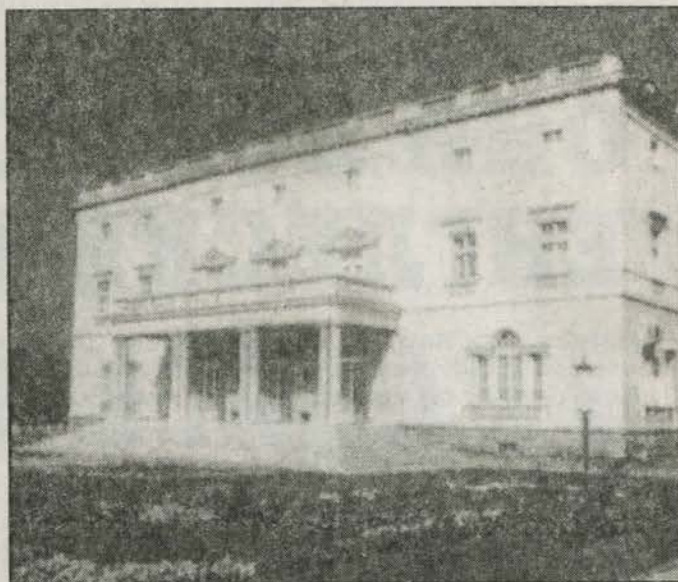
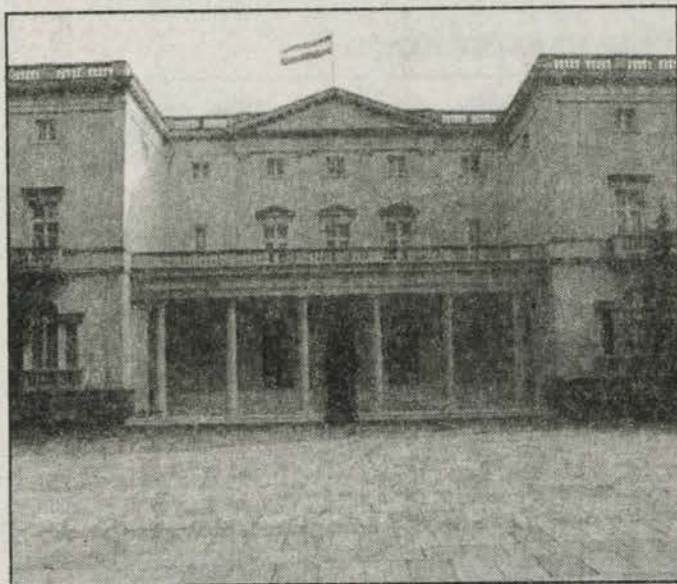

Представници
Велике Британије
и Немачке у
пријатељском
разговору

Ова досманлијска власт (баш нас брига јединствена или не) брља где стигне. Усељавањем Карађорђевића на Дедиње покренула је гомилу правних, практично нерешивих питања. Покренута су и морална питања, а све може да се заврши покретањем нове сеобе Срба. Аци Гици (како га зову антикомунистички емигранти) дата је силна државна имовина на коришћење, што у перспективи може изазвати аналогне захтеве фолксдојчера. Никада не треба сметнути са ума да је на територији Србије, већином у Војводини, до 1945. живело око 400.000 припадника немачке националне мањине, те да реалност захтева за повратак њихове национализоване имовине доброно подгрева Чанково аутономашење. Сада, са уступањем Двора на коришћење Карађорђевићима, њихове амбиције добијају и правни оквир. Свесно или не, досовска власт је отворила простор за немачке гласноговорнике. Не мислимо само на Зорана Ђинђића, однедавно на северу Војводине делује малобројна, али никако занемарљива Немачка странка која окупља преживеле фолксдојчере. У свом првом обраћању јавности, истакли су да их не занима мешање у политику, али да су итекако заинтересовани за своја имовинска права. Свесни су, како кажу, да је немогуће да им се све врати, али очекују договор са државом који би их задовољио. У сваком случају, српски народ није у стању да плати ни струју, па не треба гатати да ли је у стању да плати чак и минималну отштету. Правно гледано, могућ је и захтев за коришћење, све позивајући се на Карађорђевиће, што би проузроковало праву сеобу Срба из градова и села широм Војводине.

Књиге су само украс, пошто су на српском

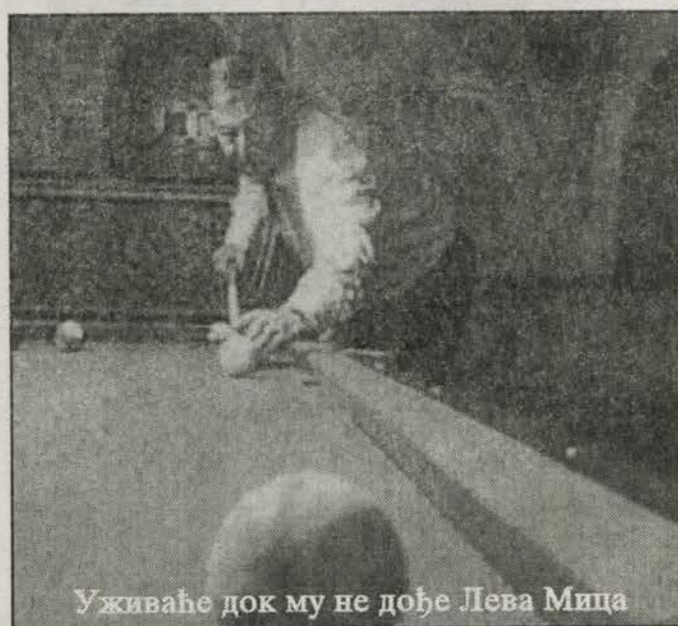
У вези са овим питањем, угледни правник и професор београдског Универзитета Коста Чавошки, лаконски одговара: „Мислим да је неумесно поредити краљевску кућу Карађорђевића и фолксдојчере”. Можда је неумесно, али то није одговор које уважава савремена правна наука. И Карађорђевићи су као и фолксдојчери једнаки у својим законским правима. Аца и његова фамилија су недавно добили држављанство ове земље које им је неправедно одузето, али на исту, комунистичку неправду, могу да се позову преживели фолксдојчери и њихови потомци који живе не само овде, него и у Немачкој. Има и оних чији очеви, исто као и Ацини, нису учествовали у рату, па отпада и било какав аргумент који би прозвучао из те чињенице.

Тако је ДОС отворио Пандорину кутију која је забрављена пре скоро шест деценија.

Да не заборавимо, не треба занемарити фолксдојчере, имају снажну подршку. И овде и у Немачкој.

Под условом да уступање дворског комплекса на Дедињу није планско увођење фолксдојчерског захтева на мала врата, досовцима се уместо злонамерности може замерити на неспособности. Све је могло да се уради много елегантније. Пошто су продали зграду ЦК на Ушћу, могли су да продају и дворце на Дедињу. То би, у сваком случају, било поштеније од продаје Кинотеке или Музеја геноцида. Тако би се решили и фолксдојчери и било којег другог захтева за повратак или, у овом случају, коришћење имовине. Истовремено, једини прави и правни власник Старог и Белог двора, са свих 130 хектара имања, одриче се огромне суме новца, а да народ којег заступа није ни упитан. Досовци, са друге стране, растурају Карибе како би закрпили буџетске рупе без дна или продају мање вредне некретнине, у којима деценијама раде институције од непроцењиво већег културног значаја.

Постоји још један битан детаљ који додатно оптерећује Ацино постанарство на Дедињу. Није баш сигурно да се Кошпуница руковао са правом особом када му је уручивао кључ од „његова кућа”. Постоји још једна особа која полаже право на тај кључ. Зове се Милица Анђелковић, али је познатија по свом садашњем немачком имену Мица Лева. Госпођа је била пријатељица Ациног тате, Петра Другог. Посебна пријатељица, тако да се у јавности појавила са његовим тестаментом писаним 23. јула 1970. године, а којим је овластио дотичну Мицу да његову имовину може продати или дати у закуп. Мислио је на имовину коју су му конфисковали комунисти. Ту није крај Мициног напредовања у кући Карађорђевића. На Петровом погребу упознала је његовог брата Андреја, који се убрзо разводи од жене са којом је имао петоро деце и ступа у брак са Левом Мицом, која се у ту сврху такође разводи. Андреј умире (у гаражи, удављен издувним гасовима) и та-

Уживаће док му не дође Лева Мица

кође, тестаментом, оставља све Мици. На тај начин Мица обједињава два дела заоставштине убијеног краља Александра, који је своју имовину поделио својим синовима на три равна дела. Успут, Лева Мица удајом за Андреја постаје принцеза Ева Марија.

Левој Еви Марији Мици избегао је само онај трећи део, који је припадао Томиславу Карађорђевићу, али ни око његовог тестаamenta, који се недавно појавио у Енглеској, није све чисто. Тако испада да је Аца подстанар Лева Мице, што ће рећи да је Кошпуница њој требало да пољуби руку приликом усељења.

Заиста, по ком праву је Аца главни корисник дедињског луксуза, када има још много његових Карађорђевића, да не рачунамо Еву Марију Мицу, која му дише за оковратник? По тумачењу његових адвоката, њему је ово право дато као старешини куће Карађорђевића, што је још једна правна глупост. Као да смо у средњем веку или још горе, у неком ловачко-номадском чопору, па по племенском закону мушкарац има сва права, нарочито онај који се истакао у лову. Осим тога, има ли Аца писмену сагласност осталих Карађорђевића којом му дају право да их заступа? Нема је, ако ништа друго нема сагласност принцезе Мице Лева.

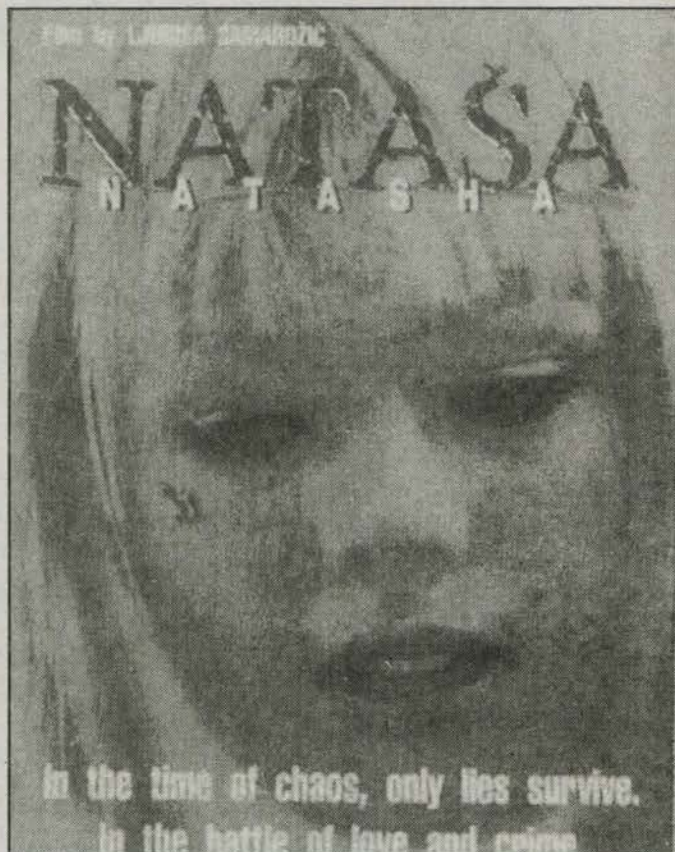
Исто као што нико од ових досоваца није имао право да се игра народном имовином. Ни оном на Дедињу, ни оном у Војводини.

ПАРТИЗАНСКИ БОМБАШ ОСВОЈИО УСТАШКИ ГЛАВНИ ГРАД

Филм „Наташа“ који је режирао Љубиша Самарџић освојио је срца публике у Хрватској јер на сликовит начин описује оно најцрње у Србији

Ови наши уметници уопште не гледају телевизију. Нарочито филмације имају комплексе од малих екрана, просто не купују апарате који су уништили њихове биоскопске каријере. Зато би био ред да их неко обавести да се доста тога променило, нарочито од оног дана када је умро њихов друг Тито. Њихов, јер их је он правио. Кроз слепачке партизанске филмове у којима су играли добре момке под петокраком. Тако су, кроз крв и сузе Неретве, Сутјеске, из офанзиве у офанзиву, расли у недодирљиве глумачке (и режисерске) ауторитете. А ред би био да их неко обавести да Југославије више нема, да је братство и јединство прерасло у братство и убиство, да се Словенија отцепила, да је НДХ међународно призната, да Босне више нема, те да је остало још мало Македоније. Треба их обавестити да не срљају више у Загреб, Сарајево, Љубљану. У Приштину нису никад ни ишли, па им тамошњу ситуацију не треба посебно објашњавати. Узгред, требало би им скренути и пажњу на неугодности које су се одиграле приликом цркавања братства и јединства. Наиме, пало је много крви, нарочито оне српске, која стицајем још неугоднијих околности, кола и њиховим венама.

Титовим стазама

Да је на време обавештен, можда ни Љубиша Самарџић не би потрчао у етнички чисти Загреб и тако упрљао успомену на себе као прекаљеног бомбаша и митраљесца. Овако, човек није знао, па је отишао на промоцију свог најновијег филма право мечки на рупу, у Загреб. Због необавештености, пропустио је прилику да се домаћинима извини за злочине које су починили Срби, што у Сарајеву није пропустила да учини његова нешто боље информисана колегиница Милена Дравић.

Ипак, пут није био узалудан. Његово последње режијско остварење добило је високе оцене критике, што је потврђено и солидним приходом са биоскопских каси. Како и не би, када је врло добро опљуноо живот у Србији, у свим његовим морбидним облицима. Под Милошевићем, наравно. Ту су убиства, криминал, јад и беда Београда и уопште све оно у чему ужива просечан гледалац. У Хрватској, Оно, треба бити реалан, па признати да се умет-

ност, укључујући и филмску, храни таквим стварима, да не постоји уметност која негира стварност. Окрутну, у нашем случају. Није у томе проблем, кажу да му је филм добар. Бољи од „Бомбаша“, у сваком случају.

Остаци прошлости и њихови наследници

Неустрашиви партизан, усташе Вељка Булајића, на загребачком „тулumu“ (читај – журци) поводом пројекције његовог филма, имао је низ занимљивих сусрета са различитим фосилима и рептилима. Тако се од срца испричао са Стипом Шуваром, бившим великим реформатором школства, који је остао запамћен по укидању гимназија. Данас у Хрватској важи за југоносталгичара, па га Хрвати као изузетан егземплар држе у стакленој тегли, из које га ваде у само изузетним приликама. Смоки се срдачно руковао и са човеком (пре ће бити рептилом) који је чиста супротност Шувару. Поздравио га је и Милорад Пуповац, који за себе тврди да је Србин, иако је његов глас на седници хрватског сабора превагнуо да Срби у Уставу Хрватске буду брисани као конститутивни народ и да тако добију статус националне мањине. Трчао је на ту седницу, мртви Фрањо му је послао ауто и возача да стигне на време за подизање руке. Нема везе, после тога је опрао руке. Баш као и Понтије Пилат.

Усташке куне од српске имовине

Загребачки излет Љубише Самарџића је, са његове тачке гледишта, био неопходан и незаобилазан. У маркетиншком смислу, пре свега. Искористио је своју некадашњу популарност и потпуни недостатак патриотизма испољен у протеклом (правом и крвавом) рату, тако да је без страха отишао код наших архи-непријатеља. Морао је разрадити тржиште које ће да исплати уложених два милиона марака. Без обзира што су улазнице плаћене од отете српске имовине. То на парама не пише.

Ваљда се и то убраја у ону причу о Београду без комплекса.

Обер, просим још једнога гемиштеца!

АМЕРИКАНЦИ ИМАЈУ ПРОБЛЕМЕ И СА МРТВИМ ТЕРОРИСТИМА

КУДА СА ЛЕШЕВИМА ОСАМИНИХ САМОУБИЦА

Лешеве терориста који су се самоубилачки обрушили на америчке градове, после идентификације неће бити предати породицама

Веровали или не, из оног крша у Њујорку и Вашингтону, Американци су извукли тела свих Бин Ладенових терориста који су се обрушили на ова два града. Пронађена су и тела отмицара авиона који се срушио у Пенсилванији, тако да су сада сви на броју у америчким мртвачницама. Без већих застоја обављена је и идентификација, али се америчка власт одмах по објављивању резултата обдукције, нашла у дилеми шта да ради са лешевима. Без обзира на неоспорно терористичку природу њиховог напада, морално би било остатке покојника испоручити њиховим породицама. У америчкој јавности су се већ овим поводом појавили и предлози да се тела дискретно предају, да би била сахрањена како доликује. Међутим, америчке власти су уверене да би њихове сахране биле искоришћене у политичке, пре свега, антиамеричке сврхе. Био би то одличан повод за широке демонстрације исламских

фундаменталиста, а гробови терориста би сигурно постали својеврсна светилишта фанатика.

Зато је највероватније да ће тела терориста бити тајно сахрањена у Америци, далеко од очију јавности.

У цихад, али опрезно

Овој информацији треба додати да је у Америци завршено суђење једном раније ухваћеном припаднику Ал Каиде, Дауду Ал Овалију,

који је оптужен за учешће у нападу на америчку амбасаду у Кенији. Пошто је био кооперативан и истражитељима до у детаље објаснио све што зна о деловању терористичке мреже Осаме бин Ладена, осуђен је на доживотну робију, иако му је за доказан тероризам следила смртна казна. Тако се испоставило да међу цихадлијама и нису сви баш тако храбри. Храбри су само када испред себе имају српске цивиле или заробљене српске борце.

**БИЛБОРД „КУМХО“ УСТАЛАСАО ЗЕМЉЕ БАЛКАНА
- НАЈЖЕШЋЕ У ХРВАТСКОЈ, А У СРБИЈИ ИЗОСТАЛЕ РЕАКЦИЈЕ**

Згодна, гола к'о од мајке рођена, кратко подшишане косе, рапчешљених ногу у пшагу, а изнад њене главе огромним словима пише: „Прилагодљива свакој подлози“. Тако изгледа слика билборда, који нам се смеши са сваког београдског ћошка, а требало је да представља рекламу за „Кумхо“ гуме. Због овог билборда неки Београђани су показали различите реакције: од дивљења до саблажњавања. Међутим, ова реклама је само благо усталасала српску јавност у односу на реаговање наших пријих суседа. Наиме, на ову „Кумхо“ рекламу готово идентичну, бурну реакцију показали су и становници бивших република СФРЈ, Хрватске и Босне, па и Словеније. Неки од њих су ишли тако далеко да су о тој реклами полемисали чак и у Парламенту. У Хрватској се углавном полемисало преко електорноског медија и штампе, а плакат припремљен за Косово и Метохију је повучен. Све у свему власник агенције која је урадила ову рекламу задовољно трља руке, а „Кумхо“ је знатно повећао продају свог производа - гума! Ипак, у своју „одбрану“ власник рекламне агенције, која је урадила ову рекламу сматра такву реакцију балканских земаља непримереном, јер није имао намеру да вређа жене. Само је у Србији добро прошао.

СРБИЈА БЕЗ КОМПЛЕКСА

Лепота нагог женског тела увек изазива различите коментаре и реакције. Женско тело, а то нам показује и историја примењене уметности, буди стваралачки нагон уметника. У том уметничком нагону, вековима су предњачили сликари, изгледа да су им се данас прикључили фотографи, али и људи пословног духа.

Женска обнаженост провоцира

Дакле, наго лепо женско тело овековечили су многобројни сликари, који су своје уметничко надахнуће, силом времена и под притиском пуританских прилика, често морали да објашњавају „Гола Маја“ или нека друга безимена лепотица, савсим свеједно, у сваком случају историјски посматрано, будила је коментаре различитих типова изазивајући полемике. Уопштено говорећи, слика наге жене, по неписаном правилу, изазива различите реакције. Тако је било пре неколико векова, а тако је и данас на прагу двадест и првог века.

Примерено или не, тек гола девојка која паролом „Прилагођива свакој подлози“ рекламира „Кумхо“ гуме, направила је дар-мар по бланским земљама. У Србији су реакције биле различите, али и много умереније у односу на оно што се поводом овог билборда могло чути у Хрватској и Босни Херцеговини, па донекле и у Словенији.

Возачи „одмарају“ очи

Дакле, можда је по мишљењу хрватских драговољаца Србија типична балканска земља, али дефинитивно српски народ је показао како једна голотиња, па и непримерени и донекле увредљив слоган за жене, није оно чиме ће разбијати главу, јер заправо, имамо много више проблема него што може да стане на један билборд. С друге стране, Срби су заиста одважљиво били умни народ велике духовности и ретко су се бавили бескорисним наклапњима. Не рачунајући кућно „вођење“ политике.

Можда су само мало интензивније реаговала некаква удружења жена, осокољења пристиглим „демократским“ принципима, која иначе реагују на сваку лепу обнажену жену, без обзира шта рекламира, али то је било све. Наравно, возачи, који увек журе, овога пута гледајући у билборд „Кумхо“ нису показивали уобичајену нестрпљивост. Ко зна, на гумама, или откривеном zgodном женском телу одмарали су очи.

Очекивана реакција хрватских господични

Међутим, наши „сусједи“ са којима нисмо, а сигурно је, још дуго и нећемо бити у срдачним односима, нарочито после испада брзошлетог „вањског“ министра Свилановића, Хрвати, који се диче својом „демократијом“ слободоумством и европејством, због билборда „Кумхо“ гума, дигли су нацију на „ступањ ошће приправности у обрани женског спола“.

Дакле, потпуно разбуђени и разгневени, коментари хрватске нације, типа скандалозно и провокативно да би се могло оћутати, до ударног термина дневника ХТВ, када је ова билборд-плаката доживела оштре критике и јавну новинарску осуду. Било је то само два дана након постављања билборда „Кумхо“. Био је то уступак незадовољној хрватској нацији, коју муче егзистенцијални проблеми, неспособна и корумпирана власт, обећани улазак у Европску унију, од кога за сада још увек нема ништа, а од кога се „так“ много очекује“...

После ове реакције објављене у ударном термину ХТВ, остали надолazeћи дани били су обележени нападима на „Кумхо“, аутора фотографије, а и власника рекламне агенције која је објавила овај билборд.

Дакле сви хрватски медији, под притиском разноразних женских удружења и организација, били су присиљени да расправљају о моралности и скандалу „осуђеног“ билборда. Колико је хрватска женска осетљивост повређена, јасно је, ако се има у виду како је чак и у хрватском Сабору, Одбор за равноправност спола, уз много жучи и горчине расправљао око недоличног односа према „женском спољу“. Све у свему расправа пуна осуда трајала је довољно дуго, да клијент који је наручио ову рекламу, данас задовољно трља руке; продаја „Кумхо“ гума је порасла, што и јесте био циљ наручиоца. Некад и негативни одјек може да буде добра реклама. Елем, прича о доличности и недоличности, сада већ забрањеног билборда у Хрватској растежала се довољно дуго по хрватској штампи, тако да је додатно изрекламирана и ауторка фотографије, као и власник маркетиншке агенције, који је објавио „Кумхо“ билборд. Дакле, неки су љути, неке жене хистеричне, мушкарци углавном задовољни, и од власника рекламне агенције траже контакт-адресу наге манекенке, наручилац повећао продају...

У Словенији билборд „Кумхо“, није забрањен

У Словенији су реакције на „Кумхо“ билборд биле нешто блаже и умереније. Полемика оштрих речи на рачун понижавајућег односа према женама, била је кратког даха и билборд није забрањен, јер га је радила хрватска маркетиншка агенција.

Билборде „Кумхо“-гума у БиХ, поливају зеленом бојом, о њеној тенденциозности и беспризорном односу према женама расправљају и политичари парламентарних странака. Прашина још увек због „скандалозне“ рекламе није слегла, и о томе се још увек расправља по штампи, чак и оној која се бави искључиво политиком. Дакле, у бившој републици СФРЈ, БиХ билборд „Кумхо“ издигнут је, готово, до политичког нивоа и ко зна шта ће се све још дешавати.

Уместо наравоученија

Све у свему, као и у свакој појединачној причи, тако је и овде много задовољних и много незадовољних, доста гневних, али свако чудо брзо прође, па ће и ово.

Извесно је да лепота обнаженог женског тела, можда, није примерена за шири круг људи, поготов не у толикој величини, која заиста „упада у поглед“, што у суштини, и јесте била намера наручиоца. Морално или не, на граници вулгарности и скардности, скандалозно и провоцирајуће, али циљ је постигнут – продаја „Кумхо“ гума је повећана. Остаје нам само да прокоментаришемо како је провоцирајућа реклама право чудо успеха, а то је рецепт Запада, који примењују све „демократске“ земље Балкана. Сада је то ваљда свима јасно, јер на „демократским“ крилима све је могуће!

Шпитарима на Косову и Метохији пласирана је отрцана верзија рекламе, да се не би повредили њихови фундаменталистички принципи

Од 5. октобра 2000. године, до данас, општинске власти у Србији могу се похвалити само срушењем, никако изграђеним. Нарочито у Земуну, рушење има укус освете према претходној радикалској власти

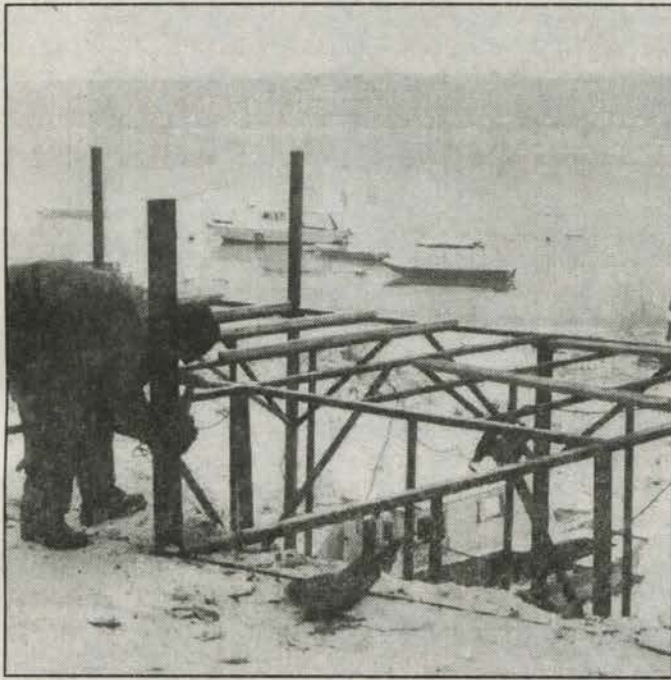
„Какав идиотизам, па има ли игде ико нормалан”, овако је реаговао један земунски алас када је видео шта се све руши на дунавском кеју. Тако је досовска општинска власт у Земуну, у уској сарадњи са истом таквом градском влашћу, честитала Нову годину. Нову багерску годину. На тај начин ће кеј постати много лепши кучићима него шетачима, који има да спадну с ногу док не пронађу где ће се освежити уз пићенце и поглед на Дунав. То је тај нови, напредни урбанизам, који нас уводи у Европу. Мада нам се чинило да тај Запад, барем код своје куће, много више гради него што руши. Шта ће нам НАТО, кад ДОС темелитије руши?

Како ствари стоје, честитаће им на исти начин и Божић, јер се акција рушења, започета 21. децембра, настава одмах после божићних празника.

У првом таласу на удару досманлија нашле су се дунавске терасе, а у божићном наставку много више ће до изражаја доћи багери, пошто су општинари одлучили да поравнају готово све привремене објекте у Земуну.

Већина власника тераса је одлучила да самостално уклони терасе, да не би доживели искуства својих комшија. Наиме, иако су власника који се први нашао на списку из општине обавестили да ће му срушити терасу 24. децембра, дошли су чак три дана раније. Тако је стигао тек при крају великог досовског подухвата, да немо посматра како му општински радници растурају 25.000 марака вредну инвестицију. Када је затражио да види налог за рушење, инспектори који су надгледали ове радове, рекли су му да ће га општина послати накнадно, сутрадан. То њихово сутра, траје до дана објављивања овог текста, уочи самог дочека нове 2002. године. Пошто налог никако да стигне, човек је почео да обилази општинске службе. Није га добио ни на тај начин, није добио ни објашњење. А лако је све објаснити. Да има у рукама налог за рушење, могао би да тужи Општину Земун, јер поседује све неопходне дозволе за срушену терасу. Извршио је и сондажу речног дна, прибавио дозволу републичког Министарства за грађевину, а недостајали су му само конзерваторски услови које издаје Републички завод за заштиту споменика културе. Решавање овог захтева је било у процесу, па зато тераса није била ни довршена. Ипак, са обзиром на дозволу републичког Министарства, извесно је да би прибавио и конзерваторске услове, тако да се нестрпљивост општинских органа слободно може подвести под самовољу и охолост. Општина би требала да буде сервис грађана, зар не? Овако, локалне власти у Србији после 5. октобра 2000. године уводе терор и страховладу над становништвом које их финансира, од којег живи свата бирократија. То је заиста крупан корак уназад, у време најоштријег комунизма у којем је председник Општине био важнији и од самог Броза. Плус, у свему што раде да-

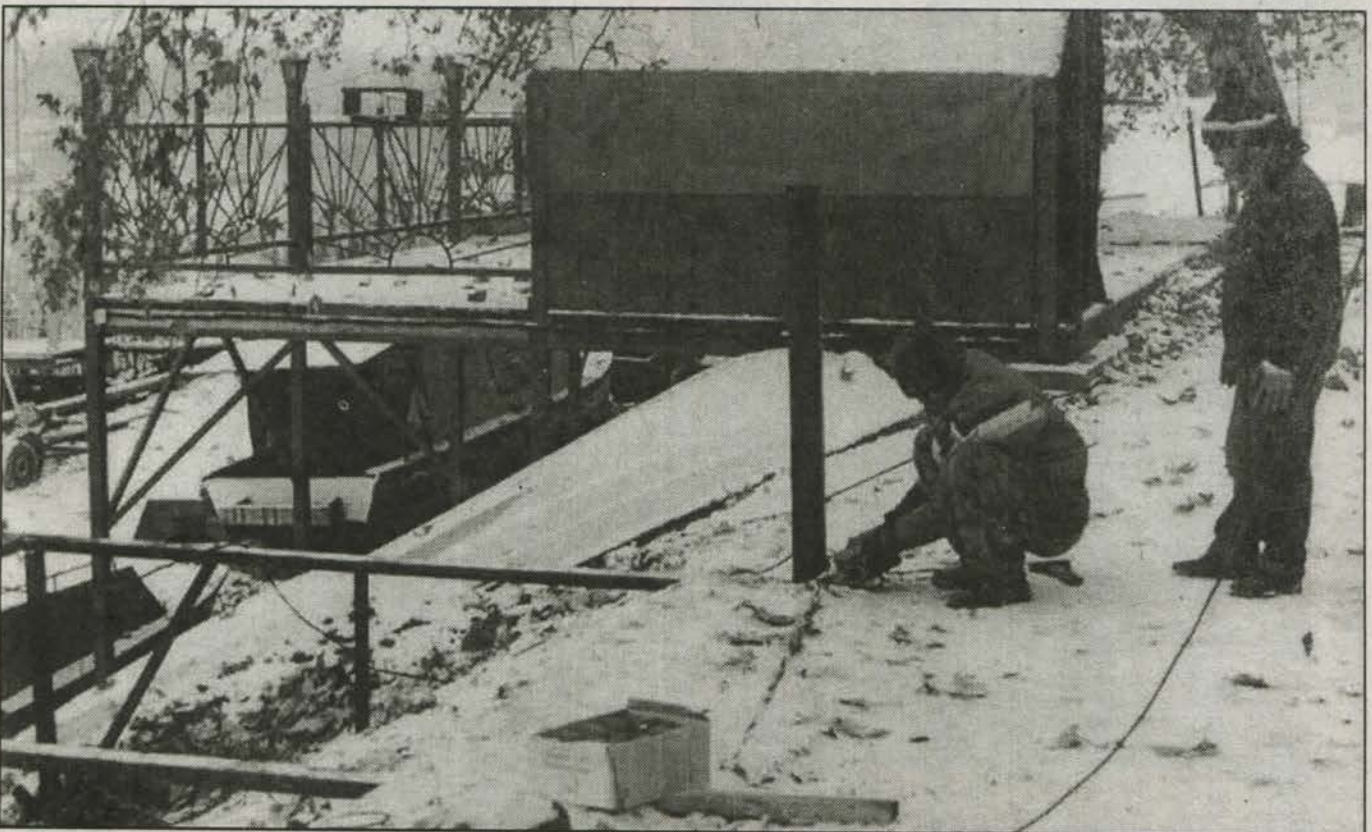
нашњи моћници провејава јака доза освете, према српским радикалима, пре свих. Општина Земун је прво напала власнике кафића и тераса на дунавском кеју, рачунајући на општу необавештеност, јер се терасе повезују са влашћу Српске радикалне странке. Међутим, док су српски радикали управљали Земуну, ниједна таква дозвола није издата. Из простог разлога што Општина није надлежна за издавање оваквих дозвола. Видели смо у претходном примеру чија је то надлежност, па су у време радикалске власти упорни тражиоци дозвола добијали чак и писмена објашњења о општинској ненадлежности.

Тако су досовци у српски политички живот увели још једну поделу. Осим оне древне поделе на партизане и четнике, сада репресијом стварају још једну поделу, на право-

верне досовце, који рушењем граде ново, и конзервативце, остатке прошлости које треба избрисати са политичке сцене. Иначе неће имати леба да једу, неће им се дати никакав посао, камоли тераса над Дунавом.

Још две поделе

Осим ове нове, злокобне поделе, сведоци смо и расцепа у владајућој структури, који такође тера грађане Србије на сврставање и пребројавање. Тако нам се на још један начин враћа славна политичка подобност, за коју смо мислили да је дубоко закопана у прошлости. На сцени је још једна подела која и није тако злоћудне природе. Подела на присталице монархије и републиканце није озбиљна, јер нико нормалан у овој земљи не може бити пристали-

Тржно-гаражни центар Душана Ковачевића

ца враћања у феудализам. Поготово са оваквом династијом на челу. Ипак, поклоници Карађорђевића имају повлашћен статус код досовске власти, што се свакодневно види у српским медијима. На примеру Душана Ковачевића, драмског писца који је у први (последњи) час, своје симпатије, уместо Српском покрету обнове подарио ДОС-у, видећемо да ли су те повластице само реторичке или материјалне природе. Наиме, Ковачевић који се залаже за враћање монархије на велика врата, те да Аца Гица заиста влада, да не буде само украс парламентарног система, поседује део привременог објекта који би по новопрокламованим принципима могао да се нађе на зубу булдожера. Заједно са својим комшијама, учествовао је у изградњи објекта који, у два нивоа, има десетак гаража и исто толико јединица пословног простора. Читаво здање налази се на земљишту које је купљено од Градског зеленила и, без обзира на грандиозност, радикалска власт за њега никада није издала било какву дозволу. Пошто регуларно купљена земља од Градског зеленила, у ранијим случајевима, за досовце из земушке општине није представљала никакву сметњу приликом рушења, по елементарној логици и овај објекат је у опасности.

Било како било, монархиста Ковачевић неће са овим ни зарадити ни много изгубити. Толико о култури у којој никад нема пара.

Много важније питање

За Земунице, као и грађане многобројних српских општина у којима је на (не)делу хоризонтални, поравнавајући урбанизам, много је важније једно друго, људско питање. Материјални губици се прежале, навикли смо то у овој земљи на брдовитом Балкану, али како живети даље, са људима који су те због своје политике довели на просјачки штап, који су угрозили егзистенцију небројених породица? Један Земунац, гледајући рушење своје терасе, рекао је готово равнодушно: „Па је их све познајем, ове што руше. Све су ми то комшије. Како они мисле да ме после сретну? Шта када више не буду на власти? Па не мисле ваљда да ће владати доживотно?“

Мисле. Мисле да ће владати до века. Толико ништа не знају.

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 4 • БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ИЗЛАЗИ ДВОМЕСЕЧНО

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛ: 316 46 21

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

Све информације на телефон: 011/316-46-21